

J. F. COOPER

NYOMKERESŐ

Fordította és az ifjúság számára átdolgozta:
Szinnai Tivadar

TARTALOM

- I. A KÉT CSÓNAK**
- II. SELLŐ ÉS ZUHATAG**
- III. A HŐS CSINGACSGUK**
- IV. DUNHAM ŐRMESTER LEÁNYA**
- V. ERŐD A TÓ PARTJÁN**
- VI. MABEL SIKEREI**
- VII. A LÖVÉSZVERSENY**
- VIII. A VITORLÁS KIFUT A TÓRA**
- IX. DAGADÓ VITORLÁKKAL**
- X. A GYANÚ ÁRNYÉKÁBAN**
- XI. A VIHAR JÁTÉKSZERE**
- XII. A PARTRASZÁLLÁS**
- XIII. AZ ELŐŐRS**
- XIV. A TITOKZATOS VENDÉG**
- XV. SZOMORÚ ESEMÉNYEK**
- XVI. IZGALMAS ÓRÁK**
- XVII. KÜZDELMES ÉJSZAKA**
- XVIII. AZ ÁRULÓ**
- XIX. A BÚCSÚ**
- XX. A MEGOLDÁS**
- James Fenimore Cooper (Réz Ádám utószava)**
- AZ IDEGEN NEVEK KIEJTÉSE**

I. A KÉT CSÓNÁK

Minden óriási térség - a tenger, a róna, a sivatag - megragadja az ember képzeletét, és szívét csodálattal tölti el. Végtelenségében ilyen fenséges volt az az észak-amerikai őserdő is, amelynek sűrű fáinak között most négy ember kapaszkodott felfelé. A kis halom tetejét csak nehezen tudták elérni. Régi viharok idején itt hatalmas fákat döntött ki a szél, egymásra halmozta őket, valóságos torlaszt emelt belőlük, éppen a domb gerincén, a kis magaslatot határoló szakadék előtt. A négy ember végre felért, és lihegve megállt. Ameddig a szemük ellátott, fák zöld koronái bólogtak a szélben.

A négy ember - két férfi és két nő - arccal nyugat felé fordult, nyilván az volt az útirányuk. Néhány percig elragadtatással bámulták a zöld szín különböző árnyalatait, azt a csodálatos színpompát, amely abban az időben¹ az Atlanti-óceán nyugati partszegélyének erdőségeit jellemezte.

Volt ott minden - kecses szilfák, nemes tölgyek, a juharfák különféle fajtái, széles levelű hársak, nyírfák, rezgő nyárfák. Imitt-amott egy-egy sudár fenyő emelkedett ki a lombrengtegből.

A kis csapat egyik tagja széles vállú férfi; naptól cserzett arca, domború mellkasa, de még imbolygó járása is elárulja, hogy sok évet töltött a tengeren. Annál kecsesebbnek és törekenyebbnek tűnik fel mellette a karcsú, szőke, kék szemű fiatal lány, aki a nála jóval idősebb tengerész izmos karjára támaszkodik.

- Jaj, de gyönyörű - kiáltott fel lelkesedve. - Ilyen lehet az óceán is, amelyet annyira szeretsz, Charles bácsi! Ugye, az se szebb, kedves bácsikám?

Charles Cap mosolyogva nézett unokahúgára, Mabelre.

- Nono, Mágnes! - felelte. - Szép ez az erdő, nagyon szép, de a tengerrel mégsem lehet összehasonlítani!

Mágnesnek becézte a lányt - hogy miért, könnyű kitalálni. Valóban vonzó teremtmény volt, bár korához képest túlságosan komoly és elgondolkodó természetű.

Charles Cap keresztbe fonta karjait, és úgy állt ott, egyik kezét piros posztómellénye hajtókája mögé csúsztatva. A piros mellény nagyon divatos volt akkor, és ebben az egy dologban Cap követte a divatot. Ruhája egyébként egyszerű volt, nem olyan pompás és hivalkodó, mint általában a tengerésztiszteké. Cap sok hajón szolgált már, és mindenütt megállta a helyét, mindenütt megbecsülték szorgalmát, bátorságát, szakértelmét. De a tiszt ranghoz más kellett - pénz, nemesi származás, magas pártfogók. Cap csak altiszt volt, akárcsak sógora, Dunham őrmester a hadseregben, Mabel apja, aki az Ontario-tó mellett épült Oswego-erődben teljesített szolgálatot. Mabel is egyszerű ruhát viselt, de kedves arca, értelmes homloka, szerény és mégis önérzetes viselkedése mindenkit arra késztetett, hogy tisztelettel beszéljen vele.

¹ Körülbelül kétszáz évvel ezelőtt

A kis csapat másik két tagja indián volt: egy komor arcú tuszkaróra férfi és asszonya. Némán és mozdulatlanul álltak ott, egy lépésnyire a fehér emberek mögött.

- Tudatlan kislány vagy te még, Mágnesem - mondta Charles Cap. - Ezt a csöpp kis erdőt emlegeted egy napon az óceánnal?

- Csöpp kis erdő? Hogy mondhatasz ilyet, Charles bácsi? Hiszen egy teljes hete, amióta Fort Stanwixből eljöttünk, nem láttunk mást, csak fákat, a fák hullámozó koronáit!

- Hullámok! Tudod is te, milyen az igazi hullám, a szél, a tenger örökös mozgása és morajlása! Szárazföldi emberek nem értik ezt!

- Nézd csak, bácsikám, mit látok! - kiáltott fel a lány. - Nem füst bodorodik-e ott a fák koronája fölött? Csak nincs valami emberi lakóház a közelben?

- Hát bizony az a füst emberi kézre vall - felelte a tengerész. - Alighanem valami kunyhó lesz. Mindjárt megkérdezem Nyílhegyet, mi a véleménye.

Előhúzta kezét mellénye kivágásából, és könnyedén megérintette a közelében álló indián férfi vállát, majd a füst vékony csíkjára mutatott, amely körülbelül egymérföldnyire tőlük lassan szállt fel a fák lombjai közül, és észrevétlenül szertefoszlott a remegő, vibráló levegőben.

A tuszkaróra indián jól megtermett férfi volt - egyike azoknak a méltóságteljes külsejű rézbőrű harcosoknak, akik a francia-angol gyarmati háborúban az angolok mellé álltak, bár a tuszkarórák néha megbízhatatlan szövetségeseeknek bizonyultak. Jól ismerte a fehér telepesek szokásait, egy kevéssé még a nyelvüket is. A velük való érintkezésben mindig vigyázott arra, hogy megőrizze fölényes büszkeségét. Charles Cap meglehetősen összebarátkozott vele egy hét alatt, amióta felfogadta vezetőnek, afféle őserdei kalauznak, a nehéz és hosszú útra Fort Stanwixből az Oswego-erődbe. De akárhogy megszokta is Nyílhegyet, eszébe se jutott volna tréfálkozni vagy bizalmaskodni vele. Az a füstcsík azonban olyan volt a zöld lombok tengerén, mint egy hirtelen felbukkanó vitorla az óceánon. Annyira meglepte a derék tengerészt, hogy megfedkezett magáról - kis híja, hogy vállára nem csapott az indiánnak.

A tuszkaróra éles szeme tüstént megtalálta a vékony füstcsíkot, melyre felhívták figyelmét. Lábujjhegyre állt, kitágult orrlyukkal szimatolt egy teljes percig, aztán feszes tartása meglazult, és halkán nevetett. Arca nyugodt volt, de szeme szüntelenül a sűrűséget fürkészte, hogy idejekorán felismerjen minden kis jelet, amely valami veszélyre mutatna. Ez az út a két erőd közt nem volt veszélytelen, és ezt mindnyájan tudták. Mabel is.

- Úgy látszik, oneidák vagy tuszkarórák táboroznak a közelben, Nyílhegy - mondta Cap. - Nem lenne jó felkeresni őket, és beszélni velük? Ránk férne már egy kényelmesebb éjszaka. Talán meghálhatnánk a wigwamjaikban.

- Túl sok a fa - felelte az indián. - Ilyen helyen nincs wigwam.

- De indiánok bizonyára vannak. Talán a szabad ég alatt tanyáznak.

Az indián megrázta fejét.

- Nem tuszkaróra... nem oneida... nem mohawk - mondta. - Sápadtarcú rakott itt tüzet.

- Tyű, a teremtesít! Hallottad ezt, Mágnes? Nekünk, tengerészeknek, is jó szemünk van, de füst és füst között nem tudnánk különbséget tenni.

A fiatal lány szeme megcsillant, és viruló arca még jobban kipirult arra a gondolatra, hogy talán fehér emberekkel találkozhatnak itt váratlanul. Akármilyen valószínűtlennek tűnt is fel, el kellett hinnie. A lány is, nagybátyja is nagyra becsülte a tuszkaróra tudását és tapasztalatát. Cap nem kételkedve, inkább csak kíváncsiságból kérdezte meg:

- Nem mondanád meg, Nyílhegy, miből gondolod, hogy nem indián tűz az?

- Nedves fa - jelentette ki a tuszkaróra olyan hangon, mint egy tanár, ha számtani feladat megoldását mutatja meg a tanítványainak. - Sok víz: sok füst. Sok víz: fekete füst.

- Nem akarok ellenkezni veled, Nyílhegy, de az én szememben az a füst nem sok, és nem is fekete, hanem éppen olyan, mint egy párolgó teáskanna gőze.

- Sok víz - ismételte Nyílhegy makacsul. - Egy indián nem olyan ostoba, hogy nedves ágakból rakjon tüzet. A sápadtarcú nem törődik vele. Meggyújtja, ami a keze ügyébe kerül. Sápadtarcú nem ért hozzá. Sok könyv - kevés tudás.

- Van ebben valami, nem igaz, Mágnes? - nevetett Cap. - De mondd csak barátom, mit gondolsz... számításaid szerint milyen messze vagyunk úticélunktól? Attól a kis pocsolyától, amit ti Nagy-tónak neveztek?

- Ontario! - kiáltott fel az indián, szokásos egykedvűségéhez képest szinte lelkesen. - Nincs már messze. A nagy utazó is tudja ezt. Még egy nap, és ott leszünk.

- Sokat utaztam, annyi bizonyos - felelte Cap -, de ez az erdei vándorlás életem legegyszerűbb utazása. Szeretném már látni azt a Nagy-tavat. Ha csakugyan olyan közel van, jó szemű embernek már látnia kellene, nem? Különösen erről a magaslatról, ahonnan ellátni harminc mérföldnyire is!

Nyílhegy kinyújtotta karját, mereven tartotta ugyanabban az irányban vagy fél percig, aztán csak ennyit mondott: - Ontario!

Arcán öröm és elragadtatás tükröződött. A tengerész csodálkozva nézte.

- Nem érted, Charles bácsi? - mondta a lány. - Ti, tengerészek, akkor örültök így, ha megpillantjátok a szárazföldet. „Föld!” - kiáltjátok. Ő meg azt kiabálja: „Víz”!

- Ontario! - mondta Nyílhegy még egyszer, és újra északnyugat felé mutatott.

- Jól van, no, elhiszem! - dörmögte Cap bosszankodva. Úgy vette észre, az indián arcán gúnyos mosoly villan át. Bizonyára arra gondol, hogy az ő szeme különb, mint akármelyik fehér emberé. Ez bizony így van, üsse kő! - De ha azt gondolod, hogy fehér emberek raktak tüzet ott, akkor siessünk le hozzájuk. Szeretnék beszélni velük.

A tuszkaróra bólintott, és a társaság leszállt a fatörzsekről ahova az imént felkapaszkodott. Már éppen indulni akartak lefelé, amikor Nyílhegy kijelentette, hogy jobb lesz, ha ő előremegy körülnézni. A többieknek azt tanácsolta, térjenek vissza a folyó partjához, a csónakjukhoz, amelyen idáig jöttek. A csónak mellett várják meg szép csendben, amíg jelentkezik.

- Igazad lehet - mondta a tengerész -, de ilyen ismeretlen és veszélyes terepen nincs kedvem elszakadni a vezetőmtől.

- Mit kíván fehér testvérem? - kérdezte az indián komolyan, mintha észre sem vette volna a sértő bizalmatlanságot, mely a tengerész szavai mögött rejlett.

- Csak a te társaságodat, Nyílhegy, semmi egyebet - felelte Cap. - Én is veled tartok, ha megengeded, és beszélek azokkal a fehér emberekkel, ha lehet.

A tuszkaróra beleegyezett, és halk hangon megfelelő utasítást adott türelmes és alázatos feleségének, Júniusi Harmatnak, aki az egész úton alig nyitotta ki száját, csak nézte az urát némán, hódolattal - nagy fekete szemében ilyenkor tisztelet, félelem és ragaszkodó szeretet tükröződött. Júniusi Harmat már el is indult a hátrahagyott csónak felé, de Mabel felemelte tiltakozó szavát. Eddig nagy erélyről és bátorságról tett tanúságot, de amit most kívántak tőle, kissé sok volt. Nem érzett semmi kedvet ahhoz, hogy az őserdő közepén egy csónak mellett gubbasszon, egy indián asszony társaságában. Így hát kifejezte azt az óhaját, hogy ő is elkísérhesse az indiánt, és nagybátyja mellett maradhasson.

- Annyit ültem már a csónakban, hogy jól esik majd egy kis gyaloglás - tette hozzá.

- Jól van, kislányom, akkor gyere te is. Az egész távolság nem lehet több egy jó kötélhossznál. Mire a nap lemegy, ott leszünk megint a csónakunknál.

Így aztán Júniusi Harmat egyedül tért vissza a csónakhoz, Mabel Dunham pedig a két férfival együtt nekivágott a sűrű bozótnak, hogy a szakadék lankásabb oldalán utat törjön a füst felé.

- Megyünk az orrunk után - jegyezte meg Charles Cap. - Az igazat megvallva, nem szeretem a tájékozódásnak ezt a módját. Ha Kolumbusz műszerek nélkül vág neki a tengernek, sohasem fedezték volna fel Amerikát. - Elővette iránytűjét, és megmutatta az indiánnak. - Mondd csak, Nyílhegy, láttál már ilyen miskulanciát?

Az indián futó pillantást vetett a fekete dobozra.

- A sápadtarcúak kisegítő szeme - mondta megvetően. - De Sósvíznek most csak szeme legyen, nyelve ne.

Fehér útitársát Sósvíznek nevezte, az indiánok szokása szerint, akik rögtön jellemző neveket találtak ki, és aggattak rá mindenkire. Néha több nevet is adtak egy embernek, az évek során akár ötöt-hatot is.

- Tudod, mit akar mondani, bácsikám? - súgta Mabel. - Hogy maradjunk csendben. Úgy látszik, nem biztos benne, hogy barátságos fogadtatásban részesülünk.

- Hm... látom, a puskája töltését vizsgálgatja - dünnyögte Cap. - Akkor én is készenlétbe helyezem a pisztolyaimat.

Ezek az előkészületek nem ijesztették meg Mabelt, hiszen katona lánya volt. Könnyű, nesztelen léptekkel követte a két férfit, mintha maga is indián volna. Az első fél mérföld nem igényelt különösebb óvatosságot, elég volt az is, ha csendben maradtak. Fejük fölött összeölekeztek a fák ágai - mintha egy zöld alagútban lépkedtek volna. Az alagút oldalát hatalmas fatörzsek alkották, tetejét pedig sűrű lomb, melyen alig hatolt át a napfény. Ezek a fatörzsek jó néhány vadásznak, üldözött vadnak vagy harcosnak nyújtottak már rejtekhelyet.

Nyílhegy hirtelen megállt.

- Látod, Sósvíz? - súgta diadalmasan. - Sápadtarcúak tüze. Ahogy megmondottam.

- Isten bizony igaza van! - dörögte Cap. - Fehér emberek! Ott ülnek, és olyan nyugodtan falatoznak, mintha egy nagy hajó étkezőjében üldöglének!

- Nyílhegynek nincs egészen igaza - jegyezte meg Mabel -, mert két indiánt látok ott, és csak egy fehér embert.

- Sápadtarcú kettő - mondta az indián, felemelve két ujját. - Vörös bőrű egy!

- Bizonyára úgy is lesz - mondta Mabel. - Jobb szeme van, mint nekünk. Most csak azt kellene megtudni, hogy a két fehér ember barát-e vagy ellenség. Könnyen lehet, hogy franciák!

- Elég lesz egy kiáltás, hogy meggyőződjünk róla - felelte a nagybátyja. - De húzódj meg itt, e mögött a vastag fatörzs mögött, Mágnes, mert még eszükbe juthat golyókkal válaszolni. No, öntsünk tiszta vizet a pohárba!

Tölcsért formált a kezéből, és már kiáltani akart, de a tuszkaróra visszatartotta.

- A vörös bőrű, látom, mohikán - mondta. - A két sápadtarcú meg jenki.

- Nagyszerű, ha igaz! - örvendezett Mabel. - Siessünk hát, bácsikám! Mondjuk meg nekik, hogy jó barátok közelednek.

- Várni! - intett a tuszkaróra. - A vörös bőrű nyugodt, vele nincs baj. De a sápadtarcúak elveszíthetik a fejüket. Ha meglátnak, ránk lőhetnek. Menjen csak a lány egyedül!

- Micsoda? - méltatlankodott a tengerész. - Küldjük előre a lányt, mi, erős férfiak meg-lapuljunk? Vigyen el az ördög, ha...

- Ne heveskedj, bácsikám - mondta Mabel. - Csakugyan, azt hiszem, a legjobb, ha engem látnak meg először. Csöppet sem félek. Én leszek a békehírnök.

- Nem tengerésmódszer, de ha te is így gondolod, nem bánom. Mindenesetre vedd magadhoz az egyik pisztolyomat.

- Nem, nem, védtelenül erősebb vagyok, azt hiszem - felelte a lány kipirulva. - Egy lány mindig számíthat a férfiak lovagiasságára. Különben sem értek a fegyverekhez, és nem is óhajtok megismerkedni velük.

A bácsi nem akadékoskodott tovább, és a lány előresietett. Szíve gyorsabban dobogott, mint máskor, de nyugodt léptekkel, tévovázás nélkül közeledett a tábortűzhöz. Akik ott ültek, eleinte nem vették észre, annyira lekötötte figyelmüket a legérdekesebb (és mi tagadás: legfontosabb) foglalatosság - az evés. Vacsorájukat csak akkor szakították félbe, amikor Mabel véletlenül egy száraz gallyacskára lépett, s az halkan megreccsent a lába alatt. Az alig hallható kis neszre előbb a mohikán kapta fel a fejét. Mabelt most már legfeljebb háromszáz lépés választotta el tőlük, s a tábortűz fényénél látta, hogy a tuszkaróra nem tévedett, az idegenek egyike csakugyan indián. Néhány szót intézett társához, akit Mabel az imént indiánnak nézett, amíg Nyílhegy fel nem világosította, hogy az bizony fehér bőrű. Most felugrott, és a puskája után kapott, amely ott volt mellette egy fának támasztva. Néhány pillanatig mozdulatlanul állt, a közelgő alakra figyelve, amíg fel nem ismerte, hogy nem férfi. A mohikán már hamarabb észrevette ezt, visszaült helyére, és nyugodtan folytatta vacsoráját, mintha meg sem zavarták volna benne. Társa pedig, a fehér ember, otthagya a tábortűzet és elébe ment Mabelnek.

Mabel most már tisztán látta, hogy fehér emberrel van dolga, noha öltözéke kétféle ízlés különös keveréke volt, félig az indiánok, félig meg a gyarmatosok szokását követte. Javakora-beli férfi volt, közepes termetű, arca nem szép, de nyílt és becsületes. Mabel csak egy pillantást vetett rá, és már tudta, hogy nem fenyegeti semmiféle veszedelem. Mégis meg-lassította lépteit, már csak az illendőség kedvéért is, mert nevelése visszatartotta attól, hogy olyan könnyedén szóba álljon egy idegen férfival.

- Ne féljen semmitől, kisasszony - mondta a vadászkülsejű férfi. - Szerencséjére olyan emberekkel találkozott itt az őserdő kellős közepén, akik tudják, hogyan kell viselkedni egy védtelen nővel szemben. Engem egyébként jól ismernek ezen a vidéken, és sok nevem közül egyik-másik talán már az ön fülét is megütötte. A franciák és a Nagy-tó túlsó oldalán lakó rézbőrűek Hosszú Puska néven emlegetnek. A mohikánok Súlyomszemnek hívnak, de ifjúkoromban Vadölőnek neveztek. A katonák és angol telepesek a Nyomkereső névvel tiszteltek meg, mert jó néhányszor meggyőződtek róla, hogy mindig megkeresem az ellenség nyomát, esetleg azt az ösvényt, amely egy bajba jutott jó barát nyomára vezet.

Mindezt nem dicsekedve mondta el, hanem egy olyan ember önérzetével, aki ismeri a maga értékét, és tudja, hogy egyik nevével sincs oka szégyenkeznie.

Szavainak hatása tüstént megmutatkozott. Mabel abban a pillanatban, amint meghallotta az idegen férfi utolsó-nak felemlített nevét, összecsapta kezét, és lelkesedéssel visszhangozta:

- Nyomkereső!

- Igen, annak neveznek, kisasszonyom, és merem állítani, hogy sok lord kevesebb érdemmel viseli őseitől örökölt büszke címét és nevét. Ugyanis az igazat megvallva, én nem arra vagyok büszke, hogy megtelemeztetem a legelrejtettebb ösvényt is, hanem arra, hogy a nyomokból tájékozódni tudok ott, ahol nincs semmiféle ösvény. A katonák persze nem értik a különbséget, mint ahogy nem tudnak különbséget tenni ösvény és nyom között. Az elsőt ugyanis kellő figyelemmel meg lehet látni, míg az utóbbit felfedezni inkább ösztön vagy szimat dolga.

- Örülök, hogy találkoztunk - mondta Mabel. - Nemcsak azért, mert ön a híres Nyomkereső, hanem azért is, mert bizonyára ön az a jó barát, akit ígéretéhez híven édesapám küldött elébünk.

- Ha ön Dunham őrmester leánya, akkor a delavárok nagy prófétája sem ejthet ki igazabb szót!

- Én bizony Mabel vagyok, Mabel Dunham, amott meg a fák mögött nagybácsim vár, Charles Cap meg egy Nyílhegy nevű tuszkaróra. Tudtuk, hogy találkozni fogunk önnel, de nem reméltük, hogy ilyen hamar sor kerül rá.

- Kár, hogy nem tisztességesebb törzsből választottak kísérőt - felelte Nyomkereső. - Meg kell mondanom, nem szeretem a tuszkarórákat, mert nagyon letértek apáik útjáról, és gyakran megfélemlenek a Nagy Szellem intelmeiről. Az én szememben nem sokkal jobbak ők az alávaló mingóknál vagy másként irokézknél, akik egy követ fűznek a franciákkal.

Mabel mosolygott. Tudta, hogy Nyomkereső ifjúkorában a delavárok közé került, szinte azok nevelték fel. Nem csoda, ha úgy gondolkodik, mint egy delavár indián, vagy úgy érez, mint a mohikánok, akik a delavárok rokonai és szövetségesei, de gyűlölik a mingókat és oneidákat.

- Nyílhegyről már hallottam - folytatta Nyomkereső. - Nagy ravágyó főnök hírében áll.

- Annál jobb, hogy találkoztunk önnel! - nevetett Mabel.

- Bizony, szerencsés dolog, és én még jobban örülök neki, hiszen megígértem az őrmesternek, hogy gyermekét baj nélkül hazasegítem. Mi a csónakunkat a Vad Zuhatagnál hagytuk, mert úgy számítottuk, hogy körülbelül ott találkozunk önökkel. Rövid pihenés után elhatároztuk, hogy gyalog megyünk önök elé még néhány mérföldnyire, hátha szükségük lesz a segítségünkre. Örülök, hogy így történt. Nem hiszem, hogy Nyílhegy le tudta volna vezetni csónakjukat a folyó veszedelmes szakaszán.

- No de itt van már a bácsikám! - kiáltott fel Mabel.

Cap és Nyílhegy - látva, hogy a beszélgetés barátságos mederben folyik - előbukkant a fák mögül, és odasietett hozzájuk.

Néhány szót váltottak Nyomkeresővel, azután az egész társaság csatlakozott a két másik emberhez, aki az egész idő alatt a tűz mellett ült, és buzgón falatozott.

A mohikán fel sem emelte fejét, de a másik fehér ember tisztelettudóan felállt, és meghajolt Mabel Dunham előtt. Egészséges, barna arcú ifjú volt, jóval fiatalabb, mint Nyomkereső. Mabel érdeklődve nézte, és a fiatalember is alaposan szemügyre vette a szép fiatal lányt.

- Hadd mutassam be barátaimat, akiket az ön édesapja küldött ki velem együtt egyetlen leánya és szeme fénye megoltalmazására - mondta Nyomkereső mosolyogva. - Ha megengedi, a nagy delavár főnökkel kezdem. - A tűznél ülő indiánra mutatott, aki erre felpattant, és délcegen megállt előttük, mozdulatlanul, mint egy szobor. - Van neki szép indián neve is, Csingacs-guknak hívják, de nekünk ezt nehéz kimondani, és Nagy Kígyó néven emlegetjük. Nem mintha a kígyó alattomoságára céloznánk vele, csak gyorsaságára és ravaszságára gondolunk, két olyan tulajdonságra, amelyet az indiánok nagyra becsülnek. Azt hiszem, Nyílhegy tudja, mire gondolok.

A tuszkaróra előrelépett, és viszonylag barátságos arcot vágott.

- Két nagy indián harcos találkozása az őserdőben! - tréfálkozott Nyomkereső. - Egy kicsit olyan ez, Cap uram, mint amikor két vitorlás találkozik a nyílt tengeren. De ha már vízről van szó, hadd mutassam be fiatal barátomat, Jasper Westernt, aki nem tengerész ugyan, de nagyon ért a hajózás tudományához, noha csak az Ontario-tó vizein gyakorolta.

- Örvendek - mondta Cap, amikor szívélyesen megszorította a fiatalember kezét. - Én meg hadd ismertessem meg a kis húgommal, Mabellel, akit én Mágnesnek szoktam becézni.

- Találó név! - jegyezte meg Jasper Western. - És aki ilyen mágnes után igazodik, azt hiszem, nem jut zátonyra!

- Zátony! - kiáltott fel Cap. - A tengerésznek is óvakodnia kell a zátonytól, de mégsem annyira, mint az édesvízi hajósoknak, akik gyakrabban találkoznak vele. Ezeknek az édesvizeknek az a legnagyobb hibájuk; hogy túl közel van hozzájuk a föld. Az Ontario-tó, mint hallom, nagyobbacska víz, de mégiscsak föld öleli körül.

- Hát a tengert nem, bácsikám? - szólalt meg Mabel, mintha a tavi hajós védelmére akarna kelni.

- Nem, Mágnes, ebben tévedsz. Az óceánt is partok határolják ugyan, de Földünk nagyobb része tenger. Így inkább azt kellene mondanunk, hogy a szárazföld van a tengerben, és nem a tenger a szárazföld ölében. Az egész Föld többé-kevésbé sziget - a fő a tenger!

Jasper Western nagy tisztelettel hallgatta Cap szavait. Nemcsak korának adózott tisztelettel, hanem mesterségének is. Gyakran álmodozott arról, hogy egyszer majd kipróbálja a hajózást a tengeren is; de sokkal jobban szerette a maga sima tükrű, szép nagy tavát, semhogy hajlandó lett volna véglegesen felcserélni akármiféle tengerrel is.

- Nyomkereső barátom már helyet készített önöknek a tűz és a párolgó tál mellett - mondta mosolyogva. - Kérem, telepedjenek le, és ízleljék meg a mi friss vadpecsenyénket.

- Örömet - felelte Cap. - Mert ebben az egy dologban a szárazföld kétségtelenül felülmúlja a tengert. Az óceánon nem lehet szarvasokat lőni.

A tűz gazdái igaz vendégszeretettel osztották meg vacsorájukat a jövevényekkel. Különösen Jasper buzgólkodott Mabel kínálgatásával. Odahúzott a tűzhöz egy tuskót, hogy a lány kényelmesen leülhessen, kiválasztott számára egy ízes darabot a vadpecsenyéből, és friss vizet hozott a közeli forrásból. Minden nő, akár fiatal, akár öreg, szereti a figyelmességet. A fiatal Jasperen meglátszott, hogy nem sokat forgolódott női társaságban, de természetes kedvessége, őszinte, mesterkéletlen udvariassága és az a leplezetlen hódolat, amellyel Mabelre nézett, határozottan rokonszenves volt.

Mialatt a fiatalok beszélgetve ismerkedtek egymással, a többiek körülülték a nagy közös tálat, amely bőségesen meg volt rakva ínycsiklandozó sült hússal. Az indiánok komoly arccal, némán táplálkoztak, étvágyuk kimeríthetetlennek látszott. A két idősebb fehér ember is jó étvággal evett, de közben maradt idejük barátságos eszmecserére is.

- A vadászat haszna és öröme az egyetlen dolog, amit a szárazföldi emberektől irigyelni tudnék - mondta Cap. - Persze jó vadász sem lehet mindenki. Erre is születni kell.

- Itt az őserdőben, különösen azon a részen, amit mi határvidéknek nevezünk, sokféle képességre van szükség, hogy az ember megállja a helyét - felelte Nyomkereső. - Értetni kell a puskához, dárdához, vadászkeszhez, de még az evezőlapáthoz is.

- Elhiszem - mondta Cap -, de mi az a kormánykerék, a vitorlák és a kötélzet kezeléséhez képest! Az evezőlapátot ügyesen kell forgatni, ha az ember kenun utazik az itteni gyors sodrású folyókon, de a hajó egészen más!

- Tudom - bólintott Nyomkereső. - Minden foglalkozásnak megvan a maga csínja-bínja, és én senkit sem becülök annyira, mint azt az embert, aki érti és szereti a maga mesterségét. És minden körben mások a szokások. Egy mingó egészen másképp festi magát, mint egy delavár indián. De azt hiszem, a legtalpraesettebb emberek azok, akik sokat tartózkodnak a szabad ég alatt, és legközelebb állnak a természethez.

- Ebben egyetértünk - mondta Cap. - Kövezett városi utakon sétafikálni, templomba járni, prédikációt hallgatni édeskeves ahhoz, hogy valakiből ember váljék! Add a fiút hajósinasnak, küldd ki a nyílt tengerre, szokja meg a viharokat, lásson távoli kikötőket, idegen népeket és tájakat, akkor majd kinyílik a szeme és az esze, megedződik a jelleme, egyszóval férfi lesz belőle. Egyébként pedig - eh, nem is érdemes sokat beszélni róla! Itt van például a sógorom. Nem mondom, derék ember, nem is akárki - de mégiscsak katona, semmi egyéb. Őrmester, igaz, de mégiscsak egy kis csavar a hadsereg gépezetében. Parancsokat teljesít, ebből áll az

élete. Amikor nővéremnek, a szegény Bridgetnek udvarolt, hányszor mondtam neki: eszedbe se jusson egy katona felesége lenni! De tudja, milyenek a lányok, ha egyszer megtetszik nekik valaki. Dunham szépen haladt előre, azt mondják, ő a legfontosabb ember az egész erődben, de a szegény Bridget nem érte meg ezt, hiszen már tizennégy éve, hogy meghalt.

- A katona hivatása is tiszteletre méltó - felelte Nyomkereső -, feltéve, hogy az igazság ügyéért harcol. És harcolni is többféleképpen lehet: alattomosan és becsületesen. Én sokat harcoltam a mingók ellen, de mindig fehér ember módjára. Barátom, Nagy Kígyó, indián módra harcol ugyan, és nekem nincs jogom ezt bírálgatni, hiszen sok csatát vívtunk már egymás oldalán. Az ő szokásai mások, de a becsület ugyanaz. Sokszor mondom neki, hogy csak egy pokol és egy mennyország van, bár az odavezető utak különbözők.

- Nem vitatom - szólt közbe Cap -, csak azt akarom megjegyezni, hogy a szárazföldön több út vezet a pokolba, mint a tengeren, ahol kevesebb a kocsma, és kevesebb a kísértés. Éppen ezért nem értem, mért beszélnek „tisztítótűzről”, amikor inkább „tisztítóvízről” kellene beszélni, és a tenger igazán az. Nem tudom, hogy az önök tavai milyenek.

- A városokban könnyű bűnbe esni, megengedem - felelte Nyomkereső. - De a mi tavainkat erdők veszik körül, és az erdő jó nevelőiskola. Persze itt is élnek gonosz emberek, de olyanok is, akikről bárki példát vehet. Így hát azt mondom, ne általánosítsunk, hanem ítéljünk meg minden egyes embert érdemei és hibái, jó és rossz tulajdonságai szerint. Én erdei ember vagyok, ott érzem magam elememben igazán. Önt hajlama és sorsa a tengerre vezette. Ez a fiatal barátom pedig, aki olyan jól elbeszélget most az őrmester leányával, az Ontario-tó legjobb ismerője, de a folyókat is jól ismeri itt, minden édesvízben otthonos, a franciák el is nevezték Eau Douce-nak - ami „Édesvizet” jelent. Mindenesetre jobban tud evezni, mint tüzet rakni.

- Az én indiánom, Nyílhegy, ki is nevette ezt a tüzet - mesélte Cap. - Azt mondta, hogy csak afféle sápadtarcú ember rakta tűz. Mert az indiánok, mondotta, nem raknak tüzet nedves gallyakból, nehogy a fekete füst elárulja őket.

- Úgy látszik, Jasper annyira szereti a vizet, hogy ha gallyakat gyűjt, akkor is a nedveset szedi össze - nevetett Nyomkereső. - De hogy a nedves gallyak, ha meggyújtjuk, fekete füstöt adnak, mi is tudjuk, nemcsak az indiánok. Nem olyan nagy tudomány ez, mint ahogy Nyílhegy képzele.

- Nekem is volt dolgom idegen népekkel, csak nem indiánokkal, hanem hollandusokkal, malájokkal, meg kínaiakkal - mondta Cap. - Én is azt tapasztaltam, hogy nincs olyan nagy különbség köztük. Lényegüket tekintve minden nép egyforma. Mind szereti az aranyat, a dohányt meg a pálinkát.

- De azért az indián mégis más mint a többi - vitatta Nyomkereső. - Vagy látott már olyan embert, aki jajveszékelés nélkül tűri, hogy kések hasogassák a testét, vagy lángok pörköljék, miközben emberföldről önuralommal énekli halotti dalát? Nincs sárga vagy fehér ember, aki ezt meg tudná tenni.

- Fehér embernek nem is kell megtennie. Mert, hála istennek, fehér ember sohasem juthat abba a helyzetbe, hogy megkínózzák.

- Téved, Cap uram! A kegyetlenség nem a színes emberek vagy a vademberek sajátos tulajdonsága, megtalálható a fehér emberekben is.

- Talán a franciákban, nem mondom - vélte Cap, és most már jóllakottan válogatott a húsdarabok közt. - Még szerencse, hogy a Nagy-tó választ el minket tőlük.

- A tó nagy, igaz, de nem elég széles, inkább hosszú és keskeny. Egyik végében vagyunk mi, a másik végében a franciák. Ha nem is mernek átkelni az Ontario-tavon, nagyon könnyen megkerülhetik.

- Ezek a vacak tavak! - kiáltott fel Cap. - Próbálná csak valaki megkerülni az óceánt!

- Miért? Az óceánnak nincs vége?

- Nincs. Se vége, se oldala, se feneké. Az a nemzet, amelynek országát óceán határolja, nyugodtan alhatik, nem kell félnie senkitől. Ott az embert nem fenyegeti az a veszély, hogy amíg alszik, rátörnek és megskalpolják.

- Csitt! Bocsánat, nem akarom, hogy az ifjú hölgy fülébe jusson. Minek ijesztgessük? Még szerencse, hogy inkább Édesvíz szavaira figyel, mint a mi beszédünkre. Mert mi tagadás, az út innen az erődig meglehetősen kockázatos. Sok ellenséges csapat ólálkodik itt. Legalább annyi itt az irokéz, mint a tó másik oldalán. Ezért küldött minket az őrmester önök elé.

- Micsoda? Ilyen vakmerők a gazfickók? Ennyire megközelítik őfelsége ágyúit?

- Hát a hollók nem köröznek e az elejtett vad fölött, ha ott is a vadász a közelben? Mindig akad fehér ember, aki egyik erődből a másikba igyekszik, és a mingók meg irokézek ezekre leselkednek. Mi hárman úgy tettük meg az utat, hogy én a folyó bal partját kutattam át, Nagy Kígyó meg a jobb parton fürkészte a gazfickók nyomát, míg Jasper, a biztos kezű hajós, egymaga evezett fel a kenuval. Az őrmester könnyes szemmel mesélgetett neki a lányáról, hogy milyen szép, milyen jó, milyen engedelmes, és mennyire sóvárog utána, és mennyire aggódik érte. Azt hiszem, Jasper puszta kézzel is nekimenne akár száz mingónak, de nem hagyná cserben Mabel kisasszonyt. Minden veszéllyel szembeszáll érte.

- Miért? Olyan nagy volt a kockázat?

- De mennyire! Miközben az örvényt figyelte, vagy a víz sodrával küzdött, lesből lelőhették volna. Minden kockázat közül, amelyet az erdőben vállalni kell, a legveszedelmesebb egy ilyen vad folyón felevezni, ha a parti bozótban ellenség ólálkodik.

- Igaz, igaz. Nekem sem tetszik ez a százötven mérföldes erdei út, amelyre a sógorom kárhoztatott. Nyílt harcban, ha látom az ellenséget, örömet veszek részt, és nem hátrálok meg, amíg élek. De hogy lesből lőjenek le, mint egy vadat - brr! Ha nem szeretném úgy ezt a kis Mágnesset, még most is megfordítanám a kormánykereket, és visszavitorláznék Yorkba, hátat fordítva annak az átkozott Ontariónak!

- Nem sokat segítene magán, kedves uram, mert az út visszafelé jóval hosszabb, és éppen olyan veszélyes, mint az, amely még előttünk áll. Bízza csak ránk, elvisszük az erődbe anélkül, hogy egyetlen hajszála is meggörbülne, inkább a saját skalpunkat adjuk oda!

Cap angolnabőrbe font, kemény, szoros copfot viselt a tarkóján, míg feje búbja majdnem egészen kopasz volt. Most gépiesen megtapogatta mind a kettőt, mintha meg akarna győződni róla, vajon megvannak-e még. Szíve mélyén bátor ember volt, de amikor új ismerőse a skalpolást emlegette, borsódzott a háta. Ám hiába, most már nem lehetett visszavonulni. Így hát káromkodott egyet magában, aztán megkérdezte:

- Milyen messze vagyunk még az erődtől?
 - Mindössze tizenöt mérföldnyire. És gyors mérföldek ezek, mert a folyón tesszük meg, hacsak a mingók meg nem állítanak.
 - Végig fák kísérek, a szeles és szélmentes oldalon egyaránt?
 - Hogyan?
 - Úgy értem, jobbról-balról fák szegélyezik majd utunkat?
 - Aha, értem! Az Oswego partjait már megtisztították a katonai csapatok, közvetlen közelben nincsenek fák. A folyó árja pedig, mint már említettem, rendkívül gyors.
 - De mi gátolja ezeket a mingó ördögöket abban, hogy golyózáport zúdítsanak a nyakunkba, amikor a benyúló földnyelveket vagy sziklazátonyokat kerülgetjük?
 - Hát az bizony megtörténhetik. De bízzunk a gondviselésben. Ha eddig vigyázott ránk, remélhetőleg most sem veszi le rólunk oltalmazó kezét.
 - No, én jobb szeretek saját karomra támaszkodni!
 - Én már sokszor voltam olyan helyzetben, hogy csak a csoda segített. Vagy nézze csak meg Nagy Kígyót itt. Bal füle körül még most is láthatja egy kés nyomát. Hosszú puskám egy golyója mentette meg akkor a skalpját. Ha egy fél perccel később érek oda, már nem él. Valahányszor a derék mohikán hálásan szorongatja kezemet, azt mondom neki, ne nekem köszönje, hanem a gondviselésnek. Igaz, hogy én sem tévováztam, mert ha az ember tomahawkot lát villogni egy jó barátja feje körül, gyorsan határoz, és még gyorsabban cselekszik. Én is így tettem, mert ha nem vagyok elég fürge, Csingacsguk szelleme „ősei boldog vadászterületén” kergeti a szarvast talán éppen ebben a pillanatban!
 - Hagyjuk ezeket a hátborzongató dolgokat, kedves barátom - mondta Cap. - Miután egy-két óra múlva lemegy a nap, használjuk fel a még hasznosítható perceket, és menjünk tovább. Ha készen vagy, Mágnes, indulhatunk.
- Mabel elpirult és felugrott - jelezve, hogy máris kész engedelmeskedni. Az idősebbek beszélgetéséből egy szót se hallott, mert Édesvíz, vagyis a fiatal Jasper sokkal érdekesebb dolgokat mesélt neki. Leírta, milyen élet folyik az erődben, ahová most készülődtek, és ahol gyermekkorában fordult meg utoljára. De most abba kellett hagyni az izgalmas beszélgetést. A társaság felszedte sátorfáját, amit persze nem kell szó szerint érteni, de egy kis csomagolás mégis szükségesnek mutatkozott. Mielőtt elindultak volna, Nyomkereső - társai, sőt a két indián csodálkozására - gallyakat kotort össze, és a hamvadó tűzre vetette, még arra is volt gondja, hogy nedves ágak legyenek köztük, és sűrű, fekete füst szálljon felfelé.
- Ha módodban áll lábnymaidat eltüntetni, Jasper - magyarázta fiatalabb társának oktató hangon -, elhagyott táborhelyed füstje inkább hasznos, mint ártalmas. Lefogadom, hogy legalább egy tucat mingó ólálkodik körülöttünk. És ha egyik-másik felkúszik a magasabb fákra vagy arra a dombtetőre, első dolga lesz füst után kémlelődni. Hadd lássák meg füstünket! Szívesen átengedem nekik, amit itt hagyunk.
 - És ha követnek minket, hogy megtámadjanak? - kérdezte Jasper, aki máskor nem sokat törődött a veszéllyel, de amióta megismerkedett Mabellel, úgy látszik, kerülni akarta a fölösleges kockázatot.

- Hadd kövessenek a folyóig! Ott aztán mingó ravaszságukra bízom, hogy eldöntsék, merre tűnt el a csónakunk: a folyón felfelé vagy lefelé? A víz az egyetlen dolog, amely teljesen eltünteti az ember nyomát. Így csakis az eszükre lesznek utalva. Annyit tudnak, hogy társaságunk eddig felfelé evezett a folyón. Nyilván feltételezik majd, hogy pihenőnk után megint a folyón felfelé folytatjuk utunkat. Ha arra üldöznek, annyi időt nyerünk, amennyi nekünk éppen elég.

- Igazad van, hiszen Mabel kisasszonyról nem tudhatnak semmit. Érkezését a legnagyobb titokban tartottuk.

- Én pedig gondoskodom róla, hogy most se tudják meg, látod-e, Jasper? - mondta Nyomkereső, és nagy gondossággal Mabel nyomaiba lépett, széles talpával széttaposva a lány kis lábnyomát.

- És a további tervek? - kérdezte Cap.

- Én úgy gondolom, hogy mindnyájan elférünk az önök csónakjában, és egy kis szerencsével eljuthatunk arra a helyre, ahol elrejtettük a csónakunkat. Akkor aztán kényelmesebben utazhatunk tovább.

- Ámen - hagyta rá Charles Cap.

II. SELLŐ ÉS ZUHATAG

A mai New York állam folyói: a Hudson, a Mohawk, az Oswego - valamint tavai: az Erie-, az Ontario-, a Champlain- és a George-tó - többé-kevésbé összefüggő vízrendszert alkotnak. A tavakat ezek a folyók és természetes csatornák összekötik egymással. A Hudson ezerkétszáz méter magasan ered az Adirondack-hegységben, és a New York öbölbe torkollik. A beleömlő Mohawk folyó több tóval köti össze. Fontos vízi út még az Oswego is, amely az Oneida és egy másik kisebb folyó egyesüléséből keletkezik, és Oswego városánál torkollik az Ontario-tóba. Ezek a folyók többnyire gyorsan száguldanak lefelé, és kisebb-nagyobb vízeséseket alkotnak. Legveszedelmesebb szakaszaikat, ahol a medret sziklák szorítják össze, és a víz áramlása különösen sebes, sellőknek hívják.

Cap és társai Fort Stanwixből, a Mohawk partján épült erődből indultak el csónakon. Eljutottak az Oswego tó vizébe, és erdei sétájuk előtt elrejtették a kenut a parti bokrok közt. Júniusi Harmat ott guggolt, és várta visszatértüket.

- Fordítsuk meg a kenut, orrával ár ellen, majd a víz közepén ráérünk visszafordítani - indítványozta Nyomkereső, amikor a társaság odaért a folyóhoz. - Ha azok az átkozott mingók nyomunkra akadnak, megtalálják a kenu nyomát is a sárban. Hadd higgyék, hogy a folyón felfelé folytattuk utunkat.

A tanácsot készségesen követték, azután valamennyien beszálltak a kenuba, Nyomkereső kivételével, aki a parton maradt, hogy ellökje a könnyű járművet. Egy erős lökés után Nyomkereső könnyed ugrással a kenuban termett, anélkül, hogy egyensúlyából kibillentette volna, és a csónak orrában helyezkedett el. Mihelyt a folyó közepére értek, a kenut visszafelé fordították, és nesztelenül siklottak az árral lefelé.

A kenu egyike volt azoknak a kéregből épült, könnyű járműveknek, amelyeket az indiánok olyan ügyesen tudtak elkészíteni. Csekély súlyuk nagyon alkalmassá tette őket az itteni sekély, sziklás vízi utak akadályainak legyőzésére. Az is fontos volt, hogy a csónakot megerőltetés nélkül lehessen vinni vállon is, szükség esetén akár egy-két mérföldnyi távolságra, ha az utasok az egyik folyóból a másikba akartak eljutni. Ezt a kenut egy ember is fel tudta emelni, pedig jó hosszú volt és meglehetősen széles. Nagyon gondos munkával készült, minden kis részét pontosan összeillesztették; játszva elbírt volna több embert is, mint azt a hetet, aki most helyet foglalt benne.

Cap az alacsony padon ült a kenu közepén. Nagy Kígyó mellette térdelt. Nyílhegy és felesége előttük gubbasztott. Mabel félig hevert nagybátyja háta mögött, batyui és csomagjai között. Nyomkereső és Édesvíz állva evezett, egyik elől, a másik a kenu végében. Közben halkan beszélgettek, nem feledkezve meg a szükséges elővigyázatosságról.

Akármilyen közel voltak is már az Oswego-erődhöz, a terep csöppet sem volt biztonságos.

Abban az időben két vízi úton bonyolították le a közlekedést és a katonai szállításokat New York gyarmat lakott része és a kanadai határvidék közt. Az egyik út a Champlain-tó és a George-tó vizein haladt át, a másik pedig a Mohawk folyón, az Erdő-patakon és az Oneida folyón keresztül. Mindkét útvonal mentén kisebb erődöket, előretolt katonai állomásokat

építettek. De a Mohawk-parti erődöt az Oswego torkolatától legalább százmérföldnyi lakatlan vadon választotta el. Ezen vágott át Nyílhegy vezetésével Cap és Mabel.

- Néha sóvárogva gondolok azokra a békés időkre, amikor nem kellett mással törődnöm, csak a vadakkal és halakkal! - mondta Nyomkereső. - Milyen szép napokat töltöttünk Nagy Kígyóval az erdőben meg a folyók mentén... Vadpecsenyével, lazaccal, pisztránggal csillapítottuk éhségünket, tiszta forrásvízzel a szomjunkat, nem volt semmi gondunk! Most meg folyton emberölésen törjük a fejünket. Nem is csodálnám, ha az őrmester leánykája azt gondolná rólunk, hogy vérszomjas vademberek vagyunk.

- Ha azok lennének, apám nem bízta volna önökre egyetlen leánya életét - felelte Mabel mosolyogva. - Leveleiben is gyakran írt Nyomkeresőről. *Ifjú barátom* - mindig így emlegette.

- Ifjú barátom! - kacagott Nyomkereső. - Ifjú már igazán nem vagyok. Legfeljebb az őrmesterhez képest, aki majdnem három évtizeddel idősebb nálam. Fiatalsággal itt csak ön dicsekedhetik, Mabel kisasszony, no meg Édesvíz barátom ott hátul, a csónak végében.

Mabel önkéntelenül is hátrapillantott, és tekintete a „tavi hajós” hódoló pillantásával találkozott. Gyorsan elfordította fejét, és a tükörsima vízre bámult.

Ebben a pillanatban tompa dübörgés hallatszott, amely csakhamar megismétlődött. Cap fülét hegyezte.

- Csak nem hullámverés? - kérdezte. - Ott volnánk már az önök híres tava közelében?

- Nem, nem, ott még nem tartunk - felelte Nyomkereső. - A folyó vizének dübörgését halljuk, amint a sziklákra zuhan, innen vagy fél mérföldnyire.

- A Vad Zuhatag? - figyelt fel a beszélgetésre Mabel is, és arca még jobban kipirult.

- Nem kell tőle félni - felelte Nyomkereső megnyugtató hangon.

- Nem volna jó közelebb húzódni a parthoz? - indítványozta Cap. - Az ilyen vízeséseket rendszerint sellők előzik meg, ezek a víz közepe felé sodornak, ahol az örvény szívóereje a legnagyobb.

- Bízsa csak ránk, Cap mester - felelte Nyomkereső. - Igaz, hogy csak afféle édesvízi hajósok vagyunk, de ismerjük a folyóinkat, és úgy lesiklunk a zuhatagon, hogy észre se veszi!

- Lesiklunk? Csak nem akar ezen a törékeny faháncs alkotmányon belemenni a zuhatagba?

- Még mindig könnyebb, mint a zuhatag előtt kikötni a parton, kirakni a csónakot, és vállunkra emelni, úgy cipelni vagy egymérföldnyi úton, amíg meg nem kerüljük a zuhatagot.

Most Jasper vette át a szót:

- Úgy gondoltuk, hogy a kisasszonyt meg az indiánokat kitevesszük a partra, ők poggyász nélkül könnyen lesétálhatnak, mi hárman pedig átvisszük a csónakot a zuhatagon.

- Önre feltétlenül szükségünk van, Mr. Cap - tette hozzá Nyomkereső, és Jasperre kacsintott -, hiszen megszokta a hullámokat, és segít egyensúlyban tartani a csónakot. Ha erősebben megbillen, Mabel kisasszony kelengyeje könnyen kirepül, vagy legalábbis tönkreázik.

Cap gondolkodóba esett. Mint tengerész, aki ismeri a víz erejét, nagyon jól tudta, milyen nehéz feladat lesiklani egy zuhatagon. De büszkesége nem engedte, hogy elárulja tétovázását. Aztán az is elvette kedvét a szárazföldi sétától, amit a skalpolásról hallott. A csónakot - okkal vagy ok nélkül - afféle menedékhelynek tekintette, ahol biztonságban van az indiánok támadása elől.

- De ha indiánok ólálkodnak erre, hogy engedhetjük ki Mabelt a partra? - kérdezte.

- Ebből a szempontból a zuhatag környéke eléggé veszélytelen - felelte Nyomkereső. - A parti ösvény itt, ahol a csónakokat szokták átcipelni, meglehetősen forgalmas, és a mingók nem merészkednek ide. Jobb szeretnek olyan helyen garázdálkodni, ahol kockázat nélkül tehetik meg. Kormányozz jobbra, Jasper! Látod azt a vízbe nyúló fatörzset? Ott tesszük partra Mabel kisasszonyt, ott száraz lábbal kiszállhat.

Néhány perc múlva az egész társaság elhagyta a csónakot, Cap, Nyomkereső és Édesvíz kivételével.

- Csak nyugalom - mondta Nyomkereső.

- Ki izgatott? - felelte Cap fitymáló hangon. - Mi az a vacak zuhatag egy tengeri viharhoz képest?

- Hát azért az Oswego zuhatagát sem szabad lekicsinyelni - mondta Nyomkereső. - Nem olyan nagy, mint a Niagara- vagy a Glenn-vízesés, de legény legyen a talpán, aki megbirkózik vele. Álljon csak, Mabel kisasszony, arra a sziklára, onnan végignézheti, hogyan siklunk le.

A kenu már ellökték a parttól, és Mabel reszketve kapaszkodott fel a kijelölt sziklára; szeme Édesvíz karcsú, hajlékony és erős alakjára tapadt, amint ott állt a kenu farában, és biztos kézzel irányította a pehelykönnyű jármű útját. De mihelyt a csónak a zuhatag közelébe ért, a lány halkan felsikoltott, és kezével eltakarta szemét. A következő pillanatban azonban újra szabaddá tette, és lélegzetét visszafojtva, elbűvölten nézte, mi történik. A két indián nyugodtan ült a fatönkön, és egykedvűen bámult a vízbe, míg Júiusi Harmat Mabelhez lépett, és gyermeki kíváncsisággal figyelte a kenu veszedelmes útját.

Mihelyt a csónak a folyó közepére ért, Nyomkereső térdre ereszkedett, és úgy evezett tovább, ügyelve arra, hogy lassú, könnyű mozdulatai ne zavarják Édesvíz munkáját. A „tavi hajós” mozdulatlanul állt a kenu végében, és merően nézett egy pontra a zuhatagon túl - nyilván a lesikláshoz legkedvezőbb irányt kereste.

- Kissé jobbra, fiam, nyugatra - dünnyögte Nyomkereső -, amerre a folyó erősebben tajtékzik. Édesvíz nem felelt, mert a kenu már belekerült a folyó legerősebb sodrába, és orra egyenesen a zuhatag felé mutatott. Futása meggyorsult. Cap fülét megütötte a víz egyre hangosabb dübörgése.

- Lenyomni az orrát! Minél lejjebb! - kiáltotta aggódva, amint a csónak elérte a zuhatag kezdetét.

- Lent lesz az orra, éppen eléggé lent lesz - felelte Nyomkereső halkan kuncogva. - Fel a farát, Jasper!

A többi olyan volt, mint amikor az ember behunyt szemmel halad át valami szeles helyen. Édesvíz megfelelő mozdulatot tett a lapátjával, és a kenu besiklott a zuhatag csatornájába. Cap

egy pillanatig úgy érezte, mintha egy sístergő katlanba pottyant volna. Láta, hogy a kenu orra előrebíllen, a dúhösen habzó ár örült sebességgel száguld el mellette, és úgy dobálja a könnyű járművet, mint valami dióhéjat. Aztán, nagy öröme és meglepetésére, érezte, hogy most már sima vízen síklanak a zuhatag alatt, ahová Jasper biztos evezőcsapásai kormányozták a kenu.

Nyomkereső hangosan és boldogan nevetett, amint felkapaszkodott térdelő helyzetéből. Valahonnan gyorsan előszedett egy bádogbödönt és egy szarukanalat, aztán nyugodtan meregette a kenu fenekéről a vizet, amely a lesiklás percében odaloccsant.

- Tizennégy kanál víz, Jasper - mondta szemrehányó hangon -, pedig nagyon méltányosan mértem. A múltkor tíz kanállal síklottunk le.

- Cap mester túl erősen támaszkodott hátra - felelte Édesvíz. - Alig tudtam beigazítani a hajót.

- Lehetséges..., sőt egészen biztosan úgy volt, ha mondd..., de a múltkor mégiscsak tíz kanál vizet kaptunk.

Cap most hatalmasat köhintett, és megtapogatta copfját, mintha meg akarna győződni róla, hogy még ott van-e a helyén, és hátranézett, hogy szemügyre vegye a veszélyt, amelyet ilyen szépen átvészelt. Most már meg is értette, miképpen sikerülhetett. A folyó legnagyobb része kilencvenfokos szögben, egészen függőlegesen zuhant le tíz-tizenkét lábnyira, de közepe táján sodra olyan erős volt, hogy kivájta a sziklamedret: itt a víz egy szűk csatornán legfeljebb negyvenfokos szögben száguldott keresztül. Ezen a keskeny csatornán síklott le a csónak, töredezett sziklák fenyegető szilánkjai közt, örvények fölött, vadul tajtékzó, tomboló vízen - a legkisebb eltérés elég lett volna ahhoz, hogy a gyenge alkotmány pozdorjává zúzódjék. Viszont az is igaz, hogy a kenu könnyűsége elősegítette a sikert; lehetővé tette, hogy a kormányos biztos szeme és erős karja hajszálpontosan betartsa az egyetlen helyes irányt, kikerülje a fenyegető szirteket, és átsegítse a csónakot a legveszedelmesebb ponton - a többi aztán elvégezte a folyó szédítő gyors sodra.

Minden tengerész ösztönszerűen retteg a sziklazátonyoktól. Cap elismerő csodálattal adózott a két fiatalabb férfi ügyességének és bátorságának. De érzelmeit nem árulta el, és csak ennyit mondott:

- Szép volt - semmi különös, de jó munka.

- Én bizony nem mondanám, hogy semmi különös - felelte Nyomkereső. - Nem ismerek még egy embert, aki ilyen biztosan meg tudná tenni, bár nagy ügyel-bajjal átevíckél néha itt egy-egy kontár, ha szerencséje van. Bevallom, magam sem vállalkoznék rá egyedül. Jasper keze és Jasper szeme kell hozzá, hogy szárazon átkeljünk. Tizennégy kanálnyi víz nem sok, bár kissé restellem, hogy nem tíz kanál volt, mint a múltkor. Ha már olyan nézőközönségünk van, mint az őrmester leánya, jobban is kitehettünk volna magunkért. De a dicsőség mindenesetre Jasperé.

- Miért egyedül az övé? Hallottam, amint ön dirigálta, hogy mit tegyen.

- Nem dirigáltam, csak belekotyogtam. Ez csak emberi gyarlóság, tengerész barátom, és főképpen a fehér ember gyarlósága. Ha egy indián ül a kenuban, meg se mukkan. De mi, fehérök, mindig okosabbak akarunk lenni felebarátainknál. Pedig nem helyes ilyen pillanatokban megzavarni a kormányost. Egy hajszálnyi tévedés jobbra vagy balra már végzetes lehetett volna. De én tudtam, hogy nem lesz semmi baj. Jasperral lesiklanék akár a Niagara is!

- A Niagarán! Ne tréfáljon, Nyomkereső! Csak nem akarja elhíttetni velem, hogy a Niagarán is lehet siklani egy ilyen törekeny jószággal?

- Miért ne? Semmi sem könnyebb, csak érteni kell hozzá. A legnagyobb tengerjáró vitorlást is lehet vinni rajta, nem igaz, Jasper?

- Szent igaz - felelte a fiatalember -, csak az a kérdés, mielőtt lesiklanál vele, hogy viszed fel.

Cap nem látta, hogy Nyomkereső megint a barátjára kacsintott. Ugratni akarta a tengerészt, mert kissé meglegelte, hogy olyan fölényesen beszél, és folyton a tengerrel hozakodik elő.

Közben eljutottak arra a helyre, ahol Jasper elrejtette a maga csónakját a bokrok közé. A társaságnak most már két csónak állt a rendelkezésére. A következőképpen helyezkedtek el: Cap, Jasper és Mabel ott maradt a kenuban. Nyomkereső, Nyílhegy és Júniusi Harmat átült a másik csónakba, míg Nagy Kígyó a parton cserkészett, a bokrokat kutatta át, az ellenség nyomait fürkészte.

Mabel még nem nyerte egészen vissza piros arcszínét, pedig most már nem volt semmi ok a sápadozásra. A csónak gyorsan, de nyugodtan siklott lefelé a folyón, Jaspernek csak időnként kellett lapátját megmozdítania, hogy helyes irányba terelje. De a lány még mindig úgy látta maga előtt, amint bátran és nyugodtan áll az alábukó csónakban, feszült figyelemmel lesve a tajtékzó vizet, amely hol elborította, hol meg feltárta barna kőmedrét, mintha valami gépezet rángatná ide-oda. Mabel szívét összeszorította a félelem, de ezt tüstént felváltotta a jóleső megnyugvás, amit nők éreznek, ha egy erős férfi karja oltalmat ígér nekik. Amióta elhagyta a Stanwix-erődöt, Mabel most, a Vad Zuhatag után érezte magát először teljes biztonságban. A másik csónak a közelben haladt, és Nyomkereső időnként egy-két szót váltott a leánnyal, míg Édesvíz csak akkor szólt, ha kérdeztek tőle valamit.

- Nos, hogy tetszett a lesiklás? - kérdezte Nyomkereső a lánytól. - Milyen látvány volt a partról nézve?

- Izgalmas és gyönyörű - felelte Mabel. - Nem győztem csodálni mindkettőjük nyugalma és bátorságát.

- Mr. Cap is bátran viselkedett - mondta Nyomkereső. - De ne gondolja, hogy azért tettük, mert hősödni akartunk. A kirakodás és a zuhatag szárazföldi megkerülése nagy időveszteséggel járt volna. Márpedig minden perc drága, amíg ezek az átkozott mingók errefelé kószálnak; nem igaz, Édesvíz?

- Most már nem kell tartani semmitől - felelte a fiatalember. - A kenuk gyorsan siklanak, és két óra múlva megérkezünk.

- Hála istennek! - mosolygott a lány.

- Nincs olyan mingó, aki egyetlen hajaszálát is meggörbíthetné önnek, kedvesem, amíg mi itt vagyunk - mondta Nyomkereső. - Megfogadtuk, hogy baj nélkül elszállítjuk az édesapjához. De nézd csak, Jasper: mi az ott a vízben, a kanyarnál, a bokrok alatt? Mintha egy ember állna a sziklán, a part mellett.

- Az bizony Nagy Kígyó, és erősen integet. Csak tudnám, mit akar!

- Igen, Nagy Kígyó, szavamra! És azt akarja, hogy evezzünk oda. Úgy látszik, valami baj van, különben nem tartóztatna fel minket. De ne veszítsük el a fejünket, végtére is férfiak vagyunk!

Csak az bosszant, hogy épp az imént emlegettük, mennyire nem fenyeget már semmiféle veszedelem. Hiú hetvenkedés volt, és a mingók hamarosan meghazudtolták. Vigye el őket az ördög!

Az Oswego vize itt sebesen folyt, és ágyát sok helyen sziklák szorították össze. A kenu kormányzása a zuhatagon túl is nagy figyelmet és ügyességet követelt. A mohikán jól tudta ezt, és olyan helyet választott ki, ahol a csónakot meg lehet állítani.

Nyomkereső egy erős evezőcsapással a part felé fordította a kenu orrát. Ugyanezt tette Jasper is. A következő percben mindkét csónak nesztelenül suhant el a parti bokrok mellett. Mihelyt a mohikán közelébe értek, megálltak.

- A nagy főnök nem szokott ok nélkül aggodalmaskodni - mondta Nyomkereső a delavárok nyelvén. - Miért intett nekünk, hogy álljunk meg?

- Mingók ólálkodnak az erdőben.

- Ezt már napok óta sejtettük. A nagy főnök talán nem tudta?

A mohikán kőből faragott pipafejet nyújtott át Nyomkeresőnek.

- Egészen friss nyom közelében találtam - mondta. - A nyom az erőd felé vezet.

- Talán a mi katonáink egyike vesztette el - mondta Nyomkereső. - Közülünk sokan szívnak indián pipát.

- Nézze meg jobban, fehér testvérem - felelte a mohikán.

A pipát habkőből faragták, szépen és gondosan. Közepén kis keresztet lehetett látni.

- Látom - dünnyögte Nyomkereső. - Nem indián, hanem kanadai pap faragta. Mikor vesztítette el a gazdája? Mit gondol Csingacsuk?

- Még parázslott benne a dohány, amikor ráakadtam.

Nyomkereső kiszállt a csónakból. A mohikán megmutatta neki azt a helyet, ahol a pipát találta. Mindketten lehajoltak, és alaposan megvizsgálták a nyomokat. A vizsgálódás jó tíz percig tartott. Azután Nyomkereső egyedül tért vissza a csónakhoz, míg indián barátja eltűnt az erdőben.

- Mi újság, kedves mester? - kérdezte Cap. - Csak nem vágták el az utunkat.

Nyomkereső egyszerű, nyílt arca többnyire nagy önbizalmat árult el. Most is nyugodt volt, de homlokán egy kis gondfelhő suhant át.

- Lehet, hogy úgy van, Cap uram - felelte. - Egyelőre csak annyit tudok, hogy mingó lábnyomok húzódnak az erdőben, alig százlépésnyire tőlünk. És ami még rosszabb, a lábnyomok iránya az erőd felé mutat. Ha a mingók lesben állnak, bajos lesz áthaladni az irtáson, amely az erődöt körülveszi.

- Csak nem mernek ezek a rézbőrű ördögök odáig szemtelenkedni? Az erőd ágyúinak torkába?

- Ez nem olyan erőd, mint Cap uram képzei. Mindössze néhány könnyű ágyúja van, azok is a folyó torkolatát őrzik. A mingók értik a módját, hogy láthatatlanná váljanak. A kidölt fatörzsek kitűnő rejtékhelyet nyújtanak nekik. Ágyúval lőni rájuk csak puskaporpazarlás volna. Így hát mi sem mehetünk tovább, egyelőre nekünk is el kell rejtőznünk. Szerencsére ezen az oldalon magas a part, és jól eltakarja a csónakokat. A vérszomjas ördögök már előttünk vannak, lejjebb a folyón. De jó lenne visszacsalni őket a hátunk mögé! Azt mondom, Jasper, próbálkozzunk meg egy kis csellel. Látod azt a terebélyes gesztenyefát a folyó túlsó kanyarulatánál, amelyet nemrég hagytunk el?

- Azt a fát, a kidölt fenyő mellett?

- Azt hát! Fogd a kovát meg a taplót, és kússz vissza a parton odáig. Rakj egy kis máglyát, és gyűjtsd meg. Talán a füst visszacsalogatja az átkozott fickókat. Közben mi kissé lejjebb evezünk, és keresünk valami jó rejtékhelyet a kenek számára.

- Rendben van, Nyomkereső - felelte Jasper. - Tíz perc múlva olyan tűz lesz ott, hogy csuda!

- Persze nedves fát is tégy rá, hogy jó nagy füstje legyen - mosolygott Nyomkereső.

Mabelnek nem tetszett, hogy Jaspert ilyen veszedelmes útra küldik, de mielőtt kinyithatta volna a száját, hogy tiltakozzék, a fiatalember már felkapaszkodott a partra, és eltűnt a bozótban. A kenekat közben lecsurgatták a folyón egy olyan helyre, ahonnan az említett terebélyes gesztenyefát már nem is lehetett látni.

- Tyű, micsoda füst, az áldóját! - suttogta Nyomkereső, és hátrafelé mutatott, ahol már kanyargó füstoszlop emelkedett a folyó fölé.

- Túl sok füst, túl sok ravaszság - csóválta fejét kétkedően a tuszkaróra.

Nyomkereső nem felelt neki. Figyelmét lekötötte egy kis öblösödés, a part beszögellése. Éppen akkora volt, hogy a két kenu besuhanhatott, és egymás mellett elfért benne. Jobb rejtékhelyet álmodni sem lehetett volna. A kis öblöt sűrű bokrok szegélyezték, ágaik a víz fölé hajoltak, lombjaik valóságos kupolaként borultak a két csónak fölé.

- Itt jó lesz - dűnnyögte Nyomkereső elégedetten. - De hozzá is segíthetünk egy kicsit, hogy még jobb legyen.

Kimászott a partra, és intett a tuszkarórának, hogy kövesse. Vigyázva, hogy zajt ne csapjanak, hosszú, lombos ágakat tördeltek le a közeli fákról. Ezeket letört végükkel az iszapba dugták, a csónakok elé. Valóságos sövényt varázsoltak oda - lombfüggönyt, mely teljesen eltakarta a kis öblöt és a benne rejtőzködő kenekat.

- No, mindjárt meglátjuk, elég ügyesek voltunk-e - kuncogott Nyomkereső. - Ott jön Édesvíz, kíváncsi vagyok, megtalál-e minket. Annyit látok, hogy van esze. A parti sekély vízben gázol felénk, hogy ne hagyjon nyomokat.

Jasper, miután feladatát elvégezte, visszatért oda, ahol tíz perccel előbb kimászott a partra. Mivel a csónakokat már nem találta ott, utánuk eredt, mégpedig kellő óvatossággal, a vízben gázolva, hogy nyomaint eltüntesse. Közben fürkészve nézegette a partot, de nem vett észre semmit. Már-már elhaladt a kis öböl mellett is, amikor Nyomkereső kidugta fejét a lombfüggöny mögül, és halkán fűttenetett neki.

- Nagyszerű! - mosolygott Nyomkereső elégedetten, amikor barátja belépett a kis természetes lugasba. - Ha nem fűttenek neked, gyanútlanul továbbmentél volna. Úgy látszik, jó búvóhelyet találtunk itt.

- Csak az a kár, hogy nem gyűjthatok rá a pipámra! - sóhajtott fel Cap.

- Bizony, nem volna tanácsos - felelte Nyomkereső. - A dohányfüst egykettőre elárulna minket a mingóknak. A szemüket még talán kijátszhatjuk, de az orrukat semmiképpen sem. Mi újság, Jasper? Hallottál valamit?

- Nagy Kígyó közeleg - felelte a fiatalember.

- Akkor maradjunk csendben. Szeretném tudni, hogy egy indián szeme észrevesz-e valamit ott, ahol te nem láttál semmit.

A mohikán ugyanabból az irányból közeledett, mint Jasper az imént. Amikor a kanyarulathoz ért, ahol könnyen el tudott tűnni azoknak a szeme előtt, akik a folyón feljebb leselkedtek, gyorsan lehajolt, és óvatosan meglapult a part menti bokrok közt.

- Nagy Kígyó látja a gazfickót - súgta Nyomkereső. - Azok meg lépre mentek. Kutya legyen a nevem, ha nem készülődnek támadásra a füst ellen!

Halkan nevetett, és oldalba bökte a tengerészt, akivel egy csónakban ült. Cap előrehajolt, és feszülten figyelte a mohikán mozdulatait, éppen úgy, mint a másik csónakban Mabel és Jasper. Nyílhegy és felesége a parton gubbasztott, és közönyösen bámult maga elé.

A mohikán jó néhány percig hasalt a bokrok közt, aztán hirtelen becsúszott a vízbe. Úgy látszik, észrevett valamit, ami sürgős intézkedést követelt. De akárhogy sietett is, nem feledkezett meg az óvatosságról. Minden irányban körülnézett, és arra is ügyelt, hogy nyomait eltüntesse. A sekély vízben gázolva szemügyre vett a parton minden kis helyet, ahol csak egy kenu elrejtőzhetik.

- Szólj neki, nehogy továbbmenjen - súgta Jasper türelmetlenül.

- Csigavér! - felelte Nyomkereső. - Mikor tanuljuk ezt meg az indiánoktól? Ne félj semmit, Csingacsuk szeme olyan csalhatatlan, mint egy vízsla szimata.

Igaza volt. A mohikán már továbbgázolt néhány lépéssel, de hirtelen megállt, pillantását a lombfüggönyre szegezte, majd visszalépett, és a lombokat maga előtt szétválasztva, már ott is állt a kis öböl bejáratában.

- Itt vannak a mingók? - kérdezte Nyomkereső.

- Irokézek - helyesbítette a mohikán.

- Irokéz, mingó, ördög - nekem ugyanaz! Húzódjunk felre, nagy főnök, és beszéljük meg a dolgot.

Kiléptek a partra, jó messze Nyílhegytől, és suttogva beszélgettek a delavárok nyelvén. Amikor tanácskozásukat befejezték, Nyomkereső visszatért a csónakokhoz, és beszámolt társainak arról, amit megtudott.

A mohikán jó darabon követte az ellenség nyomait. Az irokézek az erőd felé vonultak, de amint megpillantották Jasper füstjét, visszafordultak. Csingacsuk nagy veszélybe került.

Ugyancsak ügyesen kellett bujkálnia, hogy fel ne fedezzék, amint elhaladnak mellette. Szerencsére a füst annyira lekötötte az irokézek figyelmét, hogy most nem néztek körül olyan alaposan, mint máskor. Tizenötén voltak, és könnyedén egymás nyomába lépkedve siettek a füst felé. Amikor elvonultak, Csingacsguk a folyóhoz lopózkodott, és a kanyarban újra elbújt a bokrok közt, onnan figyelte, mit csinálnak az irokézek.

Hogy mit gondoltak, nem tudhatta, de könnyű volt kitalálni. Nyilván dühbe gurultak, amikor rájöttek a cselre, és véres bosszút fogadtak. Csapatuk két részre oszlott. Hat-nyolc harcos Jasper nyomait követte a parton, a folyón lefelé, a többiek eltűntek az erdőben.

Miután Nyomkereső mindezt elmondta társainak, egyetértettek abban, hogy életüket nem fogják olcsón odaadni.

- Induljunk el tüstént a kenukkal - javasolta Jasper. - A folyó sodra gyors, és ha erősen evezünk is hozzá, egérutat nyerhetünk.

- Igen, a kenu gyors, de a mingó puszkagolyók még gyorsabbak - felelte Nyomkereső. - Mi vár Mabelre, ha golyózaporba kerülünk?

- Mabel kisasszony és az indián asszony fekszen hanyatt a csónakban, mi, férfiak pedig...

- Nos? - kérdezte Nyomkereső.

- Egyszer úgyis meg kell halni! - heveskedett Jasper.

- Lassan a testtel, öcsém! Már én is forogtam néhányszor életveszedelemben, elhiheted, de sohasem vesztettem el a fejemet. A megfontoltság nagyon jól összefér a bátorsággal.

- Bocsáss meg, Nyomkereső, nem akartam bátorságodat kétségbe vonni. Őszintén kérlek, ne haragudj.

Nyomkereső nem szokott sokáig neheztelni. Megragadta barátja feléje nyújtott jobbját, és keményen megszorította.

- Jól van, Jasper - mondta -, de mielőtt döntenénk...

Valaki megérintette a vállát. Elhallgatott, és hirtelen megfordult. Ekkor látta, hogy Mabel egyenesen áll a csónakban, és ujját ajkához emeli. Ő érintette meg Nyomkereső vállát egy nádszállal, hogy figyelmeztesse valamire. Nyomkereső előrehajolt, és kikémlelt a lombokon keresztül.

- Átkozott mingók! - súszt Jaspernek. - Elő a fegyverekkel, de a legnagyobb csendben!

Jasper kényszerítette Mabelt, hogy kuporodjék le a csónakba, maga pedig vállához emelte puskáját. Cap mindkét pisztolyát, készenlébe helyezte. Csingacsguk és Nyílhegy nesztelenül közelebb csúszott. Az indián asszony térdére hajtotta fejét, és beborította pamutszoknyájával. Nyomkereső olyan helyre állt, ahonnan áttekinthette a terepet, és jól célózhatott. Bízott puskájában, hisz még sohasem hagyta cserben.

Pedig amit látott, csöppet sem volt megnyugtató. Három irokéz bukkant fel a vízben, a kanyarnál, alig kétszáz lépésnyire a kenuk rejtekhelyétől. Derékig meztelenül álltak a vízben, arcuk és testük rikító hadiszínekben pompázott. Tétovázva álltak ott, nyilván nézeteltérés volt köztük a további teendők tekintetében. Az egyik irokéz lefelé mutatott a folyón, a másik fölfelé, a harmadik pedig át, a túlsó partra.

III. A HŐS CSINGACSGUK

Izgalmas pillanat volt. Az utasoknak kettős támadásra kellett felkészülniük. A folyamban gázoló és csalódásukban dühösen hadonászó irokézeken kívül a csapat másik fele is bizonyára közeledett a parton. Nyomkereső belátta, hogy sürgősen tenni kell valamit. Összedugta fejét Jasperrel és a két indiánnal.

- A helyzet komoly - súgta nekik -, egyelőre csak három skalpoló fenevad jön felénk, mi pedig öten vagyunk férfiak, Cap nélkül is négyen. Jasper, te szedd le azt a fickót, aki halálfejet mázolt az ábrázatára. Csingacsgukra bízom az irokéz főnököt, Nyílhegy meg tartsa szemmel azt a fiatalt. Egyetlen golyónak sem szabad kárba vesznie. Én leszek a tartalékhad arra az esetre, ha egy negyedik ördög is felbukkan. Addig ne lőjetek, amíg nem adom meg a jelt, hiszen a lövés messze elhangzik, és nyakunkba zúdítja az egész bandát. Jasper, ha valami gyanús neszt hallasz a hátunk mögöl, a partról, elindítod a kenut az őrmester leányával, és megpróbálsz eljutni vele az erődbe.

Alighogy kiadta ezeket az utasításokat, Nyomkereső elhallgatott. Az ellenség közeledése a legnagyobb csendet parancsolta rájuk. A vízben gázoló irokézek lassan jöttek a folyón lefelé, míg a bokrok leveleinek zizegése és ágainak pattogása arra vallott, hogy a parton is közeledik néhány. A két ellenséges csapat nem lehetett messze egymástól, mert időnként integettek, és egy-egy szót kiáltottak át egymásnak. Ezek a szavak jóformán a bujkálók feje fölött röpködtek. Mabelt és kíséreit csak a bokrok vékony függőnye takarta el az irokézek szeme elől. Egy erősebb szélroham elég lett volna ahhoz, hogy elárulja hollétüket. Szerencsére az indiánok inkább egymás fejét lesték, mint a partot. Beszélgetésük olyan indián nyelven folyt, amelyet Nyomkereső tökéletesen értett - még Jasper is megértett belőle néhány szót.

- Teljesen elmosta nyomaikat a víz - mondta az egyik indián, aki már olyan közel volt hozzájuk, hogy Jasper akár meg is dobhatta volna a kenuja fenekén heverő lazacszigonnyal.

- A sápadtarcúak kenui megszöktek - felelte egy másik indián a partról.

- Ott vannak a harcosaink lejjebb a folyón. Majd puskagolyóikkal leterítik őket.

- Legyen a szemed éles, mint a sasé - mondta az öregebbik. - Már egy hónapja járjuk a hadiösvényt, és eddig csak egy skalpot zsákmányoltunk. Egy lány is van a sápadtarcúak között. Élve kell elfogni. Több fiatal harcosunk nem talált még feleséget.

Az utolsó szavakat Mabel nem értette meg, de Jasper szeme vadul felvillant, és arca lángba borult.

Az indiánok most abbahagyták a beszélgetést, de a bujkálók jól hallották a parton óvatosan lépkedő lábak nesztét. Nemsokára nyilvánvaló volt, hogy parti üldözőik már továbbhaladtak a kis öbölnél, de a vízben gázoló csoport még nem ért egészen oda. Most alaposan szemügyre vettek minden bokrot, szinte minden fűszálat. De néhány perc múlva ezek is túljutottak a rejtett kis öblön, és Nyomkereső már-már kinyitotta száját arra a nesztelen, néma nevetésre, mellyel ilyen pillanatokban ki szokta fejezni örömét. De az öröm korai volt, mert az elvonuló csoport utolsó tagja, egy fiatal indián hirtelen megállt, és gyanakodva bámult vissza pontosan a két kenut eltakaró lombokra. Megállt, és pillantását makacsul a lombfüggőnyre szegezte.

Még szerencse, hogy fiatal harcos volt, aki életében először járt hadiösvényen, és gyanújával nem mert feltűnést kelteni. Tudta, hogy korához illő módon, szerényen kell viselkednie, és attól is félt, hogy kinevetik, ha gyanúja alaptalannak bizonyul. Ezért nem szólt társainak, csak lemaradt mögöttük, és egyedül közeledett a bokrokhoz, amelyek szinte megigézték a szemét. Igen, valami különös volt ott - a levelek színe, alakja vagy egyéb szokatlan dolog, maga sem tudta, micsoda. Finom érzékszervei, amelyek a hadiösvényen még a szokottnál is élesebbek, éberebbek voltak, valamit jeleztek. Mi lehet az? Semmi esetre sem akart lármát csapni. Ha csakugyan felfedez valamit, a dicsőséget nem kell megosztania senkivel. De az a fő, hogy nem nevezhetik ki. Az indiánok ebben a tekintetben nagyon érzékenyek voltak, és semmitől sem rettegtek úgy, mint a gúnyolódástól.

Így történt aztán, hogy ez a fiatal indián egészen elszakadt társaitól, akik már vagy száz-lépésnyire voltak tőle, míg őt alig egy lépés választotta el Nyomkeresőtől. Még közelebb húzódott a gyanús lombokhoz, de most egyszerre nem látott rajtuk semmi gyanúsat. Mégis tévedett volna? Kételyeivel viaskodva, tétovázva állt a sebes sodrású vízben.

Ilyen helyzetben minden ember arra törekszik, hogy kételyeitől megszabaduljon, és a valóságról bizonyosságot szerezzen. Kinyújtotta kezét, és karjával szétválasztotta a lombokat. Rémülten visszahőkölt, amint közvetlen közelében megpillantotta a sápadtarcúakat, akik mozdulatlanul meredtek rá, mint megannyi kőszobor. De mielőtt felkiálthatott volna meglepetésében, Csingacsguk karja villámgyorsan felemelkedett, és tomahawkja lecsapott ellensége kopaszra borotvált fejére. A mohikán már erőlyesen utána kapott, hogy skalpját megszerezze, de a folyó sodra megfosztotta a már biztosnak vélt hadizsákmánytól. A vértajtékos hullámok gyorsan magukkal sodorták a fiatal indián holttestét.

Mindez egy percnél is rövidebb idő alatt zajlott le, olyan hirtelen és váratlanul, hogy még Nyomkereső is meghökkent tőle, pedig látott már egyet-mást, és kellő tapasztalata volt az erdei harcokban.

- Egy percet se vesztegessünk tovább! - sziszegte Jasper. - Tegye azt, amit én, Mr. Cap. Ön pedig, Mabel kisasszony, tüstént nyúljon el a csónak fenekén!

Máris megragadta a kenu orrát, és derékig vízben gázolva, maga után vonszolta a könnyű járművet. Amennyire csak lehetett, a part közelében maradt, hogy a bokrok eltakarják a kenu, amíg el nem jut egy kiálló földnyúlványig, ahonnan már könnyen beszökhetik a folyó közepébe, a víz fő sodrába. Ezzel helyet csinált a másik csónaknak is. A mohikán partra ugrott ugyan, és eltűnt a bokrok között, de Nyomkereső követte Jasper példáját. Megragadta csónakja orrát, és behúzta a mélyebb vízbe, hátraszólva Nyílhegynek és feleségének, hogy szálljanak be. Amikor a földnyúlványhoz ért, úgy érezte, hogy a teher, amit vonszol, megkönnyebbült. Hátrapillantott, és látta, hogy a csónak fara üres. A tuszkaróra házaspár megszökött. De nem volt ideje árulásukon bosszankodni, mert fülét vad ordítás hangja ütötte meg. Az ár most sodorta oda a fiatal irokéz holttestét társaihoz, és azok jajveszékáltak. A meglepetés, gyász és düh hangját csakhamar puskaropogás váltotta fel.

Nyomkereső most előrenézett. Az első kenu már elhagyta a földnyelvet, és a folyó túlsó partja felé tartott. A csónak farában Jasper állt nyíl egyenesen, rendületlenül, Cap pedig elől ült; mindketten erős karcsapásokkal eveztek, igyekeztek minél gyorsabban áthajtani a csónakot a túlsó partra. Nyomkereső egy szempillantás alatt megértette tervüket és szándékukat. Maga is beugrott kenujába, és társai után eredt. Gyorsan lapátolt, de szándékosan mögöttük maradt, magára vonva az ellenség golyóit, hogy testével fedezze Jasperék menekülését.

- Használd ki az ár erejét, Jasper - kiáltotta barátja után -, és köss ki a galagonyabokrokna! Csak a lánnyal törődj, a mingókat meg bízd rám és Nagy Kígyóra!

Jasper meglengette evezőjét, jelezve, hogy megértette. Csónakja már közeledett a túlsó parthoz. A golyók sűrűn pattogtak és füttyültek a másik kenuban egyedül álló ember feje körül.

- Pazaroljátok csak a golyóitokat, bamba népség! - dünnyögte Nyomkereső, aki magányos erdei kóborlásai során felvette azt a különös szokást, hogy időtöltésül magában beszélt.

- Lövöldözzetek csak, én meg közben növelem a távolságot, mely köztünk van. Nem akarlak szidalmazni benneteket, mert nem szeretem becsmérelni az ellenséget. De meg kell mondanom, hogy nem vagytok jobbak a városi naplopóknál, akik az utcán verebekre lövöldöznek. Hüh, ez jó célzás volt - kapta fel a fejét, amint az egyik golyó hajszálnyira a füle mellett süvített el -, de csigavér! Az a golyó, amelyik csak horzsolja a bőrödet, semmivel sem ártalmasabb, mint az, amelyik messze elkerül. Jól van, Jasper! Ügyesen evezel! Nem hagyod cserben az őrmester leánykáját!

Közben Nyomkereső eljutott a folyó közepéig, körülbelül egy vonalba ellenségeivel, míg a másik kenu, amelyet Cap és Jasper erős karjai vittek, már majdnem elérte a túlsó partot, mégpedig pontosan az előre kijelölt helyen. Az öreg tengerész derekasan megállta helyét, hiszen elemében volt, azonkívül nagyon szerette kis hűgát, no meg a saját életét is. Nem vesztette el a fejét a puskatűzben. Még néhány jó evezőcsapás, és a kenu befürödött a bokrok közé. Jasper gyorsan kisegítette Mabelt a partra, és egyelőre mindhárman biztonságban érezhették magukat.

Nem úgy Nyomkereső. Önfeláldozó bátorsága valóban nagy veszedelembé sodorta. Éppen amikor közelebb jutott az ellenséghez, a parton ólálkodó irokézek lerohantak a víz peremére, és csapatuk egyesült azokkal, akik a vízben gázoltak le ideig. Nyomkereső kenuja mindössze százyardnyira volt a reá meredező puszkacsövektől.

Nyomkeresőt valóban csak hidegvére és ügyessége mentette meg. Tudta, hogy szüntelenül mozognia kell, mert ettől függ az élete; hiszen álló célpontot ilyen közlelől játszva eltaláltak volna. Ennélfogva sűrűn változtatta a kenu irányát, hol a folyó fő sodra, hol meg a part felé. Szerencsére az irokézek nem tudták megtölteni puskaikat a vízben, a parti csapatot meg a sűrű bokrok zavarták meg abban, hogy szemükkel kövessék a menekülő kenut. Nyomkereső már-már fellélegzett, amikor hirtelen új veszély jelentkezett. A puskaropogásra megérkeztek azok az irokézek, akik az Oswego alsó folyásánál lestek a sápadtarcúakra.

Nem voltak többen, mint tízen, de ügyesen helyezkedtek el ott, ahol a folyó összeszűkül, és sellőt alkotva száguld zátonyok és sziklák fölött. Nyomkereső látta, hogy ha belekerül ebbe a sellőbe, kénytelen lesz megközelíteni azokat a sziklákat, ahol fogcsattogatva vártak rá a vérszomjas irokézek. Minden erejét összeszedve arra törekedett, hogy elérje a folyó nyugati partját, hiszen az ellenség a keleti parton gyülekezett. A gyors átkelés emberfölötti erőt követelt, a csónak sebességének csökkenése pedig biztos halált jelentett volna. Ebben a kényszerhelyzetben Nyomkereső vakmerő elhatározásra jutott. Kenuját a folyó legsekélyebb része felé kormányozta, és amikor odaért, felkapta puszkáját és löszeres zsákját, kiugrott a zátonyra, aztán szikláról sziklára szökellve igyekezett elérni a nyugati partot. A könnyű csónak megperdült a tajtékzó árban, oldalára billent egy csuszamlós sziklán, félíg megtelt vízzel, majd újra visszabillent, és végül kivetődött a keleti partra, nem messze attól a helytől, ahol az irokézek tanyáztak.

De Nyomkereső élete még nem volt biztonságban. Távolról sem. Gyors és merész ugrása az első pillanatban olyan elismerő álmélkodást keltett, hogy az irokézek szinte beledermedtek, hiszen az indiánok semmit sem becsülnek annyira, mint a gyorsaságot és bátorságot. De a bosszú és a skalpolás vágya csakhamar felülkerekedett bennük, és felrázta őket bámulatukból. Újra ropogni kezdtek a puskák, és a sziklákhöz csapódó víz robaján kívül a golyók süvítése is majdnem megsiketítette Nyomkeresőt. De mintha varázslat óvta volna, a golyók több ízben horzsolták durva erdei öltözkékét, benne azonban nem tettek kárt.

Közben többször kénytelen volt begázolni a majdnem hónaljáig érő vízbe. Puskáját és lőszerét magasra tartva kereste a gázlót, a tomboló árban. Ez nagyon kimerítette, és örült, amikor egy lapos sziklára bukkant, amely magasan kiemelkedett a vízből, és felül egészen száraz volt.

Erre a kőre rakta ki löporos szaruját, és maga is elnyúlt mellette. A szikla hajlása olyan volt, hogy nemcsak pihenőt, de némi fedezéket is nyújtott, egy kis védelmet az indián puska golyók ellen. Sóvárogyva nézett a nyugati partra, ahol barátai bujkáltak.

Már csak ötvenlábnyi távolság választotta el tőlük, de a víz sötét színe és gyors, sima áramlása arra vallott, hogy nem lehet továbbgázolni. A víz itt nagyon mély volt - ha ki akar jutni a partra, úsznia kell.

A lövöldözésben most egy kis szünet állt be. Az indiánok, akik csoportba verődtek a kenu körül, megkaparintották az evezőket is, és készülődtek átkelni a folyón.

- Nyomkereső! - hangzott a bokrok közül, a nyugati partról.

- Mi az, Jasper?

- Ne búsulj! Mi is itt vagyunk, és nem engedjük, hogy akár egyetlen mingó is átjusson erre az oldalra! De nem lenne jobb, ha veszni hagynád a kenudat, és átúsznál hozzánk?

- És a puskám? Igazi vadász nem hagyja el a puskáját, amíg él. Én még el se sütöttem ma. Viszket az ujjam, hogy megnyomjam a ravaszt, különösen ha arra nézek, ahol azt a nyomorult Nyílhegyet látom a mingók közt. Szeretném megfizetni a bérét, amit olyan hűségesen kiérdemelt. Hogy van az őrmester leánya?

- Jól. Itt nem érheti golyó. Legalábbis egyelőre biztonságban van.

- Amíg a mingók át nem jutnak arra a partra.

- Majd gondunk lesz rá, hogy át ne jussanak.

- Igazad van, Jasper. A te fegyvered is biztos, ami meg az enyémet illeti, nem akarok dicsekedni, de az én puskám...

- A híres Szarvasölő - vágott szavába Jasper.

- No igen, a Szarvasölő ritkán téveszti el a célt.

- Persze. De azért jobban szeretném, ha te is meg a híres puskád is itt lennétek már mellettem. Cap mester arra gondol, hogy kiküldi elébed a mi kenunkat. Nézd csak, egy vastag ágat dob most a folyóba, hogy kipróbálja a víz sodrát. Figyeld csak! Ha jó irányba megy, emeld fel a karod, és már küldjük utána a kenu. Ha véletlenül úgy megy majd, hogy nem tudod elkapni, az se baj, az ár majd kisodorja lejjebb a partra.

Jasper még be sem fejezte, amikor feltűnt a vízben az úszó faág. Az ár gyorsan vitte, de Nyomkereső elkapta, és felemelte a magasba, jelezve, hogy az elgondolás jó. Cap a következő percben nagy szakértelemmel ugyanabba az irányba lökte el a kenut. Nyomkereső szerencsésen elkapta.

- Haha! - nevetett elégedetten. - Most igyekezzenek a mingó lövészek! Ez az utolsó alkalom, hogy ilyen jó céltáblául szolgáljak nekik.

A könnyű jármű átcikázott a vízen Nyomkeresővel. Jasper ügyesen megragadta, és kivonszolta a partra. Előbb elrejtették a csónakot a bokrok közé. A két jó barát csak azután szorította meg egymás kezét.

Közben az ellenség sem maradt tétlen. Három irokéz megkísérelte az átkelést a másik kenun. Azt hitték, hogy a fehér bőrűek már továbbbszöktek, azért vetemedtek erre a könnyelműségre. Egyikük a kenu végében állt és evezett, a másik kettő előtte térdelt, és puskáját lövésre készen tartotta. Az evezős értette dolgát, a könnyű csónak sebesen siklott a sima vízen.

Jasper a bokrok közt célba vette az evezőst.

- Lőjek?

- Még nem, fiam, még nem. Hiszen csak hárman vannak. Ha Cap mester jól tudja kezelni a pukkasztóját, amit az övében visel, azt se bánám, ha a mingók partra szállnának. Akkor legalább a kenut is visszakapnánk.

Ebben a pillanatban puska dördült el a túlsó parton. A csónak farában álló indián nagyot ugrott a levegőbe, azután a folyóba zuhant, az evezőlapátot még mindig görcsösen megmarkolva.

- No, ez megkapta a magáét! - mondta Jasper. - De ki lőtt rá?

- Nem lehet más, mint Nagy Kígyó! - ujjongott Nyomkereső.

- Bátor és hűséges szívű jó barát! Sajnálom ugyan, hogy beleavatkozott, de nem tudhatta, hogyan állunk. Láttá, hogy veszély fenyeget, és segíteni akart.

A kenu, amely elvesztette irányítóját csakhamar belekerült a sellő vadul iramló vizébe. A két harcos rémülten kapkodott, de a víz erejével szemben tehetetlen volt. A többi irokézt - Csingacsguk szerencséjére - valósággal megigézte a látvány. Csak a küszködő kenut figyelték, és megfélemltek a mohikánról. A kenu megperdült, és ide-oda hánykolódott. A két mingó - mi egyebet is tehetett volna? - elnyúlt a kenu fenekén, úgy próbálta egyensúlyát megóvni. De hiába. A kenu nekiütődött egy sziklának, és felborult. A két mingó a folyóba pottyant. Ezeknek a sellőknek a vize nem szokott mély lenni, kivéve a közepe táján, ahol szinte csatornát váj magának. A mingóknak nem kellett attól tartaniuk, hogy megfulladnak, de puskájukat elvesztették. Hol úszva, hol gázolva igyekeztek visszajutni a keleti partra. A gazdátlan csónak a folyó közepén egy szikla hátán zátonyra jutott, és egyelőre mind két fél számára hasznavehetetlenné vált.

- Most következünk mi, Nyomkereső! - kiáltott fel Jasper, amint a két mingó a folyó sekélyebb vizébe érve lábalt a part felé. - A jobb oldali fickó az enyém, a másikat intézd el te!

Már lőtt is, de az utolsó percek eseményei annyira felizgatták, hogy golyója célt tévesztett. Nyomkereső nem is lőtt, leeresztette fegyverét.

- Ne haragudj, Édesvíz, én nem lövök - mondta. - A delavárok közt nőtem fel, és gyűlölöm ősi ellenségüket, a mingókat, de embert csak akkor ölök, ha elkerülhetetlen. Még az erdei vadnak sem oltom ki ok nélkül az életét.

- Oda nézz! - vágott a szavába Jasper, a túlsó partra mutatva.

- Azt hiszem, ez az az eset, amikor válladhoz kell emelned híres Szarvasölődet!

Nyomkereső átnézett a szemközti partra. Egy fiatal irokéz harcos - nyilván égett a vágytól, hogy kitüntesse magát - a bozót felé lopakodott, melynek sűrűjében Csingacsguk elrejtőzött.

A mohikánt nem lehetett látni a folyó nyugati partjáról. Csingacsguk azt hitte, a mingók se látják. Megtévesztette és biztonságba ringatta az, hogy az ellenség pillanatnyilag nem törődött vele. A kiugró partvonal itt olyan volt, hogy a mohikánt körülbelül egyenlő távolság választotta el Jasperéktől és attól a helytől, ahol a fiatal mingó leselkedve megállt.

Az Oswego szélessége itt körülbelül kétszáz yard volt, és a fiatal mingó is ennyire közelítette meg észrevétlenül Nagy Kígyót.

- A barátunk egész biztosan ott van a bokrok között - tűnődött Nyomkereső, aki most már egy pillanatra sem vette le szemét arról a helyről. - Nem értem, hogy lehet ilyen könnyelmű. Az a mingó ördög már egészen közel jutott hozzá. Meglátszik rajta, hogy rosszban sántikál.

- A lelőtt mingó hulláját most veti fel a víz - mondta Jasper. - Megakadt egy sziklán, és az ár kiemelte a fejét meg az arcát.

Nyomkereső oda se nézett, csak megjegyezte:

- Nincs ebben semmi csodálatos. Az emberi test, ha elhagyja az élet, pontosan úgy viselkedik a vízben, mint egy fatuskó. Ez a mingó már nem árthat senkinek. Annál veszedelmesebb az a másik fickó odaát. Hű, a mindenségét!

Hirtelen felkapta fegyverét, a finom művű, szokatlanul hosszú puskát, mely csodálatos pontosan működött. Vállához emelte, és abban a pillanatban már el is sütötte. A fiatal mingó a túlsó parton éppen célzott a maga fegyverével, amikor a Szarvasölő csövéből kiröppenő golyó eltalálta. A mingó is elsütötte még a fegyverét, igaz, de csöve már a levegőben kalimpált, maga a lövész pedig a bokrok közé zuhant sebesülten, ha ugyan nem élettelenül.

- Magának köszönheti! A csúszó-mászó féreg! - dühöngte Nyomkereső, amint gondosan újra megtöltötte puskáját. - Csak nem hagyom az én Csingacsguk barátomat! Nem azért nevelkedtünk együtt, és vívtunk annyi harcot a Horikán, a Mohawk, az Ontario mentén és a francia terület más határain!

- Nagy Kígyó az imént harcba szállt érted, te meg tüstént megháláltad - bólított Jasper. - Remek lövés volt. A mingók egészen megriadtak tőle! Nézd csak, hogyan bújnak vissza rejtekükbe.

- Célba találni nem nagy dolog, Jasper, különösen ilyen jó fegyverrel. Kérdezz meg akárkit a 60-asok közül, majd elmesélik hogy lehet lőni a Szarvasölővel, és hányszor mentette meg az életemet, amikor, mint a darazsak, úgy zümmögtek a golyók a fejem körül.

Jasper nem felelt semmit. Előrehajolt, és a folyóba bámult.

- Mondd, mi az? - kérdezte. - Kutya vagy szarvas úszik erre a part felé?

Nyomkereső is előrehajolt, és csodálkozva nézte.

Valami állat küszködött ott az árral - vagy fatörzs csupán? De amint tüzetesebben megfigyelték, észrevették, hogy ember, mégpedig indián. Ki tudja, milyen cselt forral?

- Valamit tol maga előtt, ahogy úszik, és a feje olyan, mint az ár sodorta bozót! - mondta Jasper.

- Indián ravaszság, fiam. De a mi eszünkön nem tud kifogni.

A titokzatos alak átúszt a folyó szélességének kétharmadát, amikor végre felismerték.

- Nagy Kígyó, szavamra! - kiáltott fel Nyomkereső, és úgy kacagott, hogy még a könnyei is potyogtak belé, olyan gyönyörűséggel töltötte el a mohikán ügyes fortélyát. - Lombos ágakat és gizgagt kötött a fejére, puskaporos szaruját a tetejébe rakta, puskáját meg arra a reves fatörzsre, amit maga előtt tol. Így tér vissza barátaihoz, a mingók szeme láttára. Nem az első eset, hogy megréárljuk a vérszomjas fenevadakat!

- Biztos, hogy Nagy Kígyó? Nem ismerem meg az arcvonásait.

- Arcvonásai? Ki beszél arcvonásokról, amikor egy indiánról van szó? Itt a festék a döntő, és ilyen színekre csak egy delavár mázolja magát! Csingacsuguk színei ezek, és éppen olyan büszkén viseli, mint a te hajód a tavon Szent György keresztjét. Egyébként a szemét figyeld, öcsém, arról ismered meg az igazi indián főnököt. Csatában égő tűz, egyébként hideg, mint a jég, de hidd el, Édesvíz - és Nyomkereső itt sokatmondó mozdulattal fiatal barátja karjára tette a kezét -, láttam már könnyezni is. Nemes szív dobog vörös bőre alatt, bár sok dologban másképp érez és gondolkodik, mint mi.

- Nagy ember, tudom - mondta Jasper. - Aki csak egy kicsit ismeri, nem vonhatja kétségbe kiválóságát.

- Volt alkalmam meggyőződni róla, nem is egyszer - felelte Nyomkereső büszkén. - Sokszor megosztottam vele bánatát és örömet. Mert igazi jellemvonásai nemcsak a sorscsapások alatt mutatkoznak meg, hanem akkor is, ha törzse asszonyai körében vigad. De csitt! Már túl sokat beszéltem róla, az ilyen fecsegés nem az ő ízlése szerint való. Az igazi mohikán a megtestesült szerénység, csak akkor hetvenkedik, ha kínczölöphöz kötik!

Nagy Kígyó közben kiért a partra, pontosan azon a helyen, ahol barátai álltak. Mert már régen felfedezte őket a túlsó, a keleti partról, és úgy számította ki úszását, hogy éppen előttük kössön ki. Amint kiemelkedett a vízből, megrázta magát, mint egy kutya, és szokásos nyugodt hangján csak ennyit mondott:

- Uff, megjöttem!

IV. DUNHAM ÖRMESTER LEÁNYA

Nyomkereső örömmel üdvözölte Csingacsgukot, de meg is szidta egy kicsit vakmerőségéért. Csingacsguk azt felelte:

- Nagy Kígyó mohikán harcos. Ha a hadiösvényen jár, nem gondol másra, csak az ellenségre, akit ősei számtalanszor megverték.

Nyomkereső mondani akart valamit, de a mohikán már nem volt mellette. Valamit meglátott a vízben, szeme felvillant, és újra belevetette magát a folyóba.

- Mi lelte Nagy Kígyót? - csodálkozott Jasper. - Ottfelejtett talán valamit?

- Nem, nem - felelte Nyomkereső. - Nem ismer feledékenységet, de van egy szenvedélye, amit mi nem tudunk megérteni. A mi katonáink isznak, káromkodnak, az indián meg skalpokat gyűjt. Akármilyen borzasztó is a mi szemünkben, az ő felfogásuk szerint ez a legnagyobb dicsőség.

- Hiába, a vadak mégiscsak vadak. A halott ellenséget megcsonkítani!

- Mondom, hogy ők másképp gondolkodnak. A 60-asok bármelyik fiatal kapitánya szívesen kockáztatja életét, hogy egy francia zászlót zsákmányoljon. Csingacsguk dicsősége a skalp. Nézd, hogy úszik a mohikán a holttest felé, amelyet arra a sziklazátonyra sodort a víz!

Ebben a pillanatban nagy ordítás tört ki a túlsó parton. A mingók észrevették Nagy Kígyó szándékát, és tízen is beugrottak a vízbe, hogy megmentsek halott társukat a gyalázattól. De Csingacsguk nem törődött sem velük, sem a golyózáporral, amelyet felé zúdítottak. És amikor a friss skalpot övére tűzte, olyan diadalkiáltást hallatott, hogy az egész táj visszhangzott belé.

Amikor Csingacsguk visszatért, arca nyugodt és egykedvű volt. A nap már lement, és az alkonyati félhomály utolsó percei következtek. A férfiak haditanácsot tartottak.

- Azt hiszem, itt a kedvező pillanat - mondta Nyomkereső. - A folyó nemsokára sötétségbe borul, és egy kis szerencsével eljuthatunk csónakon az erődbe.

- Ez az egyetlen, amit tehetünk - helyeselt Jasper. - Hátra van ugyan még egy veszedelmes sellő, de még mindig jobb, mint gyalog gázolni a parti bozótban és mocsarakban. Mabel kisasszony nem is bírná a fáradságot.

- Még egy sellő? - csóváltatta fejét Cap. - A Vad Zuhatagon szépen átjutottunk, de akkor sütött a nap. Sötétben már jóval nehezebb. De magam is azt mondom, kockáztassuk meg.

- Igen ám, de előbb vissza kell szerezni a másik csónakot - mondta Nyomkereső. - Mit gondolsz, Jasper, be lehetne úszni érte? Vállalkozol rá?

- Dunham örmester leányáért mindenre a világon - felelte Jasper. - Nagy Kígyó majd segít. Látom, már neki is vetközött.

Előhúzták a lombok rejtekéből a megmaradt csónakot. Mabel és nagybátyja beült, Nyomkereső meg a kenu hátsó részében állva várta az indulás pillanatát. Jasper és a mohikán erős

karcsapásokkal úszott a zátony felé. Nemsokára sekélyebb részhez értek, ahol gázolni lehetett. Most már olyan sötét volt, hogy csak tapogatózva kereshették a csónakot. Nagy Kígyó hirtelen megragadta Jasper kezét.

- Egy mingó! - súgta, és rámutatott valami árnyékre, amely néhány lépésnyire tőlük bukkant fel a vízen. - Egy szót se! Itt csak Nagy Kígyó ravaszsága segíthet.

Jasper visszahúzódott, a mohikán pedig egyenesen a most felbukkant alak felé tartott.

- Uff! - mondta a mingó a maga nyelvén. - A kenut már megtaláltam, de egyedül nem tudom kivonszolni.

- Majd én segítek - felelte Nagy Kígyó. - Menj csak előre. Követlek.

A mingó elindult, mögötte a mohikán, aztán kis távolságra tőlük Jasper. El is érték a csónakot. A mingó a kenu orrát fogta, a mohikán a közepe táján ragadta meg, Jasper meg a végén lapult, remélve, hogy a sötétség eltakarja sápadt arcát.

- Emeld! - mondta az irokéz. Egyesült erővel felemelték a kenut a szikláról, egy percig megbillentve tartották, hogy kiöntsék belőle a vizet, aztán óvatosan rátették a hullámokra. Az irokéz vonszolni kezdte a csónakot a keleti part felé.

Jasper és a mohikán tudta, hogy több irokéz is keresi a kenut a vízben. Ezt abból is látták, hogy az ő mingójuk cseppet sem lepődött meg, amikor Nagy Kígyó odalépett hozzá a vízben. Ilyen körülmények között a csónak visszaszerzése olyan feladatnak látszott, hogy átlagos bátorságú ember visszariadt volna tőle. De a mohikán szerette a veszélyt, Jasper meg Mabelre gondolt. Semmi körülmények között sem szabad megengednie, hogy a kenu a mingók birtokába jusson. Már elő is húzta vadászését, hogy felhasítsa a csónakot, ha látja, hogy át kell engednie az ellenségnek.

Hasonló gondolatok jártak Csingacsguk fejében is. Egyszer már fel is emelte tomahawkját, hogy az előtte gázoló irokéz fejébe vágja, de az aggodalom, hogy a zaj odacsödítheti a többi mingót, megfontolásra késztette. A következő pillanatban azonban már meg is bánta, hogy tétovázott. Mert miközben a csónakot tolták, egyszerre azon vették magukat észre, hogy négy újabb mingó közé kerültek. Ezek is megragadták a csónakot, és rángatták a keleti part felé. Céljuk nyilván az volt, hogy a partról néhány harcos fegyverestől átkeljen majd a nyugati partra, amelyet úszva nem tudtak megközelíteni, hiszen puskaaporuk elázott volna.

Az öt mingó és két ellenfele így jutott el a folyó keleti „csatornájához”, vagyis ahhoz a sávhoz, ahol a víz annyira elmélyült, hogy nem lehetett átgázolni rajta. Az irokézek egyike, aki valami vezérféle volt, kijelentette, hogy a csónak partraviteléhez két ember is elég, a többi siessen fegyvereiért.

Így is történt. A kenu mellett az a mingó maradt, aki a csónakot megtalálta. Másodiknak Jaspert hagyták ott - persze irokéznek vélték a sötétben. Csingacsguk majdnem egészen a víz alá bukkott, és láthatatlanná vált.

Amint a „csatornába” értek, furcsa huzavona kezdődött. A mingó teljes erőből vonszolta a csónakot, de érthetetlenül egyre nehezebben boldogult. A mohikán ugyanis Jasperrel együtt ellenkező irányba ráncigálta a kenut. A mingó végre gyanút fogott, majd felismerte a helyzetet, és elengedte a csónakot, hogy torkon ragadja Csingacsgukot. A két indián

egymásnak esett, és vad birkózás kezdődött a vízben. A kenut most már nem fogta más, csak Jasper egyedül.

A fiatalember első gondolata az volt, hogy a mohikán segítségére siet, de akkor a kenu elúszott volna. Belátta, hogy a csónak megtartása mindennél fontosabb - ettől függ Mabel élete. Így hát - vonakodva bár - sorsára bízta a mohikánt, és átvitte a kenut a túlsó partra.

Amikor elmondta társainak, hogy mi történt, mindnyájan hallgatásba burkolóztak. Mélységes csendben figyelték, nem hallanak-e valami zajt a túlsó partról, mely elárulná a küzdelem kimenetelét. De nem hallottak mást, csak a folyó zúgását.

- Fogd ezt a lapátot, Jasper - szólalt meg végre Nyomkereső -, és kövess minket a saját csónakodon. Nem várhatunk itt tovább.

- És Nagy Kígyó?

- Nem segíthetünk rajta. Talán valahogy megmenekül.

Ebben a pillanatban vad ordítás verte fel a táj csendjét.

- Örülnek a kutyák! - dünnyögte Nyomkereső, és arca elkomorodott. - Úgy látszik, Nagy Kígyó élve vagy holtan a kezükbe került.

- És mi?

- Nem tudunk rajta segíteni - ismételte Nyomkereső. - Sürgősen el kell hagynunk ezt az istenverte helyet!

A kis társaság nagyon szomorúan kelt útra. Bántotta őket, hogy nem tehetnek semmit Nagy Kígyó megsegítésére. Mabel arca mégis kipirult örömeiben, amikor a folyó sodra elkapta a csónakot, és gyorsan vitte lefelé. Arra gondolt, hogy hosszú útja utolsó szakasza ez, és ha sikerül, végre viszontláthatja édesapját. A felhők szétszakadoztak az égen, de az esti sötétség már fekete fátylat borított a földre. A víz fölé hajló ágak is segítettek elrejteni a tovasikló csónakokat. Jasper végtelen óvatossággal, könnyedén evezett, nehogy a víz legkisebb loccsanása is árulójuk lehessen.

- Mabel - súgta, amikor olyan közel jutott a másik kenuhoz, hogy kezével megfoghatta -, remélem, nem fél?

- Katona leánya vagyok, Jasper Western. Még ha félnék is, akkor sem vallanám be.

- Bízzék bennünk mindnyájunkban, és a szerencsénkben is. Amíg élek, magát nem érheti semmi baj.

- Én pedig megígérem, Jasper, hogy akármilyen történik is, nem fogom helyzetét ostoba siránkozással megnehezíteni.

- Derék beszéd - szólt közbe Nyomkereső. - Ez a kislány méltó az apjához, Dunham őrmesterhez. Istenem, hány csatában küzdöttünk egymás oldalán! Osztokodtunk jóban és rosszban. Akkor is mellette voltam, amikor vállán súlyosan megsebesült. A hátamon vittem át a folyón, nehogy a mingók kezébe kerüljön.

- Igen, hallottam erről az esetről - bólintott Mabel. - Sokszor emlegettük hálával Nyomkereső nevét.

- A barátság nem számít hálára - mondta Nyomkereső elgondolkodva. - Olyan érzés az, amely önmagában hordja jutalmát. Sok szép napot töltöttem Dunham őrmesterrel az erődben.

- A vadász és a katona hivatása majdnem ugyanaz - jegyezte meg Cap csipkelődő hangon. - Csak az egyik emberekre, a másik állatokra lövöldözik.

- Nem úgy van az! - vitatta Nyomkereső. - Az igazi katona nem ont vért céltalanul, a vadász sem öldököl oktalanul. Az én mesterségem a katona és a vadász között áll. Rendszerint én látom el a csapatokat eleséggel, ha hosszabb portyára indulnak. Egyébként a békességet szeretem, és boldog lennék, ha a franciák nem háborgatnák a tóvidék nyugalma.

Mialatt így beszélgettek, a két kenu simán siklott le a folyón. Az evezőket most már csak a kellő irány megtartására használták. Jasper úgy számítgatta, hogy két óra alatt eljuthatnak az erődbe. Csend volt, csak a víz csobogott, és ezer meg ezer fa sóhaja remegett a levegőben. Egy ízben Nyomkeresőnek úgy rémlett, mintha farkasordítást hallana a távolból, de rájött, hogy csak képzelődik. Tovább fülelt, és nemsokára alig észrevehető nesz ütötte meg fülét. Mintha egy kis ágacska hullt volna le a parton, mintha szellő sodorná tovább. Vagy óvatos emberi léptek zaja volna ez?

Jasper megint megközelítette a másik kenut.

- Nem hallod, Nyomkereső? - kérdezte, mert ő is felfigyelt a furcsa zajra. - Én azt mondom, a mohikán követ minket. Húzódjunk közelebb a parthoz. De nem lehet! Nem tehetjük ki fölösleges veszélynek Mabel kisasszonyt.

- Tudod mit? Evezd előre, és közelítsd meg a partot, mi pedig a folyó közepén maradunk. Mire utolérünk, talán már többet tudunk.

Mabelnek nem tetszett a dolog, de nem mert tiltakozni. A szorongás kínos percei következtek. Jasper eltűnt a kenujával, Mabelék csónakja pedig egészen lassan haladt. Nyomkereső beszédes kedve is elmúlt. Némán meredt a sötétségbe.

- Nézze csak..., nincs ott valami? - suttogta végre Mabel.

- Igaza van! Jasper kenuja! - sóhajtott fel Nyomkereső megkönnyebbülten. - Őszintén szólva megbántam már, hogy egyedül elengedtem. De most már nincs semmi baj.

A másik kenu körvonalai a sötétben is kibontakoztak, amint a folyó közepe felé közeledett. Tisztán ki lehetett venni Jasper alakját a csónak farában. De mintha egy másik ember is kuporgott volna elől a kenuban.

- Csingacsuguk! Testvérem! - kiáltott fel Nyomkereső, és hangja remegett örömeiben. - Mohikának nagy főnöke! Már attól féltem, hogy soha többé nem látlak viszont!

- Uff! - nevetett halkan a mohikán. - Három scalp lóg az övemen! Három mingó tanulta meg, hogy Nagy Kígyóval nem tanácsos birokra kelni. Most már a folyó fenekén pihenik ki utolsó csatájuk fáradalmait.

Hirtelen elhallgatott, szinte szégyenkezve, mert érezte, hogy túlzásba vitte a dicsekvést. Máskor nem szokott ilyen sokat beszélni. De Nyomkereső és Édesvíz nem érte be ennyivel. Addig faggatták a mohikánt, amíg el nem mesélte kalandját.

Iszonyú lehetett a kényszer, amely a folyóban végbement, de erről csak néhány szóval emlékezett meg. Aztán elmondta, hogy kénytelen volt a keleti parton kievickélni. A sötétben minden nehézség nélkül elvegyült az irokézek közt, és kihallgatta beszédjüket. Megtudta - azelőtt is sejtette, de most bizonyossá vált -, hogy Nyílhegy elárulta a fehér bőrűeket, akik útjuk kezdetén felfogadták. Egyébként nyomatékosan sürgette őket, hogy igyekezzenek túljutni a folyó utolsó sellőjén, mert az irokézeket most már fűti a bosszúvágy, és biztosan számítanak arra, hogy még a sellő előtt elfogják őket.

- Hát akkor rajta! - mondta Jasper. - Az én kenum egészen üres. Azt javaslom, Mabel kisasszony szálljon át ide. Már csak azért is, mert az én kezem biztosabb a vízen, ezt Nyomkereső is elismeri.

- Nem vitatom - felelte Nyomkereső. - A víz a te birodalmad, és igazad van, ha úgy véled, hogy az őrmester leánya a te kenudban nagyobb biztonságban érezheti magát. Gyere hát közelebb a hajóddal, hadd adjam át neked ezt a drága kincset!

- Úgy vigyázok rá, mint a szemem fényére - mondta az ifjú. Mabel átlépett egyik csónakból a másikba, és leült egy batyura.

Ezek után a csónakok elváltak egymástól. A beszélgetés teljesen abbamaradt, amint a rettegett sellő közeledett. Mindnyájan tudatában voltak helyzetük komolyságának. Az ellenség bizonyára megelőzte őket, és a sellő előtt les rájuk, talán mindkét parton, ha sikerült puskástul átúszniuk. Jasper mégis bizakodó volt. Nem tette volna meg javaslatát, ha nem hisz abban, hogy megbirkózik a sellővel, és így kijátssza az irokézeket. Ezek ugyanis azt hiszik, hogy nincs ember, aki sötét éjszaka ilyen vakmerőségre vállalkoznék. A mingók éppen ezért hagytak fel a támadással. Biztosra veszik, hogy kiszemelt áldozataik a sellő előtt kénytelenek lesznek valamelyik parton kikötni, ahol aztán kézre kerítik őket.

A két kenu némán siklott tova. De amikor a sellő zúgása hallhatóvá vált, Cap mesternek erő kellett vennie magán, hogy el ne árulja izgatottságát. Még nem felejtette el a Vad Zuhatagot, pedig akkor világos volt. Csak egyben tévedett; az Oswego zuhataga és az Oswego sellője más-más természetű.

Mabelt valami különös nyugalom fogta el. Teljesen megbízott kormányosában.

- Ez az a hely, amelyről beszélt? - kérdezte tőle, amikor az ő fülét is megütötte a víz harsogása.

- Igen, igen, de nem kell félnie semmitől. Ez a folyó meg én régi jó barátok vagyunk, ismerjük egymást. Azt hiszem, Nyomkereső túlságosan közel jutott a folyó közepéhez. A sellő mélye inkább a keleti part mentén húzódik. Sajnos, hiába figyelmeztetném, most már nem hallaná meg a hangomat. Kapaszkodjék meg jó erősen a kenuban, Mabel kisasszony, és most isten neki!

A gyors ár szinte magába szívta a kenut. A következő három-négy percben a lány nem látott semmit, csak a körülötte tájékozó habokat, és nem hallott mást, csak a víz bömbölését. Tízszer is azt hitte, hogy összetörik a csónak, vagy nekiütődik a szikláknak, de mindig sértetlenül siklott tovább. Kormányosa erős karja biztosan irányította útját. Egy ízben mintha Jasper is elvesztette volna uralmát a törekeny jármű fölött, s a csónak teljesen körbeperdült. De Jasper kétségbeesett erőfeszítéssel visszavezette az elveszett „csatornába”. A következő pillanatban kitartó bátorsága elnyerte jutalmát: a kenu most már nyugodtan úszott a mély vízen, és túl volt minden veszélyen.

- Megcsináltuk, Mabel! - kiáltott fel a fiatalember vidáman. - Most már biztos, hogy még ma este apja karjai közt gondolhat vissza utunkra.

- Hála istennek! És ezer köszönet önnek, Mr. Western!

- De hol a másik csónak?

- Amott látok valamit a vízen - mondta a lány.

Néhány evezőcsapással odaértek. A másik kenu hanykolódott ott gazdátlanul, fenekével felfelé fordulva. De nem is volt idejük megijedni, mert Cap már fel is bukkant a habok közt. Amikor a kenu felborult, nem vesztette el a fejét, de nem úszott ki a partra, inkább a vízben tartotta fenn magát, bizton remélve, hogy Jasper kihalássza. Nyomkereső és a mohikán azonban inkább kilábalt a partra. Jasper nem is csodálkozott rajta. Tudta, hogy mindketten féltik a puskájukat. Sorsuk cseppet sem aggasztotta a fiatalembert. Tudta, hogy ezt a két kiváló harcost nem érheti semmi baj. Reggelre bizonyára viszontlátja őket az erődben.

Az út hátralevő része már gyerekjáték volt. Nemsokára újabb moraj hallatszott, de ez inkább távoli mennydörgéshez hasonlított. A lány már újabb sellőtől tartott, de Jasper megnyugtatta: ez már a tó hullámverése. A kenu nemsokára besiklott egy öbölbe, majd zajtalanul kikötött a kavicsos parton. A többi olyan nagy élmény volt, és olyan hirtelen következett be, hogy Mabel alig tudta, hogyan történt. Őrszemek mellett haladtak el - kinyílt egy erős kapu -, és a fiatal lány izgalomtól dobogó szívvel borult rég nem látott édesapja vállára.

V. ERŐD A TÓ PARTJÁN

Nincs édesebb, mint az első jó alvás a hosszú fáradság után, különösen ha együtt jár a biztonság visszanyerésének érzésével. Nem csoda, hogy Mabel pompásan aludt Dunham őrmester egyszerű faházikójában. Még a dobszó sem tudta felkelteni, mely az erőd katonái számára a reggeli foglalatosság kezdetét jelezte.

Az Oswego-erőd abban az időben az angolok legtávolabbi katonai állomása volt. Helyőrsége egy skót ezred néhány századából állt, soraikba azonban amerikai önkénteseket is felvettek. Ez az intézkedés tette lehetővé, hogy Mabel apja szerény, de nem jelentéktelen állást töltsön be az erődben. Noha nem is volt tiszt, mint szolgálatvezető őrmester nagy tekintélyre tett szert, s ezt jellemével és személyes tulajdonságaival ki is érdemelte. Az erőd parancsnoka, Lord Duncan of Lundie, többre becsülte, mint akármelyik hadnagyát.

Az öreg skót őrnagy nagyon jól tudta, hogy baj esetén a katonai szaktudás és bátorság többet ér minden nemesi címernél. Hadi terveit többnyire az őrmesterrel beszélte meg, akinek véleményével a hadnagyok nemigen mertek ellenkezni. Ami pedig a zászlósokat illeti, a legnagyobb tisztelettel néztek fel az őrmesterre. Dunham egyébként zárkózott ember volt, és Nyomkeresőn kívül senkivel sem barátkozott.

Maga az erőd alkalmas volt arra, hogy az indiánok támadását visszaverje, de komoly ostromnak nem bírt volna ellenállni. Vaskos gerendákból rőtt, vizesárkokkal és földsáncokkal védett palánkjai nagy kiterjedésű udvart, valóságos gyakorlóteret vettek körül. Az ugyancsak gerendákból épült barakkok, tiszti házak, raktáépületek külön kis erődök voltak az erődön belül. Az egyik oldalon meglehetősen magas bástya büszkélkedett. De ágyúk dolgában az erőd rosszul állt. Néhány könnyűágyútól eltekintve, tüzérségről szó sem lehetett, hiszen nehézágyúk odaszállítása majdnem legyőzhetetlen akadályokba ütközött.

Reggeli után Mabel könnyű lábbal és könnyű szívvel kapaszkodott fel a füves úton, amely a bástyára vitt. A meglepetés felkiáltása hagyta el ajkát. A látvány, amely fogadta, minden várakozását felülmúlta. Azt se tudta, merre nézzen először.

Déli irányban az a sűrű erdő terült el, amelyen napokon át igyekezett idejutni nagybátyjával együtt. A palántól kopár övezet választotta el, ahol minden növényzetet kiirtottak.

Mögötte, ameddig a szem ellátott, sötét erdő terült el. Nem szakította meg más, csak az Oswego folyó világosabb csíkja, amely a hasonló nevű tóba torkollt.

Mabel, amint ott állt, érezte, hogy nyakát friss szellő csapja meg. Hátrafordult, és most nézett csak nagyot igazán. Északra, keletre és nyugatra - óriási félkörben - nem látott mást, csak vizet. Tükre nem volt üvegeszöld, mint a többi észak-amerikai tóé, sem mélykék, mint az óceáné, hanem áttetsző borostyánszínű. Innenső partja a végtelenbe nyúlt. Szirtek és benyúló kisebb sziklafokok, öblök tették változatossá, túlsó partja pedig ködbe veszett. Egyetlen vitorla sem fehérlett rajta, felbukó halak és madarak sem zavarták a hatalmas tó fenséges nyugalmaát.

Mabel Dunham egyszerű leány volt, de melegszívű és értelmes. Nem sokat tanult, mint abban a korban a lányok általában. Amióta anyja meghalt, egy tiszt özvegye nevelte, kinek férje valamikor egy ezredben szolgált Dunham őrmesterrel. Ez a hölgy megtanította Mabelt a

háztartás, varrás, kézimunka fortélyaira, jó modorra és hasonló ismeretekre. A lánynak érzéke volt minden szép iránt, és a természetet is szerette.

Most egy férfi közeledett felé. Mabel örömmel ismerte fel Nyomkeresőt.

- Hála istennek, hogy nem lett semmi baja! - kiáltott fel. - És Nagy Kígyó? Ő is épségben megérkezett?

- Meg, meg. Egyikünk sem olyan ügyetlen, hogy vízbe füljön. Szépen kievickéltünk a partra, puskánkat magasra emelve. Aztán meglapultunk a parton, és kivártuk az alkalmas pillanatot, hogy bejussunk az erődbe. A türelem a vadászember egyik legfőbb erénye. És mondja csak, Mabel, mit szólt az édesapja, amikor meglátta?

- Boldog volt. Ön mióta ismeri apámat?

- Tizenkét éves voltam, amikor először vitt erdei útjára magával, és annak már huszonöt esztendeje. De nézze csak, az ott Jasper barátunk hajója!

A legközelebbi öböl felé mutatott, ahol sok, partra vontatott csónak hevert a homokban, beljebb pedig egy csinos hajó ringatózott a vízen. Formás, karcsú, egyárbocos vitorlás volt, körülbelül negyventonnás. Erős árboca, kötélzete és sötét színe olyan volt, mint egy hadihajóé. A vitorlás neve *Scud* volt, ami száguldást jelent. A hajó meg is érdemelte ezt a nevet. Árbocán a királyi zászlót lobogtatta a szél.

- Jaj, de gyönyörű! - kiáltott fel lelkesen Mabel. - Több ilyen vitorlás van a tavon?

- A franciáknak három van - felelte Nyomkereső. - Egy nagy tengerjáró, egy kétárbocos és egy olyan egyárbocos, mint a *Scud*, csak azt *Squirrel*-nek² hívják. Ez a kedves mókus nagyon haragszik Jasper hajójára, mert valahányszor a *Scud* kifut a tóra, a *Squirrel* utánaered.

- De a *Scud*, remélem, nem ijed meg tőle.

- Bátorságban nincs hiány, de mi haszna, ha csak egy kis könnyűágyúval van felszerelve, és legénysége Jasperen, a parancsnokon kívül mindössze két fő, a *Squirrel*nek pedig több nagy ágyúja és húsz embere van?

Mintha csak a hajók emlegetése csalta volna elő odújából, Cap bukkant most fel, és csatlakozott a kis társasághoz. Nagy érdeklődéssel nézegette a vitorlást, bár megjegyezte, hogy ez csak holmi kis játékszer az ő hajójához, a *Dorothy*hoz képest, amellyel már Dél-Amerikában is járt. De mindjárt hozzátette, hogy szívesen tenne meg egy kis utat ezzel a vacak vitorlással.

- Erre hamarosan alkalma lesz - felelte Nyomkereső -, mert az őrmester most készül egy kis hajóútra az Ezer Szigetek felé néhány katonával, akik felváltják majd az ottani előőrsünket. Erre az útra Mabelt is magával akarja vinni. Ha kedve tartja, Cap mester, ön is velük tarthat. A hajó kapitánya persze Jasper lesz.

- Igaz ez, Mágnes? - kérdezte Cap.

² Squirrel angolul mókust jelent

- Azt hiszem, apám így tervezi - felelte a lány, és alig észrevehetően elpirult. - Egyébként még nem volt alkalmam hosszabban beszélni vele. De már itt is jön apa, mindjárt megkérdezheted tőle, bácsikám.

Az őrmester magas termetű, szigorú arcú és katonás modorú ember volt. Azok közé tartozott, akik a kötelességet tekintik a legszentebb dolognak a világon. Szolgálati ügyekben nem ismert tréfát.

- Hallom, sógor, hogy expedíció elindítását tervezed az Ezer Szigetek felé. Nyomkereső azt mondja, én is veletek tarthatok.

- Ezt mondtad, Nyomkereső? - nézett az őrmester szemrehányón barátjára. - Attól tartok, megfélekedtél a katonai titoktartásról.

- Igaz, igaz - vakargatta fejét Nyomkereső. - De azt hittem, a családon belül nincs szükség titkolózásra.

- Minden katonai mozdulat olyan természetű, hogy minél kevesebbet beszélnek róla, annál jobb - felelte az őrmester. - Ismered a franciákat, nem? Szóval, kedves sógor - fordult Caphez -, a napokban csakugyan elvitorlázunk, még az is lehet, hogy az Ezer Szigetekre. Abban az esetben, ha én is megyek, magammal viszem Mabelt, és ha akarod, téged is. Időd lesz rá bőven, mert egyelőre még nem utazhatsz haza. Előbb egy kicsit átfésüljük az erdőt. Most az egyszer kivételesen nem Nyomkereső, hanem a mohikán lesz a főnök. Nyomkereső már igazán rászolgált egy kis szabadságra.

- Köszönöm, Thomas. Ezúttal elfogadom. Szintén kivételesen.

- Hát akkor minden rendben van. De igazán ideje reggelizni. Kedves sógor, fáradj át az én hajlékomba, és ne vesd meg az egyszerű katona szerény asztalát!

Dunham őrmester csak szerénykedett, amikor egy egyszerű katona szerény asztalát emlegette. Az igazság az, hogy ezen az isten háta mögötti katonai állomáson az emberek olyan pompásan étkeztek, hogy akármelyik angol gróf is megirigyelhette volna. Történetünk idején, sőt még fél évszázaddal később ez az egész Északnyugati-terület (ahogy akkor nevezték) jóformán lakatlan erdőség volt. A természet pazar kézzel osztogatta itt ajándékait - vadat, halat, ízletes húsu madarak tömegét -, de nem volt elég ember, aki elfogyassza. A gyéren kóborló indián törzsek és a néhány előretolt helyőrség katonái kedvük szerint fosztogathatták az erdőt, meg se látszott rajta. Mint ahogy a búzaföldön sem látszik meg, ha egy kolibricsapat lakmározik belőle, vagy egy virágos réten, ha egy méhraj dézsmálja meg.

Oswego helyzete és fekvése különösen kedvező volt ebből a szempontból. Az a rész, ahol a folyó a tóba ömlött, szinte két kimeríthetetlen éléskamra közös ajtaja volt. A folyóban nyüzsgtek a halak, és a horgász alig vetette ki zsinagét, máris egy szép fekete sügér harapott a horogra. Más hal is volt bőven, hiszen a folyó vizét sűrűn belepték a különféle rovarok felhői. A tóban olyan lazac élt, mely ízletességben bátran versenyezhetett az észak-európai vizek híres lazacaival. A tó azonkívül pompás vándormadarokban bővelkedett; volt ott vadlúd, vadvakcsa, az erdőben meg őz, jávorszarvas, nyúl, mókus, még medve is.

Az Oswego táján lakó legegyszerűbb ember is olyan ínycsalatokhoz jutott, aminőkért a londoni és párizsi éttermekben nagy pénzeket fizettek a gazdagok.

Ilyen körülmények között természetes, hogy a reggeli, mellyel az őrmester vendégeit kínálta, lukulluszi volt. Az asztalon főtt lazac párolgott, forró vadpecsenye ínycsiklandozó illata növelte a vendégek étvágyát (ha ugyan szükség volt erre).

- Amint látom, nem éheznek ezen a vidéken - jegyezte meg Cap, amint jól megrakta tányérját.
- Ez a lazac olyan pompás, hogy még egy skótot is kielégítene.

- Igaz, igaz - felelte az őrmester -, de az emberi természet olyan, hogy nem becsüli azt, aminek bőviben van. A mi katonáink fitymálják a legfinomabb halat és vadat. Az ő szemükben a közönséges katonai kétszersült nagyobb csemege, mert ideszállítása nehéz és hosszadalmas.

- Lám, az indián sokkal hálásabb természetű - vetette közbe Nyomkereső. - Még sohasem láttam rézbőrűt, aki elégedetlenkedett volna azzal az élelemmel, amit az erdő nyújt. Csak mi, fehér emberek fogadjuk hálátlanul a természet ajándékait.

- Hát bizony - mondta Dunham őrmester -, az öreg Duncan of Lundie, az 55-ösök őrnagya is azt szokta mondani, a hazai zabkenyér ezerszer jobb az Oswego halainál, egy korty skót forrásvíz meg jobban oltja a szomját, mintha kiinná az egész tavat itt.

- Van az őrnagy úrnak családja? - érdeklődött Mabel. - Felesége, gyermekei?

- Nem, kislányom. Bár azt mondják, van otthon menyasszonya. De a hölgy, úgy látszik, inkább vár, semhogy megossa férjével egy vad ország fáradalmait, ami véleményem szerint egy katonafeleség első kötelessége. Te, tudom, nem vagy ilyen.

- Remélem, sógor, jobb sorsot szán sz nekik - mondta Cap. - Elég, hogy a húgomból katonafeleség lett, isten nyugosztalja szegényt. Most már ideje, hogy a tengerészekre is gondoljunk, ha Mabelt férjhez adjuk.

- Én meg azt mondom... - kezdte az őrmester, de leánya kérő tekintete elhallgattatta.

- Édesapám! - tiltakozott Mabel pirulva.

- A kisasszonynak igaza van - mondta Nyomkereső. - Ezt a kérdést nem illik a jelenlétében megtárgyalni. Beszéljünk másról. Hogy ízlik a vadpecsenye, Cap uram?

- Ez a vaddisznó elég ízletes - vélte Cap.

- Csak ne kéne megnyúzni - felelte Nyomkereső.

- Hogyhogy megnyúzni?

- Mert amit falatozni tetszik, nem más, mint sündisznó - felelte Nyomkereső mosolyogva.

Cap kitért az ugratás elől.

- Jól van, no - mondta. - Az a fő, hogy nem nekem kell a tüskéivel vesződnöm.

- Hogy viselkedett Mabel az úton? - kérdezte az őrmester.

- Nagyszerűen - felelte Nyomkereső. - Sok újoncot megszégyeníthetett volna bátorságával és kitartásával.

- No, ennek örülök! Mert az újoncoktól sem követelünk kezdetben sokat. Hosszú évek kellenek ahhoz, hogy egy újoncból igazi katonát faragjunk. Nem is csoda. Igazi katonának lenni, különösen egy ilyen távoli erődben, a legnagyobb dolog a világon.

- Mit hallok?! - mondta éles hangon Cap. Vitatkozó kedve, úgy látszik, feléledt. - Ne haragudj, sógor, de ebben már nem értek egyet veled. Ha még egy tengerész kiképzéséről beszélnél, azt mondanám, igazad van. Tengerésznek lenni, az aztán a nagy dolog! Mi, öreg tengeri medvék, azt szoktuk mondani, egy matróz éppen hat katonával ér fel.

- Nem akarom a tengerészeket ócsárolni - felelte az őrmester -, de azt mondom, nézd meg az 55-ösöket a legközelebbi parádén. Az egész zászlóalj csupa válogatott legény. Nem afféle népfölkelők, akiket Yorkban láttál gyakorlatozni.

- Ugyan, mi a különbség?! - legyintett Cap. - Minden katona egyforma. Vörös kabát, magas kucsma, rizspor meg tajtéksor. Bezzeg a tengerész!

- Hagyjuk ezt, sógor - intette le az őrmester. - Figyeld meg a mi katonáink fegyelmét, viselkedését. Hiszen egy teljes évig vesződünk az újoncainkkal, amíg megtanítjuk őket tisztességesen enni!

- Az 55-ös nagyszerű ezred - bólintott Nyomkereső. - Nemcsak az evésben tünteti ki magát. Sok erdei harc hirdeti dicsőségüket. Az erdő még békében is kitűnő nevelőiskola.

- A tenger se kutya! - vitatta Cap.

- Bácsikám - fordult hozzá Mabel -, ha megreggeliztél, meg szeretnék kérni, gyere fel velem még egyszer a bástyára. Szeretném alaposabban megnézni a tavat, és egy fiatal lány, azt hiszem, nem sétál gáthat egyedül az erődben, különösen az első napon, amikor megérkezett.

Cap megérezte, mi indítja erre a kérésre Mabelt. Mivel szíve mélyén nagyon szerette unokahúgát meg a sógorát is, könnyen beletörődött abba, hogy a vita folytatását máskorra halassza. Teljesen lemondani persze nem akart róla, annál sokkal makacsabb természetű volt. Most felállt az asztaltól, és elkíserte Mabelt, magára hagyva sógorát és annak testi-lelki jó barátját. Dunham őrmester kissé diadalmaskodó mosollyal nézett utána.

- Tudja is ő, mi az igazi katona! - mondta. - Azt hiszi, csak a tengerész legény a talpán. Az az újonc, akit én képeztem ki, békében és háborúban egyaránt megállja a helyét, és példamutatóan viselkedik akár piros, akár fekete kabátban, de még ingujjban is. No de ha már így kettesben maradtunk, váltsunk egy-két bizalmas szót, Nyomkereső barátom - mondta, és a vadász vállára tette súlyos kezét. - Hogy tetszik neked a lányom?

- Büszke lehetsz rá, Thomas. Szép is, jó is, bátor és okos, modora egy igazi ladyé. Azt hiszem, a gondviselés a legszebb tulajdonságokkal ajándékozta meg.

- Örülök, hogy így beszélsz, Nyomkereső. Hogy ő miképp vélekedik rólad, már elmondta nekem. Elragadtatással beszélt hidegvérű bátorságodról és gondoskodó jóságodról. Az ilyesmi sokat számít a fehérlő szemében. Így hát azt mondom, vedd fel a szebbik ruhádat, húzd ki magad, és udvarolj neki egy kicsit.

- Nem hiszem, Thomas, hogy ez elég volna. Ma korán reggel - mit reggel, már hajnalban - úgy kitisztítottam a Szarvasölömet, hogy ragyog, mint az ezüst. Egyebet nem tehetek.

- Nem is kell! Nincs szebb a világon, mint egy ragyogó puskacső.

- Lord Howe másképp gondolkodott, pedig híres katona volt.

- Igen, ő feketére futtatta be a puskák csövét az ezredében. Azt mondta, a katona élete többet ér a hivalkodásnál. Lehet, hogy igaza volt, és katonáit így nehezebb felfedezni. De én azt mondom, a katona csak akkor bujkáljon, ha igazán elkerülhetetlen, egyébként meg büszkén csillogtassa szép mestersége jelvényeit. Sokat beszélgettél Mabellel a kenuban?

- Nem mondhatnám. Nem vagyok nagy mestere a társalgásnak. Nem tudok az asszonyok nyelvén beszélni.

- Oda se neki! Én se tudtam, mégis meghódítottam Mabel anyját. Igaz, akkor huszonkét évvel fiatalabb voltam. Nem értem, miért vagy olyan bátortalan. Elfelejtetted, hogy miben állapotunk meg?

- Megbeszéltük, hogy abban az esetben, ha sikerül elnyernem a lányod tetszését, abbahagyom a vadászáletet, az erdei kóborlást, és megtelepszem az erődben mint az ezred polgári alkalmazottja, aki segít az élelmezésben, és kalauzolja az osztagokat, ha kiküldetésbe mennek. De mióta láttam a lányt, azt gondolom, nem vagyok hozzá illő.

- Én meg azt mondom, hogy igen! - csapott az őrmester az asztalra. - Teringettél! Csak értek az emberek megítéléséhez? Hosszú szolgálatom alatt ennyit csak megtanulhattam!

- Igen, igen, de itt nem a te ítéleted a döntő, hanem a lányé. Azt hiszem, kissé nyers és faragatlan vagyok, aztán öregebb is, mint kellene. Egy szó, mint száz, Mabel finom úrikisasszony, és egy tiszttal jobban illik hozzá, mint egy magamfajta öreg vadász. Nem akarom az útját állni. Talál különbet is nálam.

- Különbet nehezen - jelentette ki az őrmester. - Lehet, hogy a városban egyik-másik ficsúr túltenne rajtad, de itt a határvidéken olyan emberek kellene, mint te vagy. Régi kedvenc tervem, hogy te légy a vőm, és senki más, sőt arra is gondoltam, hogy beléptetlek a hadseregbe. Micsoda 55-ös válnék belőled! De amint jobban meggondoltam, rájöttem, hogy a katonai kööttség nem neked való. Viszont arról, hogy a vőm légy, nem szívesen mondanék le.

- Nagyon kedves, hogy így érzel, Thomas. Ha fiatalabb és jóképű volnék, mint például ez a Jasper Western, akkor nem mondom, pályáznék is a kezére. Így azonban, úgy vélem, ő a megfelelő jelölt.

- Hát erről még beszélünk - mondta az őrmester. - Mindenesetre szép tőled, hogy ilyen önzetlenül gondolkodol. Akármit hoz is a jövő, remélem, mit sem változtat barátságunkon.

- Barátok voltunk, még mielőtt Mabel megszületett, és azok is maradunk, amíg élünk - felelte Nyomkereső meggyőződéssel.

Az őrmester egyelőre le akarta zárni ezt a témát.

- Hallottad, mit tervez az őrnagy? - kérdezte. - Lövészversenyt akar rendezni. Szeretném, ha te is részt vennél, és megmutatnád, mit tudsz.

Nyomkereső szerényen megjegyezte:

- Nem az én érdemem, hanem a puskámé. Senkinek sincs olyan jó fegyvere, mint az én Szarvasölőm.

Ilyen volt az az ember, akit Dunham őrmester lánya férjéül kiszemelt. Lehet, hogy nem a fiatal lányok szemével nézte a dolgot. De mint katona, el se tudott volna képzelni egyenesebb gondolkodású, tisztább szívű, jobb és megbízhatóbb férjet az ő Nyomkereső barátjánál, s ezért nagyon szerette volna családjába befogadni.

VI. MABEL SIKEREI

Egy hét telt el, és ez elég volt ahhoz, hogy Mabel megismerje, sőt megszokja az erőd egyhangú, hétköznapi életét. A viruló fiatal lány megjelenése bizonyos feltűnést keltett az erődben, noha viselkedése finom, szerény és csendes volt. Már az első napokban átesett a bemutatkozásokon. Apja középhelyet foglalt el a tisztek és legénység között. Ezért leányát csak néhány embernek mutatta be - olyanoknak, akik közel álltak hozzá. De nem egy tiszt mindent elkövetett, hogy megismerkedjék az őrmester leányával. Köztük volt Muir szállásmester is, aki már többször kipróbálta a házasság áldásait. Jelenleg özvegy volt, és nagyon szeretett volna megházasodni.

A hét végén Duncan of Lundie őrnagy esti parancskiadás után magához hívatta Dunham őrmestert. Az öreg parancsnok egy mozgatható faházban lakott, amelyet sínekre raktak úgy, hogy kerekeken tetszés szerint el lehetett tolni az erőd bármelyik pontjára. Ha megunt az egyik helyet, házastul máshová költözött. Mostanában az erőd nagy udvarának közepén lakott, és az őrmester ott kereste fel.

- Isten hozta, kedves barátom, kerüljön beljebb! - mondta az őrmesternek, aki feszes vigyázállásban jelentkezett az erődparancsnok dolgozószobájának küszöbén. - Jöjjön be, és foglaljon helyet. Ma nem azért hívtam, hogy zsoldjegyzékről vagy élelmezési kérdésekről tárgyaljunk. Egyszerűen beszélgetni akarok magával, mint ember az emberrel. Hogy az egyik tiszt, a másik altiszt, az egyik skót, a másik jenki, csak nem jelent sokat régi bajtársak közt, igaz-e? Mit szól az időjáráshoz? Szép napunk volt ma, nemdebár?

- Nagyon szép, őrnagy úr - felelte az őrmester, és leült a székre, amelyet a parancsnok egy kézmozdulattal kijelölt számára. - Remélem, így is marad egész nyáron.

- Magam is azt remélem. A termés jónak ígérkezik, és örülök, hogy az 55-ösök éppen olyan jó farmerek, mint katonák, ámbár csak szabad idejükben játszógnak a föld túrásával. Még Skóciában sem láttam szebb burgonyát, mint itt, az erőd parcelláin.

- Jövőre megpróbálkozom zöldborsóval is, őrnagy úr, persze csak a tiszt asztal számára.

- Nagyszerű! Ha így haladunk, nem is lesz kedvem hazamenni. Különösen ha megkapom a rég megígért alezredesi kinevezést.

- Az ezred büszke lesz rá, hogy parancsnokát előléptették - mondta az őrmester.

- Bizony, szép dolog alezredesnek lenni, Dunham. Sajnálom, hogy magának ez sohasem juthat osztályrészül. De vigasztalódjék azzal a gondolattal, hogy kevés embernek van olyan szép és kedves leánykája, mint magának.

- A lány anyjára üt, őrnagy úr, és ezzel mindent megmondtam.

- Nem is kell dicsérni. Mindenki látja, milyen szép virágszál. Nem egy tiszt venné el szívesen feleségül. Itt van például Davy Muir, a szállásmester. Engem kért meg, hogy beszéljek helyette.

- Nagyon megtisztelő - felelte az apa -, de remélem, a hadnagy úr talál majd rangjának megfelelőbb leányt.

- Miért beszél így? Mi kifogása van Muir ellen?

- Semmi. Csak az, hogy Mabelt másnak szántam.

- És ki az, ha szabad tudnom?

- Nyomkereső, őrnagy úr.

- Nyomkereső?

- Igenis, őrnagy úr. A legbátrabb, legbecsületesebb emberünk, és a leghűségesebb jó barát.

- Mindezt elismerem, de a társadalmi állása... vadász és erdei vezető... csak nem hasonlítható össze egy királyi hadnaggal? És mit szól hozzá a kislány?

- Még nem beszéltem vele erről.

- Micsoda? No, akkor nem kétlem, hogy többre becsül egy aranygombos, vállrojtos kabátot az egyszerű vadászkekénél! Nyomkereső derék ember, de tulajdonképpen nem is katona, csak amolyan lógós a hadseregben. Semmi kilátása előléptetésre.

- Köszönöm a gondoskodását, őrnagy úr, de engedje meg, hogy lezártak tekinthessem ezt a vitát. Mabel sohasem lesz Muir hadnagy úr felesége.

- Jól van, nem szólok bele többet a családi dolgaiba.

Az őrmester felállt, de az őrnagy visszanyomta a székbe.

- Még nem végeztünk - mondta. - Említettem már, hogy ki akarom küldeni magát az Ezer Szigetekre a következő hónapra. Valamennyi tisztem járt már ott, váltakozva teljesítettek ott szolgálatot. Szeretném, ha most maga váltaná le az előőrsünket. Kijelölte már az embereket?

- Minden rendben van, őrnagy úr.

- Akkor holnapután indulnak, esetleg már holnap este. Talán jobb lesz sötétben elvitorlázni.

- Jasper is így gondolja, őrnagy úr. Mindenki tudja, hogy az ilyen vízi expedíciókhoz Jasper ért a legjobban.

- Édesvíz? - mosolygott Lundie. - Hát őt is magával viszi?

- A *Scud* sohasem vitorlázik el nélküle.

- Tudom. De most van más megoldás is. Hallom, egy tengerész vendégünk van itt az erődben.

- Az én sógorom, őrnagy úr. Engedelmet kérem, hogy őt is magammal vigyem, de csak mint kísérőt. Nem szeretném Jaspert megbántani.

- Rendben van, tegyen úgy, ahogy jónak látja. Nyomkeresőt is elviszi?

- Ha őrnagy úr megengedi.

- Legyen. Megjegyzem, ez az utolsó ilyen kirándulás. Elhatároztam, hogy az előőrsöt visszavonom. A tapasztalatok nem igazolják szükségességét. Az eredmény nem éri meg a kockázatot.

Dunham tisztelgett, és olyan szabályosan fordult sarkon, mintha rugóra járna. De az őrnagy megint visszatartotta.

- Igaz is, őrmester. Tudja, hogy a fiatalabb tisztek már régóta könyörögnek egy céllövő-versenyért. Nos, a versenyt holnap megrendezzük. Minden jelentkező részt vehet. - Egy papírlapot vett elő, arról olvasta: - A díj, amint látom, egy ezüstveretű lőporos szaru, bőrkulacs megfelelő tartalommal, továbbá selyem női főkötő. Hm. Kissé furcsán hangzik, de megértem. A győztes felajánlhatja szíve hölgyének.

- Nagyon érdekes lesz, őrnagy úr. Szabad kérdezni, hogy Nyomkereső is részt vehet-e a versenyben?

- Miért ne, ha kedve tartja? De én úgy vettem észre, hogy egy idő óta csak nézőként vesz részt a hasonló versenyeken. Talán nem bízik már a képességeiben.

- Nem az az oka, őrnagy úr. Éppen ellenkezőleg. Tudja, hogy verhetetlen, és nem akarja elrontani a többiek mulatságát. Elmaradása csak finom érzését, tapintatosságát mutatja. De most szeretném, ha ő is részt venne a versenyen.

- Jól van, Dunham. Nagyon kellemes beszélgetés volt. A viszontlátásra.

Az őrmester távozott, az őrnagy meg mosolyogva nézett utána. Kissé gúnyos mosoly volt, de nem Dunhamnek szólt, hanem Muir hadnagynak, aki nemsokára meg is jelent a kerekeken járó házban.

- Eljöttem, őrnagy úr, hogy megtudjam, mit tartogat számomra a sors - mondta erősen skót színezetű angolsággal. - Mi tagadás, ez a lány valósággal forrongást idézett elő a szívemben.

- Elég gyorsan forr fel a szíved, Davy - felelte az őrnagy. - Hiszen alig egy hete, hogy először láttad.

- De mindjárt láttam, hogy megfelel nekem. Mi van ezen különös?

- Csak az, hogy túl gyakran esik meg veled. Ha jól emlékszem, négyszer házasodtál meg.

- Csak háromszor. Ma nagyon epés vagy, Lundie.

- Epés? Inkább mélabús. Eszembe jutnak a régi idők. Amikor még kamaszok voltunk, és együtt kószáltunk a hazai hegyek közt, én, a földesúr fia, meg te, a...

- A helybeli lelkész fia, igen. A sors azóta is igazságtalan hozzám. Belőled nemsokára alezredes lesz, és én még most is csak hadnagy vagyok. Nekem mindig csak morzsák jutottak.

- No és a négy feleség, Davy?

- Csak három, ha mondom. Ne ugrass, Lundie, ha nem akarod régi barátságunkat veszélyeztetni.

- Jól van, legyen három.

- Az őrmester lánya lesz a negyedik.
- Alig hiszem, Davy.
- És miért, ha szabad kérdezni?
- Mert a lányt már másnak ígérték.
- Menyasszony?
- Nem, de már kiválasztották a jövőbelijét.
- És ki legyen az?
- Nyomkereső!
- Micsoda?! Egy közönséges vadász és erdei vezető?
- Társadalmi állása jobban illik az őrmester leányához, mint a tied. Korban is inkább hozzá illik. Hány éves is vagy tulajdonképpen?
- Negyvenhét. A legszebb férfikor.
- Ezt mondd te. Lehet, hogy a lány másképp vélekedik.
- Majd meglátjuk. Olyan könnyen nem mondok le róla. Majd megmutatom neki, hogy én is legény vagyok a talpamon! Hallom, újabb expedíció indul az Ezer Szigetek felé. Alázatosan kérem beosztásomat az expedíciós csapatba.
- Semmi okom, hogy kérését megtagadjam, hadnagy úr - nevetett az őrnagy, majd újra tegezésre fordította a szót. - De ha meg akarod mutatni, hogy legény vagy a gáton, erre hamarabb is nyílik alkalom. Nevezz be a holnapi céllövőversenyre.
- Ezt már úgyis elhatároztam, őrnagy úr - felelte a szállásmester, és feszes tisztelegéssel elbúcsúzott az erőd parancsnokától.

VII. A LÖVÉSZVERSENY

Észak-Amerika keleti részén forrók a nyarak. Ezt a hőséget alig lehetett észrevenni Oswegóban, történetünk idején, mert egyrészt az erdő küldte felé hűsítő páráit, másrészt pedig a hatalmas tó felől többnyire friss szellő fújdogált. Mindez csökkentette a nap hevét, és az estéket különösen kellemessé tette.

De most már szeptember felé járt az idő, ami azt jelentette, hogy hőség már semmiképpen sem fenyegetett, a mérsékelt meleg viszont felvidította és tettekre serkentette az embert. Ilyen üdítő nap volt az is, amelyet az erőd parancsnoka a lövészverseny megtartására kiválasztott.

Oswegóban nem volt sok lehetőség a szórakozásra. Ezért a lövészverseny is nagy eseménynek számított. A versenyzőkön kívül megjelent az erőd apraja-nagyja, férfiak és nők egyaránt.

Mindenki a látványosság örömeire gondolt, de a parancsnok nem mulasztotta el a biztonsági intézkedéseket sem. A nagyobbik gyakorlótér, amelyet az ünnepély színhelyéül kijelöltek, az erdő és az erőd közt létesített mesterséges tisztáson terült el. Duncan of Lundie nagyon jól tudta, hogy az erdőben nem bízhatik meg túlságosan, a sűrű fák közül bármikor érhetik kellemetlen meglepetések. Mindkét ellenséget - a franciákat és a zsoldjukban álló vagy velük szövetséges indián törzseket - háború idején alattomos ravaszság jellemezte. Az őrnagy ezért tapasztalt tisztek vezetésével járőröket küldött ki az erdő átfésülésére; azonkívül egy teljes századot készenlétben tartott, hogy fegyveresen őrködjének az erőd biztonságán. Így a többiek nyugodtan átengedhették magukat a lövészverseny örömeinek.

A nagyobbik gyakorlótér az erődtől kissé nyugatra terült el, és egy része a tó partját foglalta el. Innen pompás kilátás nyílt minden irányban. Ezen a területen kivágtak minden fát, kiirtottak minden bokrot, még a fatönköket is kiásták, hogy gyakorlatozásra alkalmas, sima területet nyerjenek. Azonkívül megvolt az az előnye is, hogy egyik oldalát a víz, másikat az erőd védte. A gyakorlatozó katonákat csak az erdő felől lehetett megtámadni.

Az erőd katonái közt körülbelül ötven lövész volt: nyolc-tíz ember, aki elismert mestere volt a célzásnak; vagy húsz olyan, aki azt hitte magáról, hogy ért a puskához; végül húsz olyan, aki nem dicsekedhetett, de nem is akart dicsekedni a tudományával.

A cél egy tábla volt, amelyre fehér festékkel felmázolták a szokásos köröket. Távolsága száz yard volt. A verseny előtt afféle bemelegítőt tartottak. Mindenkinek megengedték, hogy fegyverét kipróbálja.

A katonák zöme skót volt, mert az ezredet Skóciában, Stirling környékén toborozták. Említettük már, hogy később amerikaiakat is felvettek az ezredbe. Az előbbi csoportot „királyiak”-nak, az utóbbiakat „gyarmatiak”-nak nevezték. Általában a „gyarmatiak” voltak a jobb lövészek, ami nagyon bosszantotta a skót katonákat, mert sehogy sem akarták elhinni, hogy a New York gyarmatban született fiúk jobban értenek a puskához, mint ők. Persze megvolt ennek a természetes magyarázata. Az ezredbe olyan jenkik kérték a felvételüket, akik már előbb is harcoltak az indiánok ellen, vagy legalábbis ügyes vadászok voltak.

A tér árnyékos oldalán padokat állítottak fel. Itt foglaltak helyet az erőd hölgyei, többnyire tisztek feleségei. Egyszerű asszonyok voltak, de sokat adtak a rangjukra, és kissé leereszkedően beszéltek az altisztek vagy közlegények asszonyaival. Mabel is megjelent a hölgyek

közt. Tulajdonképpen ő volt az egyetlen eladó lány az erődben; volt ugyan rajta kívül még vagy tíz lány, de ezek még gyerekek vagy kamasz lányok voltak.

A folyó partján álló padok közelében tették közszemlére a verseny győzteseinek szánt díjakat. A tisztí feleségek ültek az első sorban. Mabel közvetlen mögöttük a második sorban kapott helyet. A hölgyek sűrűn pislogtak hátrafelé, és kíváncsian méregették az őrmester leányát, aki szemét lesütve, szerényen ült a helyén.

Mihelyt a hölgyek elhelyezkedtek a padokon, Lundie jelt adott a verseny megnyitására. Segédtsíjtje, egy idősebb főhadnagy volt a ceremóniamester. Hangos szóval kihirdette a verseny feltételeit. Úgynevezett kiesési versenyt rendeztek, amely egyre nehezebb versenyszámokból áll. Aki a könnyebb feladatnak nem felelt meg, kiesett, és nem vehetett részt a verseny magasabb fokain.

Az első fokozat abból állt, hogy el kellett találni a „bikaszemet” - így nevezték a kerek fehér foltot a céltábla közepén. Majdnem mindenki betalált, de néhány katona golyója a „bikaszemet” körülvevő körök valamelyikébe fűródott. Ezek tüstént kiestek a versenyből.

A kontárok közé tartozott az őrnagy is, aki tiszteletbeli kötelességének tartotta, hogy az első lövést ő adja le. Hanyag mozdulattal vállához emelte puskáját, és szinte célzás nélkül elsütötte. A golyó a „bikaszemtől” tenyéryi távolságra fűródott a céltáblába.

- Duncan őrnagy úr kiesett a versenyből! - hirdette ki a segédtsíjt határozott hangon, amely a bíraskodás teljes pártatlanságát kívánta jelezni. Mert a kisemberek szemében semmi sem olyan kedves, mint az a tudat, hogy a szabályok és törvények mindenkire érvényesek, még a „nagykutyákra” is. Hogy ez a szigorú igazságosság többnyire csak látszat, az már más lapra tartozik.

Az őrnagy mosolyogva hátralépett. Ebben a pillanatban Jasper Western jelent meg a nézőtérén, Nyomkereső társaságában, aki zsebre tett kézzel ballagott, kedvenc puskáját, a Szarvasölőt nem hozta magával.

Muir hadnagy odalépett hozzájuk, és kötekedve megszólította Jaspert:

- Remélem, részt vesz a versenyen, Édesvíz úr! Mutassa meg, hogy a puskával is olyan jól tud bánni, mint az evezőlapáttal!

Jasper csinos arca kipirult. Gyors pillantást vetett Mabelre, aki kissé előrehajolva figyelte a versenyt. Jasper a lövőhelyre lépett, puskáját látszólag hanyag mozdulattal vállához emelte, és rövid célzás után elsütötte. A golyó pontosan a „bikaszem” közepébe fűródott. Az eddig látott legjobb lövés volt.

- Kitűnő, Jasper mester! - mondta Muir hadnagy, mihelyt az eredményt megállapították. - Ez a lövés még egy öreg katonának is becsületére vált volna. De a mozdulatai nem katonásak. Ahogy odaáll, ahogy a puskát fogja, ahogy céloz, kész nevetség. Nézzen ide, fiatalember, megmutatom, hogy kell ezt csinálni!

Valóban katonás mozdulattal kapta vállához fegyverét, de még nem lőtt. Szeme csücskéből a közönséget figyelte, különösen Mabelt.

- Maga is itt van, kedves Nyomkereső? - kérdezte gunyoros hangon. - Szintén részt vesz a versenyben?

- Nem én, hadnagy úr! A díjakra nincs szükségem. Mit csináljak egy főköttővel?

- Hogyhogy mit csináljon vele? Felajánlhatja egy hölgynek tisztelete jeléül.

- Elég a szócséplésből, hadnagy úr - szólt rá a segédtszít türelmetlenül. - Tessék löni, vagy átadni a helyet a következő versenyzőnek.

- Jól van, akkor lövök - felelte Muir.

Elegáns mozdulattal elsütötte fegyverét, aztán leeresztette.

- Teljesen eltévesztette a táblát! - kiáltotta a megfigyelő, aki nem szerette Muir hadnagyot, és örült, hogy ennyire felsült. - Még a táblát se találta el.

- Lehetetlen! - kiáltott fel Muir, és arca vérbe borult haragjában meg szégyenében. - Ilyesmi soha nem esett meg velem!

- Mindenkit érhet baleset - nevetett Lundie. - Ha bakot löttél, állj félre és hallgass.

- Nem, nem őrnagy úr - jegyezte meg Nyomkereső nyugodt hangon. - A szállásmester úr jó lövész, és most is célba talált, ami egyébként nem nagy művészet. Golyója pontosan Jasper golyója után ment. Vizsgálják csak meg jobban a céltáblát.

Nyomkereső tekintélye olyan nagy volt, hogy szavait senki sem vonta kétségbe. Tudták, hogy szeme olyan, mint a sasé. Mégis vagy tízen rohantak a céltáblához, hogy megvizsgálják.

Igaza volt Nyomkeresőnek. Muir golyója éppen abba a lyukba fűrődött, amelyet Jasper golyója ütött a táblán. Meg is találták mind a két golyót a fatörzsben, amelyre a céltáblát felerősítették. Az egyik golyó a másikat takarta.

- No lám! - hetvenkedett Muir fölényesen. - Nem megmondtam, hogy megmutatom, hogyan kell löni? Jól megnézte, Nyomkereső mester?

- Mindenkitől szívesen tanulok... ha lehet - felelte Nyomkereső kissé kétértelműen.

- Hát akkor mutassa meg, mit tanult! - mondta az őrnagy. - Tessék beállni a sorba, és részt venni a versenyen!

- Azt már nem! - tiltakozott Muir hadnagy. - Finomabb puskája van mint bárkinek az erődben. Nem volna igazság, ha a híres Szarvasölőjével lepipálna bennünket.

- A Szarvasölőt el se hoztam - felelte Nyomkereső. - Igazán nem akartam versenyezni ma. De mivel látom, hogy az őrnagy úr akarja, a hadnagy úr meg ellenzi, kénytelen vagyok a magasabb rangú tisztnek engedelmeskedni. Add csak ide a puskádat, Jasper! Semmivel sem jobb fegyver, mint a hadnagy úré.

Muir hadnagy megbánta hetvenkedését, de már későn. Kénytelen volt belenyugodni abba, hogy Nyomkereső is odaálljon a lövőhelyre. Most minden szem őfelé fordult. A híres vadász a legnagyobb nyugalommal emelte vállához a puskát. Minden mozdulata tökéletes önuralomra vallott. Nem volt az a típus, melyet jóképű férfinak szoktak nevezni, de megjelenése bizalmat és tiszteletet keltett. Izmos alakja tökéletes lett volna, ha nem annyira szikár. Hájáról persze szó sem lehetett nála, csupa kidolgozott izom volt rajta, ami kissé szögletessé tette. De mozdulatai természetesek, szinte kecsesek voltak. Ruganyossága és nyugodtsága nagyon rokonszenves volt. Becsületes, nyílt arcát vörösbarnára sütötte a nap, és cserzette a szél. Egész lényé erőt és

bátorságot sugárzott. Csak egy pillanatig célzott, és máris leeresztette elsütött fegyverét. Feje körül még el sem oszlott a kis füstfelhő, de már puskája csövére támaszkodva, mosolyogva nézett az őrnagyra.

- Ha nem tudnám, hogy képtelenség, azt mondanám, hogy Nyomkereső golyója is elkerülte a céltáblát! - kiáltott fel az őrnagy.

- Ne mondja, őrnagy úr - felelte Nyomkereső. - Nem én töltöttem meg a puskát, és nem tudom, mi volt benne. De ha ólomgolyó volt, ott kell lennie a szállásmester úr és Jasper golyója fölött.

Már kiabáltak is a céltábla mellől, hogy ott a golyó.

- No, akkor egyformán jól lőttünk - mondta Muir Nyomkeresőnek. - Bár az is lehet, hogy csak szerencséje volt.

- Nálam ez nem szerencse dolga - felelte Nyomkereső megbántva. - És hogy kettőnk közül ki céloz jobban, kiderül majd a következő menetben vagy az utolsóban.

Meg is kezdték a verseny második részét. A középső fokozat abból állt, hogy egy szöveget ütöttek könnyedén a céltáblába; fejét egy kis festékekkel bemázolták, ezt kellett eltalálni.

Erre a versenyre vagy hatan jelentkeztek. Az első három nem állta meg a próbát. Golyójuk megközelítette a szöveget, de nem találta el. Negyediknek a szállásmester állt ki. Golyója horzsolta a szög fejét, le is tört belőle egy darabkát, aztán közvetlenül a szög mellett fűrődött a deszkába.

- Elég szép, de nem az igazi, hadnagy úr - jegyezte meg Nyomkereső. - Különb kalapács kell ahhoz, hogy beverje azt a szöveget.

- Nem hiszem, hogy volna olyan kalapács az 55-ös ezredben - felelte Muir.

- Én sem hiszem - mondta Nyomkereső. - De itt van Jasper, ő nem tartozik az ezred kötelékébe.

Még ki sem mondta, és Jasper golyója máris eltalálta a szöveget, és majdnem teljesen beverte a céltáblába, legfeljebb egyhüvelyknyire állt még ki.

- Kitűnő! - mondta Nyomkereső, és Jasper helyébe lépett. - Nem kell új szöveget odatenni, sose vesződjetek vele! - kiáltotta a megfigyelő felé. - Jasper golyója leszedte róla a festéket, de így is látom. Márpedig amit látok, azt száz yard távolságból akkor is eltalálom, ha nem nagyobb, mint egy szúnyog.

A puska dörrent, és a szög teljesen belemélyedt a fába.

- Igen, igen, így tökéletes - ismerte be Muir kelleetlenül. - De én is eltaláltam. Az a hajszálnyi különbség szóra sem érdemes.

- Majd a krumpli eldönti a vitát - jegyezte meg az őrnagy. - Muir hadnagy úr skót, és szívesebben látná, ha bogáncs volna a cél. De Amerikában vagyunk, és itt a krumpliért lelkesednek. No, lássuk, ki mit tud!

Ebben a menetben már nem volt nagy tolongás. Mindössze hárman vettek benne részt, Muir, Jasper és Nyomkereső. A hadnagy nem sok reményt fűzött harmadik fellépéséhez, de nem

akart megfutamodni. Duncan őrnagy mosolygott a bajusza alatt. Tudta, hogy Muir most mindjárt megszágyenül a lány előtt, akinek annyira szeretne tetszeni. Az őrnagy örült neki, hiszen sehogy sem helyeselte az egész ügyet.

Miután a krumpli ma már nemigen szerepel ilyen versenyeken, nem árt, ha egy kis magyarázatot fűzünk hozzá. Ez a versenyszám a mozgó célt képviselte. Egy nagyobbfajta krumplit hoztak elő, és egy katona felállt vele vagy húsz yardnyira a versenyzőtől. Amikor a segédtsízt elkiáltotta a vezényszót: „dobás!” - a katona felhajította a krumplit a levegőbe, és gyorsan félreugrott. A versenyzőnek el kellett találnia a burgonyát, mielőtt földet ért volna.

A szállásmester már sokszor megpróbálkozott ezzel a nehéz feladattal, de csak ritkán sikerült a célt eltalálnia. Most már ideges volt, maga sem bízott a sikerben. Örült volna, ha puskája csütörtököt mond. Hiába - a lövés eldördült, de a burgonyában nem tett kárt.

- A hadnagy úr kiesett - jelentette ki a segédtsízt. - Az első díjért már csak ketten vetélkednek.

- Nagyon izgatott vagyok - súgta Jasper Nyomkeresőnek.

Nyomkereső két perc szünetet kért a segédtsízttől, félrevonta barátját, és bátorítani kezdte.

- Mi lelt, Jasper? Csak nem félsz ettől a próbától? Nehezebb pillanatokban is megálltad a helyedet. Csigavér! Nem lesz itt semmi hiba.

- Sohasem kívántam úgy a sikert, mint most.

- Vagyis túl akarsz tenni öreg barátodon, mi? Pedig tudod, hogy ezen a téren én vagyok a mester.

Jasper összeszorította ajkát, az egyik pillanatban elpirult, a másikban elsápadt. Végül megragadta barátja kezét, megszorította, és így szólt:

- Fél karomat odaadnám érte, ha én ajánlhatnám fel azt a főköttöt Mabelnek!

- Úgy? Hát innen fúj a szél? Mindenáron győzni akarsz? Akkor ne sopánkodj, hanem szedd össze minden erődöt! Aki nagyon akar valamit, többnyire el is éri. Folytassuk a versenyt!

A burgonyát feldobták, Jasper tüzelt, és a megfigyelő megállapította, hogy golyója pontosan a közepén fúrta át a mozgó célt.

- No, lássuk az utolsót! - kiáltott fel az őrnagy. - A verseny most dől el, vagy eldöntetlen marad. Dobás!

A krumpli felrepült a levegőbe. Mindenki úgy látta, hogy Nyomkereső szokatlanul hosszasan célóz.

A lövés eldördült. A megfigyelő arcán csalódás tükröződött.

- Ugyanoda ment a golyó? - kérdezte az őrnagy.

- Nem! - hangzott a válasz. - Csak a héját súrolta.

- Hogy lehet ez, Nyomkereső? Csak nem Édesvíz a legjobb lövész az erődben?

- Úgy látszik, így van - felelte Nyomkereső. - A főköttő az övé.

Már hozták is a díszes főkötőt, és átadták a győztesnek.

- Nem eladó? - kérdezte tőle Muir hadnagy. - Szívesen adnék érte egy aranyat, sőt kettőt is. A pénzt mégiscsak jobban használhatná.

- Semmi pénzért nem eladó, hadnagy úr - felelte Jasper. Erélyesen megrázta fejét, és elindult a kis terasz felé, ahol a padok álltak. A tiszti feleségek összedugták fejüket. Jasper nem törődött velük, egyenesen Mabelhez lépett, és felé nyújtotta a versenydíjat.

- Mabel kisasszony..., engedje meg, hogy felajánljam önnek, ha nem veti meg.

- Már hogy vetném meg, Jasper? - felelte a lány. - Örömmel elfogadom, és mindig hálával gondolok majd arra, akitől kaptam. Önre és barátjára - fordult mosolyogva Nyomkereső felé, aki éppen most ért oda.

- Nagyon kedves - mondta. - De bocsásson meg, Mabel, ha elcipelem innen Jaspert. Most osztják ki a kisebb díjakat, és udvariatlanság volna, ha félrehúzódnánk.

Mabel magára maradt, de csak egy pillanatra. Azután körülvették a hölgyek, kikapták kezéből a főkötőt, megvizsgálták, megsimogatták szalagjait, megtapogatták a selymét, és az egészet alaposan megkritizálták. Néhányan ugyanazt tették, amit Muir hadnagy: pénzt kínáltak a csinos főkötőért.

Mabel udvariasan elutasította az ajánlatot, elkészönt a hölgyektől, és hazament. A tó partján ballagott, egyik kezében a főkötőt lóbálgatva. Nemsokára lépéseket hallott a háta mögött. Azt hitte, Jasper jön utána. De nem Jasper volt, hanem Nyomkereső. Kezében azt a puskát szorongatta, amellyel negyedórával azelőtt a burgonyára lőtt.

- Örülök, hogy Jasper volt a győztes - mondta Mabel, amikor Nyomkereső hozzá csatlakozott.

- Megérdemelte - felelte Nyomkereső, de arca elsötétült.

- Miért mondja ezt olyan furcsa hangon? Hát nem találta el Jasper a burgonyát?

- Pontosan a közepén találta el. Szép lövés volt. Magam sem célozhattam volna jobban.

- De rosszabbul igen - mondta a lány kissé éles hangon. - Miként a példa mutatta - tette hozzá.

Nyomkereső felelni akart valamit, de lenyelte. Meglátszott rajta, hogy önmagával küszködik.

- Nézze csak! - kiáltott fel hirtelen. - Látja azt a két sirályt, amely a tó tükre fölött repül?

- Hogyne látnám! - felelte a lány.

Nyomkereső lekapta puskáját, és megvárta, míg a két sirály egy vonalba nem kerül, bár néhány yard választotta el őket egymástól. A lövés eldördült, és mindkét sirály holtan zuhant a tóba. Ugyanaz a golyó ölte meg mind a kettőt.

- Hiába, meg kellett mutatnom - dünnyögte Nyomkereső és halkán nevetett magában. - Hálátlan fickó az, aki megtagadja képességeit, melyekkel a természet megajándékozta.

Mabel szemében megértés villant fel.

- Szóval ön is hozzájárult ahhoz, hogy Jasper legyen a győztes.

- Egy szóval sem mondtam - tiltakozott Nyomkereső.
 - Szó nélkül is tudomásul veszem. A főkötőt kettejük közös ajándékának tekintem.
 - Csacsiság, Mabel. Igazán semmi különös nincs abban, ha egy magamfajta ember, aki az erdőben nőtt fel, ért egy kicsit a puskához. Nem akartam részt venni a versenyben. Sajnálom, hogy nem álltam ellen a beugratásnak.
 - Én meg sajnálom, nagyon sajnálom, hogy miattam kellemetlen percei voltak, és árnyék borult az én két megmentőm barátságára. Remélem, hogy ez az árnyék hamarosan eltűnik. És hogy ne maradjon tüske a szívében, fogadja el tőlem ezt, és tegye el emlékül. - Ruhája gallérjáról kis ezüst díszítőt szedett le, és átnyújtotta Nyomkeresőnek. - Tekintse örök hálám jelképének.
 - Ugyan, Mabel! Mit csináljak vele? Nem való ez egy vadász embernek!
 - Tűzze a vadászingére! Remélem, szerencsét hoz.
- Mosolyogva kezét nyújtott Nyomkeresőnek, és magára hagyta.

VIII. A VITORLÁS KIFUT A TÓRA

Néhány órával később Mabel Dunham gondolatokba merülve sétálgatott a bástyán, ahonnan pompás kilátás nyílt a tóra és a folyóra egyaránt. Enyhe, csendes este volt, annyira csendes, hogy bizonytalannak látszott, vajon a vitorlás egyáltalában elindulhat-e. Pedig a fegyvereket, lőszereket és egyéb készleteket már berakták, Mabel útikosara is a fedélzeten volt. De a kis csapat, melyet az expedícióra kijelöltek, még a parton tartózkodott. Jasper kivontatta hajóját a folyó kis öbléből, olyan mélyen a folyóba, hogy tetszés szerinti időpontban kivitorlázhasson a torkolaton. De a hajó egyelőre még egyetlen horgonyon himbálózott, és a katonák a parton lebzseltek.

Mabel megállt a bástya mellvédjén, és elnézte a tündéri képet. Életében először úgy érezte, hogy a város minden kényelmével és kultúrájával együtt sem ér fel ezzel a tájjal. Itt is lehet élni, a város fényétől távol, elégedetten, sőt boldogabban, mint ott.

- Gyönyörű esténk van, Mabel - szólalt meg mellette nagybátyja hangja. - Valósággal kicsábítja az embert a szabadba.

- Hogy tetszett a lövészverseny, bácsikám?

- Sok hűhó semmiért - felelte Charles Cap. - Néhány puska pukkant és kész. Játék ez, semmi több. Gyerekjáték egy ütközethez képest, amikor egy nagy hajó sortüzet ad, és mérföldnyi távolságban elpusztít mindent. Jaj annak a hajónak, amelyet eltalálnak! Ott nem lehet kiúszni a partra, mint itt! És a tenger sohasem olyan csendes, mint ez a tó. Az óceán valósággal lélegzik, mintha tüdeje volna.

- Kérlek, ne kicsinyeld le a mi kedves tavunkat! Jasper végtelenül büszke rá.

- Jól teszi. Jasper derék fiatalember, csak még sokat kell tanulnia. Persze hajózási dolgokra gondolok. Van is egy tervem vele meg a barátjával, mihelyt hazaérkezünk az Ezer Szigetéről.

- Szabad megkérdezni, mire gondolsz? Vagy titok?

- Előtted nem titok, Mágnes, csak arra kérlek, ne említsd apádnak. Neki is megvannak a maga előítéletei, és félek, hogy akadályokat támaszthat. Én úgy gondolom, hogy Jasper is, Nyomkereső is többre hivatott, mint egy ilyen kis erődben lézengeni.

Magammal vinném őket a tengerpartra, hadd lássanak valami újat. Jaspernek elég lenne egy év is, hogy kitűnő tengerészt faragjak belőle. Nyomkereső is remek fickó, nyugodt, bátor, jó szemű, de neki valamivel több időre lenne szüksége, hogy tengerésznek nevezhesse magát.

- És azt hiszed, bácsikám, hogy kötélnek állnak? - kérdezte Mabel mosolyogva.

- Ha van egy csöpp eszük, két kézzel kapnak a kitűnő alkalmon. De itt jön Nyomkereső, mindjárt megkérdezhethjük, hogyan vélekedik erről a dolgról.

- Nem zavarom a családi együttest? - kérdezte Nyomkereső, amikor odaért. - Talán olyan dolgokról beszélgetnek, amelyhez semmi köze egy idegennek.

- Először is ön nem idegen, kedves Nyomkereső - felelte Cap. - Másodszor pedig éppen önről beszélgettünk.

- Remélem, nem mondtak rólam semmi rosszat, Sósvíz barátom. Nem haragszik, ugye, ha indián szokás szerint így szólítom?

- Semmi kifogásom ellene - felelte Cap. - Elvem, hogy mindenütt a helyi szokásokhoz kell alkalmazkodni. Tudja, mit beszéltünk önről? Találgattuk, hogy hajlandó lesz-e velem jönni, ha meghívom egy hosszabb tengeri kirándulásra.

- Mi keresnivalóm volna nekem a tengeren?! - kiáltott fel Nyomkereső. - Vagy a nagy kikötővárosokban? Vadászak az utcákon? Kövessem a piacra induló asszonyok lába nyomát? Álljak lesben kutyákra vagy csirkékre? Ha igazán a javamat akarja, amiben egy percig sem kételkedem, ne fosszon meg engem a fáimtól, erdei ösvényeimtől, tisztásaimtól.

- Ha szereti a szabadságot, a nyílt tengeren kaphatja meg igazán. Ott lehet csak szabadon lélegzeni.

- Nem, kár minden szóért. Minden embernek megvannak a maga képességei és adottságai. Én vadásznak születtem, erdei vezetőnek, nyomok felfedezőjének. Isten látja lelkemet, nem is vágyom másféle életre.

- Nem is szeretném önt másnak látni, mint ami - jegyezte meg Mabel. - Csak a nagybátyám akarja megváltoztatni. Én meg azt mondom, maradjon az, aki eddig volt.

- Hallja ezt, Sósvíz? Akkor hát továbbra is szárazföldi csavargó maradok, bár kivételesen néhány hétre Jasper barátom vitorlásának a vendége leszek.

- Ön is velünk tart? Jaj, de örülök neki! - ujjongott Mabel. - Ketten leszünk csak nők a hajón, egy katona felesége meg én. Kissé szorongva gondoltam, arra, mi vár rám. De ha olyan védelmezőm lesz, mint Nyomkereső; nem kell félnem semmitől.

- Az őrmester nem vinné magával, ha úgy látná, hogy a legkisebb veszély is fenyegeti.

- Tulajdonképpen hová megyünk, és mi a kirándulás célja? - kérdezte Cap. - A sógoromtól nem is merem megkérdezni, annyira szűkszavú, ha katonai dolgokról van szó. Nem hallottál valamit, Mabel?

- Semmit, bácsikám. Én sem szoktam megkérdezni apát, ha szolgálati ügyről van szó. Azt mondja, ez nem tartozik rám, és igaza is van. Csak annyit tudok, hogy mihelyt az idő engedi, indulunk, és körülbelül egy hónapig leszünk távol.

- Talán Nyomkereső mester többet tud, és megbocsátja egy öreg tengerész kíváncsiságát.

- Nem nagy titok, Sósvíz, bár természetes, hogy tilos beszélni róla. Legalábbis a katonáknak. Én azonban nem vagyok katona, és kedvem szerint beszélhetek. Teljesen jogosnak tartom a kíváncsiságát. Ha már velünk tart, tudni akarja, hová megyünk. Hallott már az Ezer Szigetéről?

- Az itteni méreteket ismerve, úgy gondolom, az elnevezés bizonyára túlzás. Alkalmasint három vagy négy szigetről van szó.

- Nem hiszem - felelte Nyomkereső. - Elég jó szemem van, de még nem sikerült megszámolnom azokat a szigeteket. Lehet, hogy a számuk nem pontosan ezer, csak néhány száz, de az is éppen elég.

- És mi az expedíció célja?

Nyomkereső fejét vakarta.

- Ez már kényesebb kérdés - mondta. - De utóvégre az őrmester sógorával beszélek, és rajta kívül nem hallja más, csak a kedves leánya. Talán nem követek el hibát, ha beszélek róla. Maga régi tengerész, Cap mester. Bizonyára hallott egy Frontenac nevű kikötőről.

- Nem jártam ugyan ott, de hallottam róla.

- Akkor azt is tudja, hogy a Nagy-tavak valóságos láncot alkotnak. A víz egyik tóból a másikba ömlik, amíg el nem éri az Erie-tavat, amely nyugat felé éppen olyan óriási víztömeg, mint a mi Ontariónk. Végül valamennyi tó vize egy folyón át a tengerbe ömlik. Van egy szoros, ahol a tó összeszűkül. Az a hely se nem tó, se nem folyó. Ott vannak a szigetek, ahová készülünk. Frontenac pedig a franciák elöretolt állomása ugyanezek a szigetek. Minden készlet és lőszer, amit a tavak környékére küldenek, Frontenac kikötőjén halad keresztül. Az ellenség onnan kap utánpótlást, számunkra meg onnan ered minden baj.

- Tűrhetetlen! - kiáltott fel Cap.

- Lundie, a mi erődünk parancsnoka, egy előőrsöt küldött ki a szigetekre azzal a feladattal, hogy vágják el néhány francia hajó útját. Mi azt az előőrsöt fogjuk felváltani. Nem értek el sok eredményt, bár meg kell adni, hogy elfogtak két bárkát, amely indián árukkal volt megrakva. Az őrnagy, úgy hallom, mégis elhatározta, hogy ez lesz az utolsó kíséret.

- A *Scud*! - kiáltott fel Mabel.

Jasper hajója a folyó felé fordult.

- Úgy látszik Jasper kihozza a hajóját - mondta Nyomkereső. - Alighanem egy kis szelet vár.

Elhallgatott, és most már mind a hárman a vitorlás lassú mozgását figyelték. Teljes szélcsend volt. A lenyugvó nap utolsó sugarai szikráztak a víz tükrén. Az egyárbocos eddig a folyó egy kis öblében horgonyzott, vagy száz yardnyira a torkolattól. Itt elég helye volt manőverezni a folyóban, melynek ezt a részét használták kikötőnek. Most azonban nem volt értelme kibontani a vitorlákat. A hajót csupán az ár vitte ki az öblből. Mihelyt a horgonyt felszedték, a hajó lassan a folyó közepe felé fordult, és onnan a torkolatba sodródott. Öt perc sem telt bele, és már kiért a tóba. Itt nem vetett horgonyt, hanem csendesen ringatózott a sima vízben, körülbelül negyedmérföldnyire a parttól, az úgynevezett külső kikötőben. Itt a folyó sodra már nem érezhető.

- Nekem nagyon tetszik ez a hajó - mondta Mabel, aki egy pillanatra sem vette le szemét a vitorlásról. - Ugye, szép, bácsikám? Te biztosan találsz hibát benne, alakjában, talán az irányításában is. De az én tudatlan szememben tökéletes!

- Nem mondom, Mágneském, elég ügyesen használja ki a folyó áráját. De egy olyan öreg tengeri medve, mint én, bizony talál hibát benne.

- Nézze, Cap mester - szólalt meg Nyomkereső, aki nem tudta hallgatni, ha Jaspert vagy akármit, ami Jasperrel volt kapcsolatban, ócsárolni próbálták. - Nem maga az egyetlen tengeri medve, akivel találkoztam. Mások is azt mondják, hogy a *Scud* csinos hajó, és nagyon jól mozog. Magam nem sokat értek hozzá, de ismerem Jaspert, és tudom, hogy hajóját rendben tartja.

- Egy szóval sem mondtam, hogy esetlen hajó, de vannak elég nagy hibái.

- Miféle hibák, bácsikám? - kérdezte Mabel. - Meg kell mondani Jaspernek, hogy a hibákat kijavítsa.

- Micsoda hibák? Fel se lehet sorolni.

- Mégis, említs meg néhányat. Hadd mesélje el Nyomkereső a barátjának.

- Hát... hol is kezdjem? Nézd csak meg azt a főárbocot! Véleményem szerint legalább egy lábbal magasabb a kelleténél. Aztán nem tetszik az árbockötélzet. A horgonykötél sem tökéletes. Ha most hirtelen horgonyt kellene vetni, csúnyán összegabalyodnék.

- Majd megmondom Jaspernek. Azt hiszem, szívesen tanul a bírálatból.

- Ne rontsd el a kedvét, Mágneském. Utóvégre az ő hajója, igazgassa saját belátása szerint. Bizonyára vannak érdemei a hajónak is meg Jaspernek is.

- Magam is azt hiszem - mondta Nyomkereső. - Amíg ő a kapitány, a *Scud* nem kerül a franciák vagy átkozott mingó barátaik kezére. Ki törődik a szabályos kötélzettel, amíg a hajó dagadó vitorlákkal repül a vízen, és fittyet hány a franciák dühének? Lehet, hogy Jasper az óceánon kezdő lenne, de itt, a mi tavunkon a legügyesebb hajóskapitány.

Cap leereszkedően mosolygott, de jobbnak látta abbahagyni a bírálgatást. Közben a kutter szinte észrevétlenül sodródott a tó felé. Éppen ebben a pillanatban felrepült az ormányvitorla, s kidagadt a part felé, noha a bástyán semmiféle szelet nem lehetett érezni. A hajó könnyű teste engedelmeskedett a vitorláknak, és a *Scud* vígan siklott a tó tükrén, végül pedig megállt pontosan egy vonalban a bástyával, ahol az erőddel szemben lehorgonyzott.

- Ismerd be, hogy ez ügyes volt - szólalt meg egy hang Charles Cap füle mellett. - Ne sajnálj tőle egy dicsérő szót, kedves sógor! Mert én erősen bízom az ügyességében. Csak azért jöttem fel, hogy figyelmeztessem a társaságot: fél óra múlva egészen besötétedik, és a csónakok készen állnak az utasok behajózására.

A behajózás nem volt valami nagy ügy. Dunham őrmester expedíciós csapata mindössze tíz közkatonából és két altisztből állt, továbbá Muir hadnagyból, aki csak félhivatalosan vett részt a kiránduláson. Velük tartott még Nyomkereső és Cap is. Aztán ott volt Jasper és két embere, akik közül az egyik még nem ment egészen emberszámba, mert csak tizennégy éves volt. A hajó két női utast is vitt magával: Mabelt és az egyik katona feleségét.

Dunham őrmester egy nagy bárkán szállította át embereit a hajóra, aztán visszatért a partra, hogy átvegye parancsnoka utolsó utasításait. Megmutatta sógorának és leányának a csónakot, amelyen átevezhetnek a hajóra, azután felkereste Lundie őrnagyot. A parancsnok a bástyáról figyelte a behajózást.

Már majdnem egészen besötétedett, amikor Charles Cap húgával kivezett a veszteglő hajóhoz. Tíz-tizenöt evezőcsapás elég volt ahhoz, hogy a sima vízben a kutterhez érkezzenek. Jasper már várta őket. Mivel a *Scud* fedélzete legfeljebb háromlábnyi magasságban volt a tó tükre fölött, nem volt nehéz beszállni. Mihelyt a fedélzetre léptek, Jasper megmutatta nekik szállásukat.

A kis hajón négy kabin volt, tisztek, katonák és családtagjaik befogadására. A legszebb a kis hátsó kabin volt, mely négy személynek nyújthatott fekvőhelyet. Nagy előnye az volt, hogy ablakai a tóra néztek, és így utasai kellő világosságban és friss levegőben részesültek. Ha nők voltak a hajón, ezt a kabint nekik tartották fenn. Mabel másodmagával foglalta el a négyszemélyes kabint, tehát kényelmesen el tudtak helyezkedni.

A fő kabin jóval nagyobb volt, és felülről kapta a világosságot. Ez volt Jasper szállása, melyet megosztott Muir hadnaggyal, Dunham őrmesterrel és sógorával. Nyomkereső nem telepedett le sehol; tetszés szerint kóborolt az egész hajón, kivéve természetesen a nők kabinját. A katonák és altisztek a fedélzeti rácsozat alatt elterülő helyet foglalták el, míg a hajó személyzete, mint általában szokás, a hajó előrésszében hált. A vitorlás alig ötventonnás volt, de húszegynéhány ember kényelmesen elfért benne; szükség esetén háromszor annyit is be tudott volna fogadni.

Mabel elhelyezte holmiját a csinos kis kabinban, azután kiment a fedélzetre. Itt mozgalmas élet folyt. Emberek sűrögtek-forogtak, hátizsákjukat és egyéb holmijukat keresgélve. De mindez csendben, fegyelmezetten történt. Minden ember és minden tárgy hamarosan megtalálta a maga helyét.

A sötétség most már láthatatlanná tette a partot. Az alakatlan fekete tömeg összeolvadt volna az éggel, ha az utóbbit nem választja külön valami titokzatos sugárzás. Azután sorra kigyúltak a csillagok, és enyhe fényük a mélységes nyugalom hangulatával töltötte be a világot. Volt ebben a képben valami izgató és egyben megnyugtató is; Mabel, aki a tatfedélzeten üldögélt, átérezte mind a kettőt. Mellette Nyomkereső állt, szokása szerint hosszú puskájára támaszkodva.

- Önnek, azt hiszem, mindez nem nagy újság - mondta halkán a lány -, de én nem győzöm csodálni. Különösen az lep meg, hogy a máskor oly hangos katonák most milyen csendesen viselkednek.

- Aki indiánok ellen harcol, annak ezt meg kell tanulnia. A népfölkelők általában túl sokat locsognak, de a sorkatonák, akik már jó néhányszor megküzdöttek a mingókkal, ismerik a csend értékét. A néma hadsereg az erdőben kétszer olyan erős, mint a zajos. A katona legyen szófukar. A sok beszéd nőknek való.

- De most nem vagyunk az erdőben. Csak nem akarja azt mondani, hogy itt a hajón is fenyegetnek a mingók?

- Kérdezze meg Jaspert, hogyan lett ilyen fiatalon ennek a hajónak a parancsnoka, akkor mindent meg fog érteni.

- És hogyan kapta meg a parancsnokságot? - kérdezte Mabel leplezetlen érdeklődéssel.

- Hosszú történet ez, Mabel, kérje meg egyszer az édesapját, hogy mesélje el. Ő ugyanis ott volt, míg én éppen akkor az erdőt jártam. Jaspert hiába kérdezné, nem szeret vagy nem tud

mesélgetni. A dolog lényege az, hogy a *Scud* majdnem a franciák meg a mingók kezére került, amikor Jasper okosan és vakmerően megmentette.

Mabel elhatározta, hogy kifaggatja apját erről a dologról még ma este, ha lehetséges. Fiatal képzeletét legjobban az fogta meg, hogy a történet hőiséhez hiába fordulna felvilágosításért.

- De öntől is szeretnék kérdezni valamit - mondta Nyomkeresőnek kissé tétovázva, mert nem tudta, illik-e ilyesmit kérdeznie. - Ha az Ezer Szigetekre érünk, a hajó a közelünkben marad-e, vagy otthagyt minket valamelyik szigeten?

- Ez attól függ, hogyan alakulnak a dolgok. Ahogy Jaspert ismerem, nem fogja hajóját tétlenségre kárhoztatni, ha lát valami lehetőséget a cselekvésre. Többet nem mondhatok, mert nagyon keveset értek ezekhez a vízi dolgokhoz. Ha már vízi járműről van szó, akkor is inkább a kenuhoz értek egy keveset. A tó hőse Jasper, ezt mindenki tudja az egész környéken.

- És a mi delavár barátunk, Nagy Kígyó - kérdezte Mabel -, miért nincs velünk ma?

- Ugyanolyan joggal azt is kérdezhetné, miért vagyok én itt - mondta Nyomkereső. - Nagy Kígyó ott van, ahol lennie kell, én nem vagyok az elememben. A mohikán két-három katonával a tó partját járja, és felderítő-szolgálatot végez. Mire a szigetekre érünk, ő is ott lesz, és beszámol megfigyeléseiről. Az őrmester sokkal jobb katona, semhogy megfélemlenék a hátrébról, ha szembefordul az ellenséggel. Igazán kár, Mabel, hogy a maga édesapja nem tábornok, mint egyik-másik angol úr, aki, úgy látszik, tábornoknak született, és itt kontárkodik. Ha Thomas Dunham tábornok lehetne, esküszöm, néhány hónap alatt kisöpörné a franciákat Kanadából.

- Hát szembekerülünk az ellenséggel? - kérdezte Mabel, és szíve kissé elszorult, mert most eszmélt rá először arra, hogy a kirándulás veszéllyel is járhat. - Talán összezsúpásra is kerül a sor?

- Ha úgy lenne is, Mabel, van itt elég férfi ahhoz, hogy megvédje magát. De különben is, maga katona lánya, és már bebizonyította, hogy nem gyáva. Remélem, szép szemét ezen a hajón nem kerül majd az álom.

- Nem leszek soha nyűgös vagy siránkozó, azt megígérhetem - felelte Mabel.

- Pontosan olyan, mint az édesanyja volt. Az őrmester is így jellemezte, amikor kiküldött maga elé. „Meglátod - mondta -, hogy Mabel nem gyenge szívű teremtség, aki elcsüggeszti környezetét a harc órájában, hanem példát mutat a bátorságban, és legyőzi aggodalmait.” Így mondta az őrmester, és szavamra, igazat beszélt.

- De miért dicsérgetett annyira az édesapám maga előtt, kedves Nyomkereső? - kérdezte a lány.

Nyomkereső annyira irtózott minden alakoskodástól, hogy Mabel egyszerű kérdése egészen zavarba hozta. Az igazat, érezte, nem mondhatja meg; viszont színészkedni sem tudott. Végül kissé esetlenül másra terelte a szót.

- Nagyon jól tudja, Mabel - mondta -, hogy a maga édesapja meg én meghitt jó barátok vagyunk, és egyetlen titkos gondolatunk sincs egymás előtt. Az őrmester magát szereti a legjobban az egész világon; természetes, hogy szeret magáról beszélni. És tudta, hogy én

szívesen hallgatom, hiszen engem a delavárok neveltek fel, és igazi családom nincs. Így hát az őrmester családját tekintettem a magaménak.

- Szóval annyit hallott rólam, hogy már kíváncsi volt rám. Vallja be - mondta a lány mosolyogva -, hogy csalódott várakozásában.

- Ezt határozottan tagadom. Legfeljebb annyit ismerek be, hogy nekem inkább a delavárok közt van a helyem, és nem is tudom, hogy beszéljek egy olyan kis tündérrel, mint maga.

- Az irokézeektől meg a franciáktól nem fél. Csak nem akarja elhitetni velem, hogy tőlem fél egy kicsit?

- Azt nem mondtam. Csak úgy gondoltam, akinek harc a mestersége, ne barátkozzék fiatal hölgyekkel, mert a vége az lesz, hogy nem érzi jól magát az erdőben. Remélem, nem bántottam meg ezzel.

- Nem, Nyomkereső. Én nem kívánom megváltoztatni. Maradjon az, aki: bátor, hűséges, lelkiismeretes, igazi jó barát! Ezt már mondtam egyszer magának, és komolyan gondolom.

Túl sötét volt ahhoz, hogy lássák egymás arcát, csak a hangjuk csengéséből lehetett következtetni arra, hogy mit gondolnak. Mabel hangja csupa kedvesség és őszinteség volt. Nyomkereső mégis zavarba jött. Miután nem tudott mit mondani, elköszönt a lánytól, és átment a hajó másik oldalára. Vagy tíz percig állt ott mozdulatlanul, megint a puskájára támaszkodva. A csillagokat bámulta mélységes csendben, talán egészen önfeledten.

Közben a bástyán olyan beszélgetés folyt le Lundie és Dunham között, amely nagyon meglepte a derék őrmestert.

- Megvizsgálta az emberek hátizsákját? - volt az őrnagy első kérdése.

- Igenis, őrnagy úr - felelte Dunham, és átnyújtotta írásba foglalt jelentését, amelyet Lundie zsebre rakott, mivel már sötét volt ahhoz, hogy elolvassa.

- A fegyverek tiszták? A lőszer elegendő?

- Minden a legnagyobb rendben van, őrnagy úr.

- Milyen embereket választott ki az útra?

- A legjobbakat, uram.

- Szüksége is lesz a legjobbakra, őrmester. A szigeti expedícióval nem most próbálkozunk meg először. Az első kísérletek kudarccal végződtek, pedig a legügyesebb zászlós volt a parancsnok. Miután annyi áldozatot hoztam már érte, nem akarok tervemről egészen lemondani. Még egyszer megpróbálom, de ez lesz az utolsó. Minden öntől és Nyomkeresőtől függ.

- Számíthat ránk, őrnagy úr. A feladat nem haladja meg erőnket. Nyomkeresőben még sohasem csalódtunk.

- Benne nem, elismerem. Nem mindennapi ember.

- Éppen azért szeretném hozzáadni a leányomat, őrnagy úr.

- Majd meglátjuk, mit hoz a jövő. Muir hadnagy is részt vesz az expedíció mint megfigyelő. Remélem, nem akadályozza meg, Dunham őrmester, hogy Muir hadnagy beszélgessen Mabel kisasszonnyal, ha útközben alkalma nyílik rá. Mindkét férfinak egyenlő esélyt kell biztosítani, ez az igazság.
- Nem állok útjába. Figyelembe fogom venni az őrnagy úr óhajtását.
- Köszönöm, Dunham. Ne is beszéljünk róla tovább. Jól számította ki az élelmezési adagokat?
- A tervezettnél jóval hosszabb ideig is kibírjuk. De ha elfogy, az se baj. Amíg két olyan vadászunk van, mint Nyomkereső és Nagy Kígyó, nem kell félnünk az éhségtől.
- Az esetleges vadászszákmányt ne vonjuk be a számításainkba, Dunham őrmester. Nem szeretem ezt. Őfelsége katonáinak ellátása a kincstár feladata.
- Parancsára, őrnagy úr.
- Jól van. Mit is akartam még mondani? Igen, megvan... Mondja csak, milyen ember az a Jasper vagy Édesvíz?
- Kipróbált ember, őrnagy úr.
- De kamaszkorát francia telepeken töltötte, amint hallom. Még az is lehet, hogy francia vér csörgedezik az ereiben.
- Egy csöpp se, őrnagy úr. Apja régi bajtársam volt, anyja pedig egy derék angol család ivadéka.
- Hát akkor a fiú miért beszél olyan jól a kanadai francia telepesek nyelvét?
- Ebben nincs semmi rejtélyes, őrnagy úr. A fiú korán árvaságra jutott, és egy tengerészünk vette pártfogásba, az nevelte fel. Nagyságod jól tudja, hogy egyetlen igazi kikötőnk sincs az Ontario-tavon. Így csak természetes, hogy a fiú nevelőapjával együtt sok időt töltött a tó túlsó oldalán, ahol a franciák néhány nagyobb kikötőt tartanak fenn. A gyerekek jó feje volt, és játszva megtanulta a franciák nyelvét. Az Édesvíz elnevezést is a kanadaiak akasztották rá, akik elsajátították az indiánoktól azt a szokást, hogy mindenkit jellegzetes tulajdonságáról nevezzenek el.
- Hát ha a franciáktól tanulta a tengerészetet, nálunk aligha állja meg a helyét.
- Bocsánat, uram, a mesterséget angol tengerésztől tanulta, aki világéletében őfelsége zászlaja alatt hajózott.
- Hát ez igaz, őrmester. A fiatalember derekasan viselkedett, azért bíztam rá a *Scud* parancsnokságát.
- Akkor nem értem, miért kételkedik benne, őrnagy úr.
- A katona kötelessége az éberség, ennek sohasem szabad ellanyhulnia. Két álnok ellenséggel állunk szemben: a franciákkal és a mingókkal - erről sohase feledkezzék meg!
- Remélem őrnagy úr, nincs valami különös oka arra, hogy ezt a kérdést megpendítse.

- De igen, van, bár nem szívesen beszélek róla. Névtelen levelet kaptam, melyben valaki arra szólít fel, hogy figyeljem Jasper Western vagy más néven Édesvíz minden lépését, mert a jelek arra mutatnak, hogy az ellenség lepénzelte. A levélíró ígéri, hogy hamarosan részletes adatokkal is szolgál.

- Névtelen leveleket nem szabad figyelembe venni, őrnagy úr. Aki vádol, álljon ki nyílt sisakkal. Ha névtelenül teszi, csak önmagát leplezi le, saját jellemét mutatja ki. Az ilyen fickó nem érdemel hitelt.

- Önnek igaza van, természetesen. Mint magánember én sem gondolkodom másképpen. De mint katona köteles vagyok mindent megvizsgálni. Háborúban csellel élünk, sőt csalással is. Elképzelhető, hogy francia kémek furakodnak sorainkba. Én sok mindent láttam és tapasztaltam már. Legyen körültekintő, őrmester. Magától még sokat várok. Muir hadnagy nemsokára nyugalomba vonul. Remélem, hogy sikerül önt nevezetni ki helyébe.

- Köszönöm, őrnagy úr - felelte Dunham minden lelkesedés nélkül. Feljebbvalói már húsz éve hitegetik ilyen ígéretekkal, de az előléptetésből sohasem lett semmi.

- Nem felejtette itt az ágyút?

- Nem, uram. Jasper már hajnalban átszállította a kutterra.

- Vigyázzon a munícióra. A tó párától könnyen átnedvesedik minden. Jó katona mindig szárazon tartja a puskaporát.

- Magam is úgy vélem, őrnagy úr.

- Hát akkor rendben van, őrmester. Nincs több mondanivalóm, legfeljebb az, hogy baj esetén támaszkodjék inkább Muir hadnagy úrra, mint Jasperre.

- Megértettem, őrnagy úr.

- Hát akkor sok szerencsét! Ne felejtse el, hogy az oroszlán barlangjába megy. Isten vele, Dunham őrmester!

Az őrmester tisztelettel megszorította feljebbvalója feléje nyújtott kezét. Lundie visszatért szállására, Dunham pedig lesietett a bástyáról a partra, és csónakon átvitette magát a kutterra.

Igaza volt, amikor utálkozva beszélt a névtelen levélről. Nincs aljasabb dolog, mint elhinteni az emberek közt a bizalmatlanság magvait. Mert a bizalmatlanság a legálnokabb emberi tulajdonság, és a nemes lelkű jellemmel összeférhetetlen. A bizalmatlan ember mindenben és mindenkinben gyanakodik, nem lehet egyetlen igazi barátja sem, és nem tud lelkesedni semmiért. Hát érdemes így élni?

Ilyen gondolatok jártak az őrmester fejében, amikor parancsnokától elbúcsúzott, de azért nem felejtette el az őrnagy utasításait. Akármennyire szeretete is Jaspert, elhatározta, hogy ezentúl éberen figyel minden lépését a *Scud* fedélzetén.

Az őrmester volt az utolsó utas, akire a hajó várt. Mihelyt a csónakból a fedélzetre lépett, felhúzták a horgonyt, és a hajó orrát kelet felé fordították. A szél még nem erősödött meg, és világosság helyett halványan derengő fény enyhítette valamicskét a tó tükrének sötétségét.

Bámulatos csend uralkodott a hajón. Mintha minden utasa érezte volna, hogy bizonytalan, sőt veszedelmes vállalkozás kezdete ez a perc. A sötétben nesztelenül mozgó alakok szinte ünnepélyessé tették a hangulatot. A csendet persze a fegyelem is elősegítette. A katonáknak sokszor lelkükre kötötték már, hogy minden ilyen művelet tökéletes csendet követel meg. A hajó többi utasa magától értetődő módon követte a katonák példáját.

Mint láttuk, a vitorlás ügyesen kijutott a folyóból a tóra, felhasználva a folyó sodrását. De a következő fél órában a hajó szinte mozdulatlanul vesztegelt a tó tükrén. Az emberek belefáradtak a nagy hallgatásba, és suttogva beszélgettek.

Dunham őrmester, miután meggyőződött arról, hogy leánya és hálótársa az elülső fedélzeten tartózkodik, megkereste Nyomkeresőt, és bevitte a hátsó kabinba. Óvatosan bezárta az ajtót, és még arról is megbizonyosodott, nem hallgatózik-e valaki.

- Ül le, kedves barátom - mondta. - Beszélni szeretnék veled.

- Bizony már régen nem beszélgettünk. Az erődben a szolgálat annyira igénybe veszi minden percedet, hogy alig lehet hozzád férni. Még szerencse, hogy ott van Jasper is, különben egészen leszoknék a baráti beszélgetésről.

- Jó, hogy szóba hozod. Éppen róla akarok beszélni. Duncan őrnagy valami titokzatos felvilágosítást kapott, mely szerint Édesvíz hamis ember, és az ellenség zsoldjában áll. Szeretném tudni, mi a véleményed erről.

- Ha nem ülnék ebben a csinos kabinban, köpnék egyet: ez a véleményem.

- Persze, persze. De az őrnagy azzal gyanúsítja, hogy francia kém, és elárulhat minket. Megparancsolta, hogy figyeljem a fiút, mert a túlságos bizalom még megbosszulhatja magát.

- Duncan of Lundie mondta ezt neked?

- Ő maga, személyesen. Természetesen tiltakoztam, de a parancsot teljesítenem kell, az is természetes. Mondd csak, hiszel te az előérzetekben?

- Miben?

- Hát olyan sejtelemben, amely előre megmondja, mit hoz a jövő. A mi ezredünk derék skót katonái kissé babonásak, és hisznek az ilyesmiben.

- Én meg azt hiszem, hogy az őrnagy gyanakvása is tisztára ilyen babona.

- Megpróbáltam kiverni a fejéből, de hiába. Az előítélet csúnya dolog, nem hallgat a józan ész szavára.

- Nem tudom, mi az előítélet. Csak azt tudom, hogy Jaspert kamaszkora óta ismerem, és ezerszer meggyőződtem a becsületességéről. Éppen úgy megbízom benne, mint Nagy Kígyóban.

- Pedig a mohikán gyakran él csellel a hadiösvényen. Mért ne tennék ezt a franciák is?

- Elhiszem, hogy szívesen vásárolnának meg közülünk valakit. De hogy Jasper megvásárolható - ezt sohasem fogom elhinni!

- Rendben van. De nem vetted észre, hogy zárkózottabb, mint máskor? Komoran tesz-vesz a fedélzeten, gondolataiba merül, félrehúzódik..., csak nem rossz a lelkiismerete?

- Én mindezekre a finomságokra nem adok semmit - felelte Nyomkereső szinte haragosan. - Csak annyit mondhatok, hogy nem tételezek fel Jasperről semmi aljasságot. Hogy ma hallgatag? Máskor se szokott sokat beszélni. Nem szereti a lármás hajókat, és ebben Charles Cap is igazat ad neki. Hívd be a sógorodat, Thomas, hallgassuk meg az ő véleményét is.

- Jól van, nem bánom - dűnnyögte Dunham bosszúsan.

Amikor a tengerészt előkerítették, és újra bezárkóztak, az őrmester sokáig némán bámult maga elé. Végre Nyomkereső szólalt meg.

- Azért hívtuk be, Cap mester - kezdte -, hogy megkérdezzük nem vett-e észre valami szokatlant vagy különösét Édesvíz viselkedésében ma este?

- Nem... hm..., igazán nem. Azt csinálta, amit indulás előtt csinálni kell. Nem mondom, hogy a legjobban, de ahhoz képest, hogy még nem látott igazi hajót, elég ügyesen intézkedett.

- Igen, tudom, hogy ön nem ért egyet vele mindenben, ami a hajózást illeti. De most nem erről van szó.

Nyomkereső néhány szóval elmondta neki az őrnagy aggodalmait.

- A fiú beszél franciául? - csodálkozott Cap.

- Mégpedig kitűnően - mondta az őrmester.

Cap elgondolkozott, azután legyintett.

- Nem jelent semmit - mondta Nyomkereső. - Magam is jól beszélem a mingók nyelvét, miután egy ideig fogoly voltam a nyomorult fickók között, de ki merné állítani, hogy a barátjuk vagyok?

- De Jasper nem francia fogságban tanulta meg a nyelvüket, hanem kamaszkorában sajátította el, amikor az ember esze a legfogékonyabb, és a szíve is könnyen hajlik erre-arra.

- Ebben igaza van a sógoromnak, Nyomkereső - mondta Cap. - Az őrmester észrevétele arra vall, hogy jól ismeri az emberi természetet. Ha az óceánon találkozom egy matrózzal, aki idegen nyelveken beszél, azt mondom, ez a bogara vagy a kedvtelése, és tehetsége is van hozzá. De itt, ilyen háborús viszonyok közt, a francia tudás bizony kissé gyanús.

- Lárifári! - kiáltott fel Nyomkereső türelmetlenül. - Ha beszél is franciául, nem kiabál át a tó túlsó oldalára, hogy titkainkat elárulja. Ez majdnem olyan lehetetlen, mintha valaki Yorkból akarna átkiabálni Párizsba. Ostobaság! Jasper tisztességes ember, mindig az volt, és nem változott meg.

Cap felállt, és a kabin ablakához lépett, hogy kiköpjön rajta. Időnként okvetlenül köpnie kellett, mint mindenkinek, aki a bagorágás meglehetősen undorító szokásának hódolt.

- Szép dolog a barátság - mondta -, de mit akarnak tőlem?

- Hallottad már - felelte az őrmester. - Azt akartuk tudni, láttál-e valami gyanúsat. Azt mondod, nem láttál. Akkor csak arra kérlek, tartsd nyitva a szemed.

- Vannak dolgok, amiket csak utólag lát meg az ember, és többnyire olyankor, amikor már késő - vakargatta fejét a tengerész. - Ha most kilépünk a fedélzetre, láthatjuk, hogy Édesvíz az árbocokkal meg a kötelekkel vesződik, és minden gondja a hajó elindítása. De ha néhány hét múlva kiderül, hogy a franciák megtudtak valamit, amit kizárólag csak tőle tudhattak meg, utólag talán eszünkbe jut egy olyan mozdulata, amelyre már ebben a szent pillanatban is felfigyelhettünk volna.

- Egy szót se hiszek az egészből! - jelentette ki Nyomkereső. - Hajlandó vagyok jótállni Jasper ártatlanságáért.

- Nekem is ezt súgja a szívem, de felelősségem nem engedi, hogy a szívemre hallgassak. Maradjunk annál, hogy mind a hárman nyitva tartjuk szemünket, és figyelmeztetjük egymást, ha szükséges.

A furcsa és kellemetlen találkozás ezzel véget ért.

IX. DAGADÓ VITORLÁKKAL

Mialatt a hátsó kabinban a három férfi tanácskozott, a fedélzeten a szokásos módon folyt az élet. Jasper, akárcsak egész környezete, epedve leste a szelet. A katonák, akik megszokták a korai felkelést és korai lefekvést, visszavonultak szállásukra, a hajóúrra. Odafenn a hajó személyzetén kívül nem maradt más, csak Muir hadnagy és a két nő. A szállásmester ott legyeskedett körülöttük, és igyekezett magát kellemessé tenni. Mabel csak mosolygott igyekezetén, amelyet afféle katonai udvariaskodásnak tekintett csupán. Egyébként átengedte magát a szép este és a vízen való ringatózás kellemes élményének.

A vitorlákat felvonták, de még szélcsend volt. A hajó a parttól negyedmérőföldnyire vesztegelt. Jasper a tatfedélzeten serénykedett. Időnként megütötte fülét egy-egy szó a társalgásból, de sokkal tartózkodóbb volt, semhogy kéréstelenül részt vegyen benne maga is; különben is elfoglalta saját munkája. Pedig Mabel kék szeme különös várakozással kísérte minden mozdulatát. A szállásmester néha kénytelen volt többször megismételni bókjait és szellemességeit, mert a lány csak szórakozottan hallgatta, inkább a hajó kis eseményeit figyelte. Végre Muir is elhallgatott, és mélységes csend ült meg a tájat. Kis idő múlva azonban egy evezőlapát zuhant le valamelyik csónak fenekére a part mellett, a bástya alatt. A kis neszt olyan tisztán lehetett hallani, mintha a vitorlás fedélzetén keletkezett volna. Azután halk moraj támadt, mintha az éjszaka nagyot sóhajtana, a vitorlák megremegtek, a vitorlarúd recsegett. Ezeket a jól ismert jeleket a hajótest nyikorgása követte, és nemsokára duzzadni kezdtek a vitorlák.

- Itt a szél, Anderson - mondta Jasper öreg matrózának. - Vedd át a kormányt!

Anderson tüstént engedelmeskedett a parancsnak. Néhány perc múlva a *Scud* öt mérőföld sebességgel siklott a tó hátán. Mindez mélységes csendben történt.

- Lazítsd a vásznat, és tartsd az irányt! Maradjunk csak a part közelében! - adta ki Jasper a következő parancsot.

Ebben a pillanatban lépett ki a három férfi a hátsó kabinból.

- Úgy látom, Jasper fiam, nem óhajt közelebb kerülni kedves francia szomszédainkhoz - szólította meg Muir kötekedő hangon Jaspert. - Nem mintha kifogásolnám óvatosságát. Én sem szeretem a fránya franciák szagát.

- Nem azért teszem, hadnagy úr. A szél miatt ragaszkodom ehhez az oldalhoz. A parti szellő a közelből hat a legerősebben, persze annyira közel mégsem megyek, hogy a parti fákat horzsoljam. Nemsokára kiérünk a Mexikói-öbölbe, és akkor úgylis el kell távolodnunk a parttól.

- Ez persze nem azonos a Mexikói-öböllel, ahol már magam is jártam, amikor Dél-Amerika felé hajóztam - kapcsolódott a beszélgetésbe Cap. - De mondja csak, Édesvíz mester, sohasem szokták használni a vitorlarudalót?

Jasper csinos arcán megvető mosoly suhant át.

- Alkalomadtán sorra kerül az is - felelte. - Maga kissé lenézi ezt a hajót, Cap uram. De mielőtt hazaérünk, kitapasztalhatja még, mit tud ez a kis jószág, amit maga csak játékszernek tekint. Úgy veszem észre, erős keleti szelet kapunk; itt a szél gyorsabban fordul meg, mint az óceánon. Maga még nem látta, milyen a szél az Ontario-tavon, ha egyszer úgy istenigazában fújni kezd.

- Nono! - legyintett a tengerész. - Ha már szélről van szó, én is tudnék mesélni egyet-mást.

- Nem kételkedem benne - felelte Jasper szelíden. - Remélem, ez a parti szellő is elvisz az első szigetekig. Ha már egyszer ott leszünk, nem kell attól tartanom, hogy a frontenaci megfigyelő bárkák észrevesznek és követnek.

- Gondolod, hogy a franciák a nyílt tavon is tartanak kémeket? - kérdezte Nyomkereső, aki az utolsó szavaknál lépett oda hozzájuk az őrmesterrel együtt.

- Nem gondolom, hanem tudom - felelte Jasper. - Kettőhöz közülük majdnem személyesen volt szerencsém hétfő este. Egy kéregkenu érkezett a kisöbölbe, és egy tisztet meg egy indiánt tett partra. Ha kéznél lettél volna, mint máskor, talán sikerül elfognunk őket.

Ha nincs olyan sötét, Nyomkereső arca elárulta volna lelkiismeret-furdalását. Elvörösödött arra a gondolatra, hogy hétfő este az őrmesternél üldögélt, és Mabel édes hangját hallgatta, amint régi skót balladákat énekelt apjának és vendégének. Ott ült kényelmesen a fehér asztal mellett, és elhanyagolta kötelességét! Így gondolkodott, így érzett ez a rendkívüli ember, aki mindig sokkal szigorúbb volt önmagához, mint másokhoz.

- Bevallom, hibáztam, Jasper - dünnyögte. - Bizony kár, hogy kivételesen nem voltam veled a kutteron!

- Hiszen az estét velünk töltötte - jegyezte meg Mabel ártatlanul. - Egy ember, aki annyit harcolt, mint maga, és olyan sok időt töltött az erdőben, igazán rászolgált arra, hogy egy estét kényelemben töltsön, régi barátja társaságában.

- Igen, de ha máshol lett volna dolgom! - sóhajtott Nyomkereső. - Lehet, hogy rászolgáltam a pihenésre, de a fejmosásra is.

- Fejmosás, Nyomkereső? Eszembe se jutott ilyesmi. Még ha tudom is, hogy hol vagy, akkor sem zavartalak volna meg egy vacak indián kém miatt.

- Pedig azt kellett volna tenned, Jasper! Csak azt kaptam, amit megérdemeltem. Hibáztam, no! Gyarló emberek vagyunk.

- Ne beszélj így! Csak nem hiszed, hogy meg akartalak bántani?

- Szorítsunk kezet, és felejsük el. Nem te bántottál engem, hanem a lelkiismeretem.

Ebben a pillanatban Cap kissé megrúgta az őrmester lábát, és jelentős pillantást vetett rá, amelyet azonban nem lehetett látni a sötétben.

- Miből gondolja, hogy kémek voltak? - kérdezte Cap.

- Nagy Kígyó másnap megtalálta a nyomaikat. Egy pár katonai csizma és egy pár mokasszin nyomait. Azonkívül egyik vadászunk másnap reggel látta a kenut, amint Frontenac felé igyekezett a tavon.

- És a nyomok az erőd felé vezettek, Jasper? - kérdezte Nyomkereső olyan halkán, mint egy leszidott és megszeppent iskolás fiú. - Mondd csak: az erőd felé osontak?

- A folyó torkolataig tudtuk követni a nyomokat, de csak a túlsó parton. Nem tudtuk megállapítani, hogy átkeltek-e a folyón.

- És miért nem vette üzöbe a csónakot, Jasper? - kérdezte Cap. - Kedd reggel friss szél fúj. Olyan heves szél volt, hogy ez a kutter kilenc csomóval száguldhatott volna.

- Talán az óceánon, Cap mester, de nem itt - szólt közbe Nyomkereső. - Itt a tavon könnyű egerutat nyerni, és nyomtalanul eltűnni. Különösen egy mingónak.

- Én utolértem volna! - jelentette ki Cap fölényesen.

- Talán egy öreg tengerésznek sikerült volna - felelte Jasper. - Én reménytelen vállalkozásnak tartom az ilyen kéregkenu üldözését. Könnyű, mint a tojáshéj, és csak úgy röpíti az evező!

Cap nem folytatta a vitát, de később, amikor Jasper a vitorlával foglalatzkodott, félrevonta sógorát és Nyomkeresőt. Kijelentette előttük, hogy amiket most hallott, meglehetősen „gyanús körülmények”. Honnan tudja Jasper olyan biztosan, hogy az egyik indián volt? Mert mokasszint viselt? Nemrég maga is vásárolt egy pár mokasszint - mondta Cap. Nyomkereső más véleményen volt.

- Igaz, hogy sápadtarcúak is viselnek mokasszint - mondta -, de egy indián lába nyomát könnyű megkülönböztetni egy fehér emberétől, akármilyen lábbelit visel is. Különb bizonyítékot kérek, ha el akarja hitetni velem, hogy Jasper nem jár egyenes úton.

- Miért? Még nem hallott árulókról? Minden embernek vannak gyengéi. Senkiben sem lehet feltétlenül megbízni - mondta Cap.

Nyomkereső bosszúsan elfordította fejét, és hallgatott.

Mialatt a hajófar rácsozata fölött ez a vita folyt, Mabel a hajó másik végében üldögélt. Az utolsó hetek élményei még nem halványultak el emlékezetében. A kalandos utazás, megismerkedés sok érdekes, idegen emberrel, találkozása apjával, akit jóformán alig ismert és most ez a hajókirándulás - csupa olyan dolog volt, mely tápot adott tünődéseinek. Szinte el se tudta hinni, hogy mindez vele történt meg, vele, aki csak néhány hete fordított hátat a városnak és a civilizált élet minden kényelmének. Mabel érzelmeit felkavarta a sok esemény. Új ismerősei közül Nyomkeresőre úgy nézett fel, mint egy igazi hősre, Jasper iránt pedig rokonszenvet és barátságot érzett.

Mi lett volna, ha valaki megmondja neki, mivel gyanúsítják Jaspert?

Már negyedórája ült ott ábrándozva, egyedül. A meleg estét a friss szellő és az óriási erdőkből áradó illat még kellemesebbé tette. A vitorlás vígan siklott tova a tó sötét tükre. Mabel egy kis neszt hallott a háta mögött. Megfordult, és meglátta Jaspert.

- Jól haladunk, ugye? - szólította meg a fiatalembert. - Ilyen sebességgel hamarosan elérjük úticélunkat, nem?

- Édesapja nem mondta meg önnek, hová megyünk?

- Nekem nem mondott semmit. Sokkal katonásabb annál, semhogy családi körben ilyen ügyekről beszéljen. Messze van még a cél?

- Nagyon messze nem lehet, mert ha ebben az irányban haladunk, hatvan vagy hetven mérföld után már a Szent Lőrinc folyóba jutnánk, ahol a franciák nem részesítenének minket valami barátságos fogadtatásban. Nem, Mabel, semmiféle utazás nem tarthat nagyon sokáig ezen a tapon.

- Nagybátyám is folyton ezt hangoztatja.

- Igen, lenézi az édesvízi hajósokat. Attól félek, hogy szíve mélyén maga is lenéz engem, Mabel!

- Akkor nem tud a szívemben olvasni, Édesvíz. Milyen jogon nézhetne le egy magamfajta tudatlan és tapasztalatlan lány egy olyan embert, mint maga, akire ezt a gyönyörű hajót bízta? Tudom, nem gyerekjáték a *Scud* vezetése. Az én szememben nincs különbség az Ontario-tó és az Atlanti-óceán között.

- Örülök, hogy így beszél. Már azt hittem, átvette nagybátyja nézetét.

- Nyugodjék meg, Jasper. Cap bácsi szavaira nem kell sokat adni. Nagyon szeret zsémbelődni. Yorkban az ottani nyárspolgárokat ócsárolta, most meg az édesvízi hajósokon gúnyolódik. Csak a tengerészeket isteníti. Apám egészen másképp gondolkodik.

- Tudom, de ő meg a katonákat tartja a legtöbbre. Bizonyára azt akarja, hogy ön is egy katona felesége legyen.

- Miket beszél, Édesvíz! Ugyan kihez mehetnék feleségül az erődben? Az én helyzetem nagyon kényes. Egy tiszt nem ereszkedik le hozzám, viszont egy közkatonaéhoz én nem mennék, megmondom őszintén.

Mabel elpirult, aztán elnevette magát, hogy zavarát leplezze. Úgy érezte, illetlenül viselkedett.

- Ez már igaz - mondta Jasper. - Ön igazi lady, Mabel, ha nem is abban az értelemben, ahogy a tisztek gondolják.

- Semmiféle értelemben, Jasper! - vágott a szavába a lány. - Ne értsen félre. Nincs bennem ilyen irányú hiúság. Örmester leányának születtem, és elégedett vagyok sorsommal, nem vágyom magasabb körökbe.

- Miért? Volt rá eset, hogy örmesterből tábornok lett. Miért ne lehessen egy örmester lánya valamelyik erődbeli tiszt felesége?

- Szerencsére egyik tisztnek sem jut eszébe, hogy megkérje a kezemet - nevetett Mabel.

- Nem olyan biztos. Én legalább tudok egy tisztről az 55-ös ezredben, aki nagyon szeretné elvenni magát.

Mabel gyorsan felvonultatta maga előtt az ezred fiatalabb tisztjeit, és megrázta fejét.

- Nincs az 55-ösök közt egyetlen tiszt sem, aki ilyen bolondságot követne el. De ha akadna, én nem követném el azt a bolondságot, hogy hozzámenjek.

- Kikosarazná? - kiáltott fel mohón Jasper. - Szavát adja erre?

- Milyen jogon kéri a szavamat, Édesvív? - mosolygott Mabel.

- Csak azon a jogon, hogy szeretném boldognak látni, Mabel, és tudom, hogy Muir hadnagy oldalán nem lenne boldog.

- Muir? Apám nem olyan kegyetlen, hogy ezt a sorsot szánja nekem.

- Akkor miért van itt a szállásmester? Azelőtt sohasem tartotta szükségesnek, hogy részt vegyen a *Scud* útjain. Hát nem látja, hogy a maga kedvéért tart most velünk?

Mabel nem felelt rögtön. Női ösztöne már régebben megsúgta, hogy Muir hadnagy a csodálói közé tartozik. Persze egy pillanatig sem gondolt arra, hogy udvarlását komolyan vegye. Valami visszatartotta attól, hogy kitárja szívét Jasper előtt, de mégis meg akarta nyugtatni.

- Egy dologban biztos lehet, Jasper - mondta. - Sohasem leszek Muir hadnagy felesége. Még akkor sem, ha ezredesnek léptetnék elő. Hagyjuk ezt a témát. Beszéljünk inkább az utunkról. Mikor lesz vége?

- Ez bizonytalan. A szelek játéka vagyunk. Nyomkereső sem tudja soha, mikor jön haza az erdőből. Ha reggel elindul szarvast üzni, nem tudja, hol hál meg éjszaka.

- De mi nem üzünk szarvast, és most nincs reggel. A hasonlat sántít.

- Lehet, hogy feladatunk nehezebb, mint a szarvast üző vadászé. Többet nem mondhatok.

- Hé, kormányos! - kiáltott ebben a pillanatban egy harsány hang. - Hej-hó! Azt hiszem, van valami előttünk! Nem csónak az?

Cap hangja volt. Jasper a hajó orrához szaladt, és kihajolt a korláton. Valami kis tárgyat lehetett kivenni a sötétben. Körülbelül száz yardnyira lehetett a vitorlástól, a szélmentes oldalon. Jasper kimeresztette szemét. Most már látta, hogy egy kéregkenu szeli a habokat a hajó orra előtt. Szeme hozzászokott a sötétséghez, és nagyon éles volt. Igen, kenu, kétségtelenül.

- Talán az ellenségé! - kiáltott fel. - Megpróbálom utolérni.

Közben Nyomkereső is ott termett, és meghallotta Jasper hangos tűnődését.

- Nem lesz könnyű dolog - mondta. - Evezőse teljes erővel dolgozik.

- Utána! - kiáltotta Jasper. - Szorítsuk be, vágjuk el a szélről, akkor nem menekül!

Jasper félrelökte a kormányost, és maga vette kezébe a kereket. Ügyes és hozzáértő mozdulatokkal szemlátomást csökkentette a távolságot a hajó és a kenu közt. Végül annyira megközelítette, hogy meg tudták csáklázni. A kenu kénytelen volt megadni magát. Két utasa engedelmeskedett a parancsnak, hogy szálljanak át a hajóra. Amikor a fedélzetre léptek, kiderült, hogy a kenu két utasa Nyílhegy és a felesége.

X. A GYANÚ ÁRNYÉKÁBAN

Az indián házaspár felbukkanása nem keltett különösebb meglepetést a hajó utasainak zömében. Csak Mabel és társasága tudta, milyen körülmények közt szakadt el tőlük Nyílhegy és Júniusi Harmat erdei útjukon. Nyomkereső volt az egyetlen, aki a foglyok nyelvét folyékonyan beszélte. Első dolga volt Nyílhegyet egy kuckóba tuszkolni és kihallgatni. A beszélgetés hosszú ideig tartott. Nyomkereső igyekezett kihúzni belőle, hogy miért hagyta cserben Mabeléket az Oswego folyónál, és mit csinált azóta.

Nyílhegy az indiánok egykedvű belenyugvásával válaszolt kérdéseire. Ami a szökést illeti, egyszerű, de elfogadható okokkal mentegetőzött. Amikor látta, hogy a mingók felfedezték a sápadtarcúak búvóhelyét, természetyszerűen csak a saját biztonságára gondolt. Habozás nélkül bevetette magát az erdő sűrűjébe, mert egy percig sem kételkedett abban, hogy a többiek ott nyomban lemészárolják. Vagyis azért futamodott meg, hogy mentse az irháját.

Nyomkereső úgy tett, mintha elhinné.

- Ezt meg tudom érteni - felelte. - Testvérem bölcsen cselekedett. De miért követte példáját az asszony is? Őt nem fenyegette veszedelem.

- Hát a sápadtarcú asszonyok nem követik férjüket? Nyomkereső hátrahagyta volna az asszonyt, akit szeret?

Jól vitatkozott, nem lehetett felhozni ellene semmit. „Igaz, igaz - gondolta Nyomkereső. - Mi is csak így cselekedtünk volna. Férj és feleség egy test, egy lélek. Mabel például, ha férje van, a világ minden kincséért sem maradt volna hátra egyedül.”

- Okosan beszélsz, tuszkaróra - mondta Nyílhegy nyelvén. - Szavaid okosak és becsületesek. De miért maradt testvérem olyan hosszú ideig távol az erőtől? Barátai sokat gondoltak rá, és szerették volna viszontlátni.

- Ha az üdő követi a hím szarvast, a hím ne kövesse üdőjét? - felelte a tuszkaróra mosolyogva, és mutatóujját jelentőségteljesen Nyomkereső vállára tette. - Júniusi Harmat, miközben Nyílhegy után sietett, eltévedt az erdőben. Nyílhegy nem nyugodott, amíg meg nem találta. De ez nem ment gyorsan. Az asszony már egy másik indián wigwamjába került, és egy másik férfira mosott és főzött.

- Értem, tuszkaróra. Az asszony a mingók kezébe került, és testvérem a nyomába eredt.

- Nyomkereső mindjárt meglátja, mi vezette lépteimet. Olyan gyorsan felismeri, mint a mohát a fatörzsön.

- És meddig tartott, amíg testvérem visszaszerezte asszonyát, és hogyan sikerült visszaszereznie?

- Három nap és három éjjel követtem a nyomát. Egy alkalmas pillanatban a nevét suttogtam. Ez elég volt ahhoz, hogy visszatérjen hozzám.

- Rendes asszony nem is tehet mást. De mondd csak, tuszkaróra, hogy jutottál ahhoz a csónakhoz? És miért eveztlél a Szent Lőrinc-folyó felé, és nem az erőd irányába?

- Nyílhegy meg tudja különböztetni sajátját másokétól. Ez a kenu az enyém. A parton találtam, az erőd közelében.

- Elhiszem. A kenu azé, aki megtalálja. Csak az a furcsa, hogy az erődből senki sem látta testvéremet, amikor a csónakért ment.

Az indián tétovázás nélkül megfelelt erre is.

- Nyomkereső ismeri a harcosok lelkét - mondta. - A jó harcos retteg a szégyentől. Az apa megkérdezte volna tőlem, hol hagytam a leányát, és pirulnom kellett volna válasz helyett. Ezért Júniusi Harmatot küldtem el a kenuért, és őt nem szólította meg senki. A katonák is tudják, hogy tuszkaróra asszony nem szívesen beszél idegen férfival.

Mindez megfelelt az indián szokásoknak. Nyílhegy, amikor szerződtek, mindjárt megkapta Captól a kikötött bér felét. A másik felét akkor kellett volna megkapnia, amikor elvezette a társaságot az erődbe. Feladatának nem tett eleget, és ezért nem is jelentkezett bére másik feléért. Meg se próbálta valami hazugsággal kimenteni magát.

- Mindez olyan simán folyik, mint patak a domboldalon - mondta Nyomkereső egy kis gondolkodás után. - Úgy látom, testvérem igazat beszél. Nem volt szíve szembenézni a bánkódó apával.

Nyílhegy derékban kissé előrehajolt, egyetértését jelezve.

- Testvéremnek már csak egy kérdésre kell válaszolnia, és eloszlik a felhő a tuszkaróra wigwamja és a fehér bőrűek erődje között - folytatta Nyomkereső. - Ha ezt a kis ködöt is eloszlatja, akkor Nyílhegy megint leülhet a mi tűzünk mellé, mert újra barátunknak tekintjük, és elfelejtjük, hogy rossz szívvel gondoltunk rá. Miért nézett Nyílhegy kenuja a Szent Lőrinc-folyó felé, ahol a mi ellenségeink élnek?

- Miért néz Édesvíz hajója ugyanabba az irányba? - kérdezte válasz helyett a tuszkaróra nyugodtan és fölényesen. - Egy tuszkaróra nem evezhet ugyanabban az irányban, mint egy jenki?

- Az igazat megvallva, mi felderítőúton vagyunk. Ez a király ügye, nem lehet beszélni róla. Nekünk jogunk van arra vitorlázunk, amerre akarunk, ha az okát nem is mondjuk meg.

- Nyílhegy látta a nagy kenut a folyóban. Nagyon szerette volna viszontlátni gazdáját. De Édesvíz közben elindult a Szent Lőrinc-folyó felé. Nyílhegy erre utána evezett.

- Ha ez igaz, akkor testvérem szívesen látott vendégünk lesz. Eszik az ételünkből, és iszik az italünkből, de aztán el kell hagynia a hajót, mert mi a király ügyében járunk. Most megkérdezem társaimat, barátunk vagy ellenségnek tekintik-e a tuszkarórát.

Nyomkereső ezzel visszatért társaságához, és beszámolt a kihallgatás eredményéről. Maga arra hajlott, hogy Nyílhegy vallomását elfogadja, bár elismerte, hogy óvatosságra van szükség. Ám a többiek - Jasper kivételével - erélyes rendszabályokat követeltek.

- A fickót tüstént vasra kell verni! - jelentette ki Cap, mihelyt Nyomkereső befejezte beszámolóját. - Aztán, majd ha visszaérkezünk az erődbe, át kell adni a haditörvényszéknek.

- Lehet, hogy a letartóztatás elkerülhetetlen - felelte az őrmester -, de a bilincs fölösleges. Úgysem szökhetik meg a hajóról. Reggel majd újra kikérdezzük.

Előhívták Nyílhegyet, és közölték vele, mit határoztak. Az indián komoly arccal meghallgatta, és nem tett ellenvetést. Ellenkezőleg: azzal a hideg és méltóságteljes nyugalommal fogadta a hírt, mellyel az észak-amerikai bennszülöttek szoktak sorsukba beletörödni. Úgy állt ott, mintha nem róla volna szó, és ő csak nézője vagy megfigyelője lenne az eseményeknek. Jasper újra szél ellenébe állította a vitorlákat, és a *Scud* folytatta útját.

Most már igazán ideje volt lefeküdni. A fedélzeten már nem is volt senki, csak Cap, az őrmester, Jasper és a hajó kétfőnyi személyzete, továbbá a foglyok. Nyílhegy büszkén és tartózkodón állt a korlátnál, egylépésnyire tőle pedig a felesége némán és alázatosan, ahogy indián asszonyhoz illik.

- A feleségét majd elhelyezzük a hátsó kabinban, Nyílhegy, a lányom is ott alszik - mondta az őrmester barátságosan, mielőtt maga is nyugovóra tért volna. - Nyílhegy meg a fedélzeten hálhat, abba a vitorlarongyba burkolózva.

- Köszönöm, atyám. A tuszkaróra nem szegény. Vannak jó meleg takarói. Feleségem majd felhossa a kenuból.

- Ahogy testvérem kívánja. Sajnos, szükségesnek véljük, hogy visszatartsuk itt, de jó bánásmódban lesz része. Küldje le feleségét a takarókért. Maga is menjen vele, és hozza fel az evezőlapátokat. - A háta mögött álló Jasperhez fordult: - A lapátokat vegye őrizetbe, Édesvíz, a biztonság kedvéért.

Jasper bólintott. Nyílhegy is fejbiccentéssel jelezte, hogy engedelmeskedik az utasításnak, hiszen nyilvánvaló volt, hogy az ellenállásnak semmi értelme. De Nyílhegynek egyszerre megjött a hangja, mihelyt felesége után a csónakba lépett. Éles hangon leszidta az asszonyt, az meg alázatosan hallgatta a korholást, és sietett jóvátenni hibáját, amelyért kikapott. Félredobta a kezében levő pokrócot, és egy másikat ráncigált elő, amely - úgy látszik - jobban tetszett urának és parancsolójának.

- Mit késlekedik annyit, Nyílhegy? - mondta az őrmester. A hajókorlátnál állt, és türelmetlenül nézte az indiánok pepecselését. - Későre jár az idő, és álmos vagyok! Nálunk, katonáknál az a jelszó: korán ágyba, korán talpra! Reggel ötkor ébresztő!

- Nyílhegy jön már - felelte a tuszkaróra, és kenuja orrához lépett.

Most váratlan dolog történt.

Kés pengéje villant fel a sötétben, és elvágta a kötelet, mely a kenut a hajóhoz erősítette. A könnyű kéregcsónak abban a pillanatban eltávolodott a vitorlástól. A csel végrehajtása olyan gyorsan és ügyesen történt, hogy mire az őrmester felocsúdott meglepetéséből, az indián házaspár már jókora egerutat nyert. Az őrmester káromkodása odacsődítette a fedélzeten tartózkodókat.

Jasper menten megértette, mi történt. Saját kezüleg húzta fel az ormányvitorlát, és fordította a vitorlarudakat a szélbe. A *Scud* dagadó vitorlákkal repült a csónak után. Mindez gyorsan és nagy szakértelemmel történt, de a tuszkaróra is kitűnően tudott evezni. Parancsára felesége délnyugati irányba kormányozta a kenut, a szél és egyszersmind a part irányába.

- Nem tudjuk elfogni! - kiáltott fel Jasper, miután felmérte a helyzetet és a két jármű sebességét. - Ezzel a hajóval nem érjük utol.

- Csónakot kell lebocsátani! - kiáltotta az őrmester, aki olyan mohón figyelte az üldözést, mint egy gyerek, ha egy versenyfutónak szurkol.

- Hasztalan - felelte Jasper. - Ha Nyomkereső itt volna a fedélzeten, még meg lehetne kísérelni, de mire felhívjuk..., a csónakot vízre bocsátani három-négy percet vesz igénybe - ennyi előny éppen elég Nyílhegynek.

Cap és az őrmester belátta, hogy Jaspernek igaza van. A part alig félmérföldnyire húzódott tőlük, és míg a vitorlás ennek az útnak a felét megteszi, a csónak már réges-rég kikötött. A kenut persze megkaparinthatják, de mit érnek vele? Nyílhegy a parti bozótban könnyen eljut a franciákhoz, ha hozzájuk készül. A *Scud* kénytelen-kelletlen visszafordult eredeti irányába. Jasper állt a kormánynál, és mélységes csendben fordította meg a hajót, egyetlen hanggal sem árulta el bosszúságát. Cap megfogta sógora zubbonyának gombját, és félrevonta az őrmestert az egyik sarokba, ahol zavartalanul lehetett beszélni. Amikor meggyőződött róla, hogy nincs a közelben senki, kipakolt.

- Ide hallgass, Dunham sógor! - mondta vészjósló arccal. - Itt sürgős intézkedésre van szükség. Csak gyors elhatározás segíthet a bajon.

- Ilyen a katona élete, sógor - felelte az őrmester. - Az embernek fel kell készülnie a váratlan fordulatokra is, ha nem akar skalpjától megválni.

- A tuszkaróra szökése gyanús körülmény. Olyan körülmény, amely Jasper ellen szól.

- Részint ellene szól, részint mellette. Segített elfogni az indiánt. Az én hibám, hogy megszőkött.

- Ne okoskodj! Hallgasd meg egy öreg tengerész tanácsát. Minden percnyi tétovázás veszélyezteti a hajó és utasai biztonságát. A kutter most hat csomó sebességgel szeli a vizet, és ezen a vacak tavon olyan kicsi minden távolság, hogy hajnalra francia kikötőben találhatjuk magunkat, és néhány órával később már talán egy francia tömlőben.

- Igaz, igaz. Te mit tanácsolsz, Charles?

- Véleményem szerint ezt az Édesvíz mestert nyomban őrizetbe kell venni, és leküldeni a hajóúrra egy őr felügyelete alatt. A kutter parancsnokságát átveszem én. Mindehhez teljes jogod van, hiszen a hajó a hadseregé, és a rajta levő egységnek te vagy a parancsnoka.

Cap minden percet sajnált, Dunham őrmester azonban egy teljes óráig gondolkodott javaslatán. A cselekvésben általában gyors volt, de a meggondolásban lassú és óvatos. Az erődben sokat kellett foglalkoznia a katonákkal, és nagy emberismeretre tett szert. Ennek alapján jó véleményt formált Jasperről, és meg is kedvelte. Most azonban lelkébe hatolt a gyanú finom és alattomos mérge; a franciák cselszövéseitől mindig irtózott, azonkívül az őrnagy is lelkére kötötte az éberséget. Ilyen körülmények között nem csoda, hogy megfélemlített Jasper makulátlan múltjáról és kitűnő szolgálatairól. De még mindig habozott. Zavarában a szállásmestertől kért tanácsot, aki rangban fölötte állt, bár most nem volt a felettese. Tudjuk azonban, mi a baj, a tanácskérés és tanácsadás körül. Aki tanácsot kér, rendszerint elárulja, milyen tanácsot szeretne kapni. És aki tanácsot ad, gyakran kedveskedni szeretne a tanácskérőnek. Muir hadnagy is kedvében akart járni Mabel apjának, és azt tanácsolta, vegye el a parancsnokságot Jaspertől, és adja át a sógorának.

Ekkor az őrmester Jasperhez lépett, minden magyarázkodás nélkül közölte vele elhatározását. Kötelessége arra kényszeríti - mondta -, hogy átmenetileg megfossza Jaspert minden rendelkezési jogától, és a parancsnokságot Capnek adja át. Jasper önkéntelenül is felkiáltott meglepetésében. Tiltakozására azt a választ kapta, hogy a katonai szolgálat néha teljes titoktartást követel, és ebben az esetben sem enged meg magyarázatot vagy indokolást. Jaspert ez nem nyugtatta meg, de sokkal fegyelmezettebb volt, semhogy elárulja méltatlankodását. Alárendeltjeivel tüstént közölte, hogy további intézkedésig Mr. Cap parancsait tartoznak követni. Csak akkor jött ki a sodrából, amikor értésére adták, hogy a leváltás nemcsak rá, hanem régi munkatársára, a kormányosra is vonatkozik, aki úgy ismerte a tavat, mint a tenyerét. Jasper most már mogorva arcot vágott, és nem rejtette véka alá érzelmeit.

Mihelyt Jasper és a kormányos lement a rácsozat alá, a rácsajtónál álló őr parancsot kapott, hogy kísérje különös figyelemmel e két ember mozgulatait; ha bármelyikük újra fel akar jönni a fedélzetre, ne engedje, hanem tüstént értesítse az új parancsnokot. Erre az óvatosságra azonban nem volt semmi szükség. Jasper és segédje, mielőtt lementek a hágsón, tüstént elnyúltak szalmazsákukon, és meg se mozdultak egész éjjel.

Amikor Cap átvette a hajó vezetését, hivatalos hangon így szólt sógorához:

- Most pedig, őrmester uram, legyen szíves megadni nekem az útírányt és a távolságokat, hogy helyesen vezethessem a hajót.

- Csakhogy én semmit sem tudok ezekről, Cap mester - felelte Dunham, fejét vakarva. - Csak annyit tudok, amennyi az írott parancsban áll: „A legrövidebb úton érje el előretolt állásunkat az Ezer Szigeteken, ott kössön ki, váltsa le előőrünket, és a tőlük nyert felvilágosítások alapján tegye meg a szükséges intézkedéseket.”

- De csak elő tud keríteni egy hajózási térképet, amely feltünteti a tó legfontosabb adatait?

- Nem hiszem, hogy Jasper valaha is látott ilyesmit.

- Az isten szerelmére, Thomas! - hagyta el a hivatalos hangot Cap kétségbeesésében. - Csak nem akarod azt mondani, hogy egyetlen térkép sincs az egész hajón?

- Se toll, se tinta, még egy darabka papiros sem! A mi embereink minden tudományos segédeszköz nélkül hajókáznak a tavon.

- Micsoda? Csak nem képzeled, hogy ezer sziget közül térkép nélkül megtalálom az igazit, amikor még a nevét sem ismerem, nem is szólva a fekvéséről meg a távolságról!

- Ami a nevét illeti, sógor, azzal ne sokat törődj. Itt rengeteg kis sziget van, és egyiknek sincs neve. A földrajzi fekvése sem érdekes, csak oda kell találni. Talán az egyik matróz meg tudja mondani az irányt.

- Nono, álljunk csak meg egy percre, sógor! Ha én vagyok ennek a hajónak a kapitánya, nem kérhetek tanácsot a szakácstól vagy a kabinosfiútól. Azt hiszem, katonáéknál is így van ez: a parancsnoknak tudnia kell, mit akar, és parancsolnia kell még akkor is, ha sötétben tapogatózik. Még egy admirális is elveszíti tekintélyét, ha egy matróztól kér útbaigazítást. Nem, uram, elsüllyedek, ha kell, de akkor is megőrzöm tekintélyemet.

- Elsüllyedésről szó sem lehet, sógor. Én bízom az ügyességében. Fogadjunk, hogy eljutunk arra a szigetre, ahová el kell jutnunk!

A dicséret kissé lecsillapította Cap mestert.

- Igazad van, sógor. Ne veszítsük el a fejünket. Vannak kerülő utak is, elismerem. Lesülne a pofámról a bőr, ha egy matróztól kellene segítséget kérnem. De úgy is lehet tapogatózni, hogy az illető ne vegye észre. Majd elbeszélgetek az emberekkel, és kihúzok belőlük mindent. Láttam már ilyesmit. Fiatalkoromban néhány hónapig egy olyan kapitány keze alatt dolgoztam, aki azt se tudta, mi fán terem a navigáció, és mégsem süllyedt el, pedig megérdemelte volna.

- Egyelőre minket sem fenyeget ilyen veszély - felelte az őrmester. - Jelenleg még a helyes irányban haladunk. De néhány óra múlva feltűnik az első hegyfok, akkor aztán tudnunk kell, merre és hogyan menjünk tovább.

- No, akkor megyek ahhoz a fickóhoz, aki a kormánykeréknél áll, és kifaggatom.

Cap odalépett a kormányhoz, és néhány percig a legnagyobb nyugalommal nézegette az ember munkáját.

- Jó itt a levegő, fiam - jegyezte meg leereszkedő hangon.

- Arra nincs panasz, uram - felelte a helyettes kormányos.

- Remélem, az Ezer Szigetek közelében sem fordul meg ez a kedvező szél.

- Tudja a jó isten! - vonogatta vállát a segédkormányos.

- Ha a tengeren járnánk, nem érhetne meglepetés - folytatta a tapogatózást Cap. - De ebben a kis tócsában még nem totyogtam. Remélem, maga ismeri azokat a vacak szigeteket. Hogy is hívják azt, ahová megyünk?

- Tudja a jó isten!

- De sokat emlegeti! - fakadt ki Cap. - Csak nem katolikus?

- Nem én! Általános hitű vagyok.

- Ejha! - dünnyögte az őrmester, aki a közelben hallgatózott, mert kíváncsi volt, hogyan „tapogatózik” a sógora. Az őrmester nagyapja kvéker hitű volt, apja presbiteriánus, ő maga meg az anglikán hitre tért át, amikor belépett a hadseregbe. De általános vallás! Ilyet még nem pipált. Csak nem kötekedik ez az ember a sógorral?!

- Nézze csak, John - folytatta Cap -, mert Jacknek hívják, ugye?

- Nem, uram, Robertnek hívnak.

- Hisz az majdnem ugyanaz! Hát nézze csak, Robert, tudom, hogy maga csak szerénykedik. Biztosan mindent tud azokról a fránya szigetekről.

- Nem én, uram. Még a tó legöregebb matróza sem állíthatja magáról, hogy ismeri ezeket a rejtélyes szigeteket. Ami pedig azt a szigetet illeti, ahol az előőrsünk táborozik, még a mingók is többet tudnak róla, mint mi.

- Hogyan? Hát még nem vetett ott horgonyt soha?
 - De nem ám! A horgonyt mindig Jasper mester engedi le.
 - De a városra vagy falura csak emlékszik?
 - Micsoda városra?
 - Hát ott a szigeten, a templom tornyára..., talán messze ellátszik a vízen.
 - Nincs ott, kérem, semmi, még egy kutyaól sem!
 - Hát akkor hogy talált oda? Aludt talán a kormánykeréknél, hogy nem emlékszik semmire?
 - Aludtam bizony, de nem a kormánykeréknél, hanem lenn a priccsemen. Édesvíz jóval megérkezés előtt mindenkit leküldött a fedélzetről. Ugyanígy a hazaindulásnál is. Senki közülünk nem ismeri az utat. Csak Jasper és a kormányos tudja, hogyan lehet azt a szigetet megközelíteni.
 - No, tessék! - dünnyögte Cap bosszúsan, és sógorát karon fogva, továbbsétált vele. - Nincs kinél tapogatózni, mert ezek a fickók nem tudnak semmit. Jasper szándékosan tudatlanságban tartotta őket. Hát ez nem gyanús körülmény? Hogy a fenébe találjam meg az utat ahhoz az istenverte szigethez?
 - A kérdés bizony elég természetes, Cap sógor. Feltenni könnyebb, mint felelni rá. De nincs-e olyan tudomány, amit navigációnak neveznek? Azt hittem, egy vérbeli tengerész játszva megold ilyen kis feladatot. Hát hogy fedeztek fel ismeretlen szigeteket?
 - Egy szigetet felfedezni jóval könnyebb, mint ezer közül egyet megtalálni. Egy gombostűt még megtalálnék ezen a fedélzeten, akármilyen öreg vagyok is már, de egy szénakazalból nem tudnám előhalászni.
 - No és a tengerészösztön?
 - Nem vagyok vizsla, hogy a szaglásom után igazodjam!
 - Akkor próbálkozz meg újra azzal a fickóval a kormánynál!
- Nem hiszem, hogy olyan tudatlan volna, mint ahogy színleli.
- Hm..., meg lehet próbálni.
- Visszasétáltak a kormányhoz, és Cap újra „leereszkedett”.
- Mondja csak, fiatalember - kezdte Cap. - Nem tudja véletlenül a kérdéses sziget földrajzi hosszúságát és szélességét?
 - Micsodát, uram? Nem értem, mire gondol.
 - Hogyhogy nem érti? Tudja, mi a szélesség?
 - A vitorlavászoné?
 - A fenét! Hosszúságról se hallott még?

- A horgonykötél hosszúságáról?
- Nem tudja, mi a kompasz? Az iránytű?
- Hogyne tudnám, uram! Északnyugat, délnyugat, észak- északnyugat!

Diadalmasan nézett Cap mesterre, aki dünyögött valamit, és továbbsétált.

Az őrmester elnyomta ásítását. Körülnézett. A hajó egyenletesen haladt a könnyed szélben. Minden olyan nyugodt és békés volt. Az őrmester lehevert egy összegöngyölt vitorlára a fedélzeten. Csak pihenni akart egy kicsit, de a következő percben mély álomba merült. Cap tovább járkált fel és alá a fedélzeten. Vasszervezete dacolt álmosággal és fáradtsággal. Egész éjjel egy pillanatra sem hunyta le a szemét.

Fényes nappal volt, amikor Dunham őrmester felébredt. Meglepetésében felkiáltott, és talpra ugrott. Még körül se nézett, de már tudta, hogy az időjárás teljesen megváltozott. Körös-körül sűrű köd, legfeljebb egymérföldnyi távolságba lehetett látni. A tó erősen hullámozott, és tükrét tajték borította.

Cap jelentése szerint a szél éjfél tájban teljesen elült, és ugyanakkor feltűntek az első szigetek körvonalai. Egy óra tájban észak-keleti szél kerekedett, melyet szemerkélő eső kísért. Fél kettőkor Cap kénytelen volt néhány vitorlát bevonni.

- Nem mondhatom, hogy a hajó rosszul viselné magát - mondta az öreg tengerész -, de a szél meglepett. El se tudtam volna képzelni ilyen légáramlatot egy tó fölött. Szavamra, ha egy csepp kis sós ízt éreznék a levegőben, azt hinném, a tengeren vagyok.

- Mióta haladunk ebben az irányban, sógor? - kérdezte az óvatos őrmester. - És mennyire becsülöd a sebességet?

- Még nincs három órája, hogy jónak láttam ebbe az irányba fordulni. Tudom, merre van New York partja, hát az ellenkező irányt állítottam be. Magam vettem át a kormánykereket. A sebesség nem nőtt, inkább csökkent, miután kevesebb vitorlával haladunk.

- Könnyen lehet, hogy a part nincs már messzebb öt vagy hat tengeri mérföldnél - mondta az őrmester. - Úgy tudom, egy nagyobb öbölbe kell érkeznünk. Azon töprengök, nem kellene-e felhívunk Jaspert.

- Kínos dolog - felelte Cap. - Semmi sem ássa alá a fegyelmet annyira, mint amikor a feljebbvaló beismeri tudatlanságát.

- Lehet, hogy a tengeren így van, sógor. De a hajóért és az embereim életéért én vagyok felelős. Inkább a tekintélyemet áldozom fel, mint őket. Lelkiismeretem azt parancsolja, hogy függesszem fel Jasper fogságát.

- Hogy egyenesen Frontenacba vigyen minket! Nem, sógor, a hajó jobb kezekben van most! Majd én elmanőverezek vele, míg lecsillapodik a szél. Csak egy örült gondolhat kikötésre ilyen viharban. Bíz csak rám! Charles Cap nehezebb helyzetben is megállta a helyét.

Dunham őrmester kelletlenül engedett sógora rábeszélésének. Nagy bizalma volt Cap tengerésztudományában, és remélte, hogy most sem fog csalódni benne. Mi egyebet is tehetett volna? Ha megalázkodik, és megkéri Jaspert, vegye át újra a hajó vezetését ezt is csak azzal a feltétellel teheti, hogy tüstént forduljanak meg, és induljanak vissza az erődbe. Mert a történetek után nem folytathatja útját Jasper vezetése alatt. Viszont visszafordulni, a kapott feladatot nem teljesíteni, hazasietni..., egyértelmű volna a megfutamodással. Dunham őrmester egész lénye tiltakozott az ilyen meghátrálás ellen. Nagyot sóhajtott hát, és sógorára bízta a kormányt, valóságos és képletes értelemben egyaránt.

XI. A VIHAR JÁTÉKSZERE

Amint a nap előrehaladt, sorra felbukkantak a fedélzeten a hajó utasai - legalábbis azok, akiknek nem tiltották meg, hogy kilépjenek a fedélzetre. A tó még nyugodt volt, de aki ismerte természetét, tudta, hogy vihar közeleg: a nagy viharok egyike, amelyek ezen a vidéken ősszel tombolni szoktak. Földet nem lehetett látni sehol. A látóhatár minden irányban a végtelenbe veszett, a komor és titokzatos semmibe. A hullámok kurták és fodrosak voltak, a tó tükre pedig elvesztette pazar kék színét, mely a déli égbolt színpompájával vetekedett; a víz most haragoszöld volt és fakó, mintha elnyelte volna a ragyogó napsugarakat.

A katonák csakhamar megelégtették a barátságtalan látványt, és visszahúzódtak a fedélzet alá. Odafele a hajó személyzetén kívül nem maradt más, csak a hadnagy, az őrmester, Cap, Nyomkereső és Mabel. A lány arca borús volt, amióta Jaspert őrizetbe vették. Nyomkereső későn aludt el az éjszaka, de a néhány órai virrasztás és a néhány órai alvás mintha megerősítette volna abban a hitében, hogy Jasper ártatlan.

Lassan telt az idő. A szél egyre fokozódott, és a víz egyre erősebben hullámozott. A hajó himbálózása arra kényszerítette Mabelt, hogy kabinjában keressen menedéket. Példáját Muir hadnagy is követte. Cap rendületlenül állt a kormány mellett.

Amint a hajó mélyebben belesodródott a tóba, a szél ereje nőttön-nőtt. Cap arra gondolt, hogy egy ilyen vékony dongájú hajócska semmiképpen sem bír hosszabb ideig szembeszállni a vihar dühével. Ez a mérlegelés azonban nem ijesztette meg az öreg tengerészt. Sőt ellenkezőleg - mint a vadász, akit fellelkesít a kürt hangja, vagy a csataló, amely vígan horkan és rúgkapál, ha meghallja a dobszót -, Cap úgy érezte, hogy most van csak igazán elemében. A vihar felajzotta benne a tapasztalt tengerész minden jó tulajdonságát. A vitorlás matrózai csakhamar megbecsüléssel tekintettek rá, és készségesen engedelmeskedtek utasításainak, pedig kezdetben görbe szemmel néztek rá. Nem értették, miért távolították el régi parancsnokukat; az intézkedés, melynek okát senki sem közölte velük, felháborította őket, és ezt duzzogva éreztették az új parancsnokkal. Cap szakértelme azonban más viselkedésre készítette őket.

- Nem is bánom ezt a vihart, Dunham sógor! - kiáltott fel Cap, amikor az őrmester elment mellette. - Régi ismerősök vagyunk. Jó komám ez a szél, elég sokat birkóztam már vele. Pontosan olyan, mint az óceáni szelek. Nem hittem volna, hogy itt is előfordulhat. Kezdek több tisztelettel nézni erre a köpöcsészsére.

Elégedetten dörzsölgette kezét, szinte örült az alkalomnak, hogy megmutathatja, hogyan viselkedik ilyen időben egy igazi tengeri medve.

A szél szüntelenül tombolt. A felkorbácsolt hullámok sziszegve és tajtékozva zúdultak a vitorlásra. A szertefröccsenő víz olyan volt, mint egy függöny, egészen eltakarta a hajó egyik oldalát. Pedig abban az irányban a partot lehetett sejteni. Mintha végtelen sűrű erdő sötétlett volna a látóhatáron, komoran és fenyegetően.

Az óvatosság arra kényszerítette az öreg tengerészt, hogy elfordítsa a hajó orrát a part irányából. A könnyű hajó engedelmeskedett a kormánylapátnak, és megint a tó belseje felé száguldott.

Hosszú órák teltek el így, szüntelen idegőrlő küzdelemben. Cap mindig résen volt, és ügyesen alkalmazkodott a szél szeszélyeihez. Egyetlen meggondolatlan mozdulat elég lett volna ahhoz, hogy a vitorlás felboruljon. Így hánykódott a hajó a két part közt, melyet egyre jobban eltakart a köd. Cap már-már úgy érezte magát, mintha tengeren járna, és olyan szemmel nézett erre a kis „köpöcsésére”, ahogy huszonnégy órával előbb elképzelhetetlennek tartotta volna. Egész nap egyetlen perc pihenője sem jutott. Alkonyodott, beesteledett, már késő éjszakára járt megint, de a szél dűhe nem csökkent, sőt erősödött. A kis hajó játékszer volt a vihar kezében, a szél ide-oda dobálta, mint egy könnyű kis labdát, és a rázúduló víz szinte összeroppantotta. A hajó utasai - Cap és talán Jasper kivételével - még sohasem éltek át ilyen féktelen vihart. Az emberek úgy érezték, hogy életük nagyobb biztonságban volna, ha Jasper vezeti a hajót. Ám Cap arra sem volt hajlandó, hogy tanácsot kérjen a fiatal Édesvíztől. „Már külön viharokat is láttam a tengeren!” - gondolta magában, és még erősebben markolta a kormánykereket.

A hajnal sem hozott semmi változást. A látóhatárt elmosta a szemerkélő eső és köd. A tó olyan volt, mint egy párolgó vízzel telt katlan. Jasper és a kormányos lent maradtak a fedélzet alatt, de a többiek feljöttek reggelizni. Némán sorakoztak fel, csajkájukkal a kezükben, és lopva Cap arcát figyelték.

Cap nyugodtabban viselkedett, mint valaha, arca a legkisebb aggodalmat sem árulta el. Karját keresztbe téve állt a fedélzeten, a gyakorlott tengerész ügyességével őrizte meg egyensúlyát a himbálózó hajón. Kissé előrehajolt, úgy figyelte a tajtékzó hullámokat. Ebben a pillanatban az őrszem elkiáltotta magát:

- Vitorla a látóhatáron!

A figyelmeztetés óriási meglepetést keltett. Máskor sem volt gyakori dolog, hogy a *Scud* hajóval találkozzék a tavon, hát még ilyen szokatlanul erős viharban. A *Scud* utasai úgy érezték magukat, mint egy ember, aki egyedül tör utat magának az erdő sűrű bozótjában. Egy másik hajó felbukkanása szinte természetellenesnek, kísértetiesnek rémlett.

Az az idegen hajó körülbelül háromszáz ölnyi távolságban bukkant ki hirtelen a ködből. Útiránya szerint hamarosan horzsolnia kell a *Scud*ot, vagy legalábbis nagyon közel kell elhaladnia mellette. Kitűnően felszerelt, hatalmas árbocos hajó volt. Csak egyetlen kis vitorlát húzott fel, de a szél ereje olyan nagy volt, hogy így is ijesztő gyorsan közeledett. Sebessége legalább négy csomó lehetett.

- Szerencsés fickó - dünnyögte Cap. - Ő legalább pontosan tudja, hol van, különben nem tartana olyan nyugodtan egyenesen déli irányba.

- Jól beleszaladtunk, kapitány úr - felelte a matróz, aki nemrég váltotta fel Cap mestert a kormányznál. - Ez a francia király hajója, a *Montcalm*. Bizonyára a Niagara folyó torkolata felé tart, ahol a gazdája szép kis kikötőt és erődöt épített. Jól beleszaladtunk, mondhatom!

- Dögvész reá! - szitkozódott Cap. - Gyáva francia módra iszkol a biztos kikötőbe, mihelyt megpillant egy brit hajót!

- Bárcsak követhetnők a példáját! - sóhajtott a helyettes kormányos. - Így azonban a tó végében terpeszkedő öbölbe rohanunk, és nem tudom, hogyan kecmegünk majd ki belőle.

- Ugyan, ugyan, hol van még a tó vége! Ne féljen, amíg engem lát, és amíg jó angol hajótörzs van a lába alatt! Nem vagyunk olyan pulyák, hogy megijedjünk egy kis szélről, és mindjárt kikötőbe kíváncsozunk. Vigyázz a kormányra!

A felkiáltást az csalta ki Capból, hogy a francia hajó hirtelen nekilódult, és nagy tömegével már-már rázúdult a kis *Scudra*. A két hajót alig száz yard választotta el egymástól, és kétséges volt, vajon összeütközés nélkül el tudnak-e haladni egymás mellett.

- Balra! Kormány balra! - ordította Cap.

A francia hajó legénysége a fedélzet bal oldalára tódult, néhány puskát is szegeztek az angol vitorlásra, mintha el akarnák hessegetni. Mindkét oldalon öklök emelkedtek a levegőbe, de ilyen viharban senki sem gondolhatott arra, hogy ütközetbe bocsátkozzék. Két-három könnyűágyú volt a francia hajón, de ásítózó torkuk vízben ázott, és örütség lett volna megszólaltatni őket.

A *Montcalm* oldala feketén csillogott, kötélzetét vadul rázta a szél, eresztékei recsegték-ropogtak, de a káromkodás hangjai, amelyek ilyen helyzetben könnyen előtörnek a matrózok torkán, belevesztek az orkán bömbölésébe.

- Balra, ha mondom! - igyekezett Cap túlfordítani a vihart.

A helyettes kormányos engedelmeskedett, és a vitorlásnak sikerült kikerülnie a francia hajót, bár olyan közel siklott el mellette, hogy Cap önkéntelenül hátrahőkölt, mintha azt várta volna, hogy a *Scud* orra befúródik a francia hajó oldalába. De nem így történt. A kutter már elszáguldott a francia hajó fara mellett.

A fiatal francia kapitány, a *Montcalm* parancsnoka, felugrott a far-rácsra, és azzal a jellegzetes udvariassággal, melyről a franciák még a legválságosabb percekben sem feledkeznek meg, sapkájához emelte kezét, és mosolyogva tisztelgett a gyorsan távolodó vitorlásnak. Volt valami bájos kedélyesség ebben a mozdulatban, de Cap nem vette észre. Igazi angol bulldog módjára vicsorította fogát, és fenyegetően rázta öklét a francia hajó felé.

- Be kár, hogy nem ereszthetünk egy sortüzet beléjük! Akkor ennek a tejfölösszájúnak ajkára fagyna a vigyorgás!

Most már az őrmester is ott volt, és sapkájához emelt kézzel viszonzta a fiatal francia tiszt udvariasságát.

- Nem tudom, miért morogsz rá, sógor - mondta. - Most véletlenül tisztességesen viselkedett. Ez persze csak formaság. Hogy valójában mit gondolt, az más lapra tartozik.

Bizonyos irigységgel nézett a *Montcalm* feketén csillogó tömegére, magas árbocára és széles vitorláira, amíg a hajó végleg el nem tűnt a szitáló esőben. Ő is arra gondolt, hogy az a másik hajó nemsokára biztos révbe jut, míg a *Scud* kénytelen folytatni reménytelen harcát a viharral. De katonás büszkesége nem engedte, hogy elárulja nyugtalanságát. Különben is bízott sógora szakértelmében. Majd csak lesz valahogy - gondolta -, és lement kabinjába.

Néhány óra múlva megint beesteledett. A sötétség még fokozta volna a veszélyt, ha a szél szerencsére nem hagy alább egy kicsit. De még így is eléggé himbálózott a hajó, és csapkodtak a hullámok. A *Scud* olyan könnyű volt, hogy a legkisebb szél is játszva röpítette tovább.

Cap olyan fáradt volt, hogy mély álomba merült. Hajnaltájban arra riadt fel, hogy valaki a vállát rázogatja. Felült, és kitörölte szeméből az álmot. Nyomkereső állt ott mellette.

Amíg a vihar tombolt, Nyomkereső ritkán mutatkozott a fedélzeten. Szerénysége és tapintatossága nem engedte, hogy ott lábatlankodják, ahol mások dolgoznak. Most azonban szükségesnek tartotta, hogy beleszóljon Cap dolgába.

- Bizonyára rászolgált egy kis pihenésre, Cap mester - mondta -, de sajnos, a helyzet olyan, hogy most nem szabad aludnia. Nézzen csak körül! Mindjárt látni fogja, hogy a parancsnok most nem alhatik!

- Hogyan? Micsoda? - dörmögte Cap, amint lassan, fokozatosan öntudatra ébredt. - Mit beszél, Nyomkereső? Hát már maga is a zúgolódók és zsémbeskedők sorába lépett? Idejövet az erdőben, amikor maga volt a parancsnok, én készségesen meghajoltam a maga tudása előtt, és nem kontárkodtam bele abba, amihez maga jobban ért! Elvártam volna, hogy maga is hasonlóképpen viselkedjék!

- Ha csak rólam volna szó, Cap mester, ki se nyitnám a számat - felelte Nyomkereső. - De nők is vannak a hajón, és az ő nevükben beszélek.

- Aha, most már értem! De Mabel katona leánya, és tengerész unokahúga, nem igaz? Nem szabad elveszítenie a fejét egy kis viharban. Fél talán?

- Nem tudom, hogy fél-e, mert nem jajgat, és nem panaszkodik. De bizonyára azt gondolja, hogy jobb volna, ha Jasper nem a rács mögött kuksolna, hanem a fedélzeten tenné meg a szükséges intézkedéseket. Végére is nincs még egy ember, aki úgy ismerné ezt a hajót és ezt a tavat, mint ő.

- Köszönöm szépen! Ezt jól megmondta. Negyven évet töltöttem a tengeren, és most ezen a kis tavon akarnak megtanítani a mesterségemre! Átkozott vihar, már megint tombolni kezd! És mi az ottan, a szél alatti oldalon? - dörzsölgette szemét. - Esküszöm, hogy föld!

Nyomkereső nem felelt tüstént. Előrehajolt, tenyerét szeme fölé tartotta. Arcán megdöbbenés tükröződött.

- Föld az, bizony - ismételte Cap -, alig félmérföldnyire tőlünk! És előtte szirtek ágaskodnak ki a vízből, két félkörben, jobbról és balról! Egészen olyanok, mint egy mesterséges hullámtörő!

Ebben a pillanatban Dunham őrmester sietett a hajó orra felé.

- Úgy látszik, baj van, sógor - mondta. - Magam is látom, de az emberektől is hallom. Azt mondják, a szél ellenállhatatlanul sodor a part felé, és egy-két órán belül zátonyra futunk. Remélem, csak vakrémület az egész.

Cap nem felelt, csak hosszasan nézett a part irányába. Arc kifejezése nem volt túlságosan bizakodó. Azután az ellenkező irányba nézett, és olyan dühös arcot vágott, mintha veszekedni akarna a tomboló széllel.

- Ide hallgass, sógor - folytatta az őrmester. - Én azt mondom, hívjuk fel Jaspert, és kérdezzük meg, mi a véleménye. Egyelőre nincs francia veszély, csak a sziklák fenyegetnek. A fiú talán meg tud menteni minket. Semmi kedvem vízbe fulladni.

- Átkozott vihar! - szólalt meg végre Cap. - Ilyen konok, ilyen huzamos szél ezen a csöppnyi tavon! Igazán rendkívüli. Jól van, nem bánom, hívjuk fel a fiatallembert.

Cap eddig olyan csökönyös volt, hogy hirtelen engedékenysége meglepettette az őrmestert. Tüstént Jasperért küldött. A fiatalember nem váratott magára sokáig. Arca és magatartása mélységes megbántottságot fejezett ki. De amikor körülnézett a fedélzeten, azon nyomban megfellebbezett sérelmeiről.

Előbb a szél irányába nézett, a hajósok szokása szerint, aztán a látóhatárra szegezte tekintetét, végül pedig a szélmentes oldalra fordult, és megpillantotta a fenyegetően sötétlő magas sziklapartot. Most már megértette a helyzetet.

- Azért hívtuk, Jasper úr - mondta Cap, karját keresztbe fonva -, hogy meghallgassuk a véleményét a kikötési lehetőségekről. Miután nők is vannak a hajón, bízom a lovagiasságában, hogy hajlandó lesz segíteni nekünk ebben a nem egészen veszélytelen helyzetben.

- Inkább meghalok, semhogy Mabel kisasszonyt valami baj érje - felelte a fiatalember komoly elszántsággal.

- Tudtam! Tudtam! Ezt vártam tőled! - kiáltott fel Nyomkereső, és kezét szeretettel Jasper vállára tette. - Az én barátom olyan hűséges, amilyen csak egy tiszta szívű ember lehet!

- Főleg éreznem - felelte Cap. - Beszéljünk úgy, ahogy tengerészekhez illik. Ismer a közelben valami kikötőt?

- Nincs itt kikötő. Itt csak egy nagy öböl van a tó végében, ahol még sohasem jártunk. Nem is könnyű az öbölbe bejutni.

- És milyen ez a part?

- Cseppet sem biztató. Sűrű vadon borítja egyik irányban a Niagara torkolatáig, a másikon meg Frontenacig. Úgy hallom, csupa őserdő, ezernyi mérföldre.

- Legalább nem találkozunk franciákkal! És bennszülöttek vannak erre felé?

- Indiánok mindenütt akadnak, bár remélhetőleg ezen a parton nem nagy számban. Lehet, hogy mindjárt beléjük botlunk a parton. De az is lehet, hogy hónapokat tölthetünk ott, és egyetlen rézbőrűt sem látunk.

- Akkor talán megkockáztathatjuk. De mondja csak, Jasper úr, ha ez a kis kellemetlenség közbe nem jön, mit csinálna most a vitorlással?

- Ön tapasztaltabb tengerész nálam, Mr. Cap - felelte Jasper. - Nem vagyok olyan szerénytelen, hogy tanácsot adjak önnek.

- Igen, igen... rendes körülmények közt úgy is volna helyes... de most rendkívüli körülmények közé kerültünk. Beismerem, ennek a kis tócsának is megvannak a maga szeszélyei. Maga ismeri őket, tehát joga van tanácsot adni akárkinek. Nos, mit tennie, ha szabad kérdeznem?

- Azt hiszem, uram, horgonyt kell vetni, mégpedig egy órán belül.

- Horgonyt vetni? Kint a nyílt taven?

- Nem, uram, hanem odaát, a part közelében.

- Csak nem akarja azt mondani, hogy amikor ilyen vihar tombol, horgonyt vessünk a szél alatti parton?

- Ha meg akarja menteni a hajót, nem tehet egyebet, Cap uram.

- Ide hallgasson, fiatalember! Én már negyven éve járom a tengert, de ilyesmit még nem hallottam.

- Pedig ezt tesszük ezen a tavon, ha szorul a kapca - felelte Jasper.

- Elég, elég, nem is hallgatom tovább! - kiáltott fel Cap türelmetlenül. - Nem teszem meg, egyszerűen nem tudom megtenni! Ellenkezik mindennel, amit tanultam és tapasztaltam. Köszönöm, Jasper úr, visszamehet az alsó kabinba.

Jasper meghajolt, és szótlánul visszatért a rácsajtóhoz. De mielőtt lement volna a létrán, aggódó pillantást vetett előbb a szél irányába, majd a part felé, végül gondterhelt arccal, homlokát ráncolva ereszkedett le a hágcsón.

Az őrmester megengedte Jasper Westernnek, hogy naponta egy fél órát a fedélzeten tartózkodjék, és egy kis friss levegőt szívjon. Jasper mindjárt élt is az engedéllyel, és felment a fedélzetre. A hátsó kabin ajtajánál majdnem összeütközött Mabellel. A lány kabintársa, a katona felesége rosszul bírta a hajó himbálózását. Rosszullétében Mabel ápolta, de megunt már az asszony nyögdécselését. Pihenésül felment a fedélzetre, és akkor találkozott Jasperrel.

Mabel nem osztotta nagybátyja bizalmatlanságát a fiatalember iránt. Amikor Jaspert félíg-meddig szobaáristomra ítélték, akkor sem hitte el az ellene emelt vádat, de természetesen kissé elhidegült iránta. Jasper megérezte ezt, és minden kertelés nélkül szóvá tette.

- Mondja meg őszintén, Mabel - kezdte -, maga is árulónak tart engem?

- Eszembe se jutott, hogy annak tartsam - felelte a lány. - Aki jobban ismeri önt, nem tarthatja bűnösnek. Ne is vegye a szívére az egész dolgot. Bizonyára félreértés az egész, és hamarosan tisztázódik.

- De a maga apja, Mabel...

- Apám katona, és kötelessége a legnagyobb elővigyázatosságot tanúsítani. Azt hiszem, még neki nincs kifogása az ön személye ellen.

- Ne haragudjon, Mabel, hogy a bajaimmal terhelem. Nem szoktam panaszkodni. De gondoljon arra, hogy sohasem volt leánytestvérem, és anyám meghalt, mikor még kisgyermek voltam. Néha szükségét érzem a női gyengédségnek.

Ez a néhány szó vagy talán a fiatalember hangja mélyen meghatotta Mabelt. Elhatározta, hogy megpróbál segíteni Jasperen. De mielőtt hozzálátott volna, megkérdezte:

- Mondja, kedves Jasper: hajlandó-e becsületszavát adni nekem, hogy a vád, amit ön ellen emelnek, teljesen alaptalan?

- Esküszöm mindenre, ami szent!

A lány elgondolkodott.

- Miért nem mondta ezt meg az édesapámnak?
- Nem védekezhettek egy vád ellen, amelyet nem is ismerek.

Nem közöltek velem semmit, csak azt, hogy nem vezethetem tovább a hajót. Akármilyen bántó, beletörődnék, ha...

- Ha? - kérdezte a lány, amikor Jasper zavartan elhallgatott.
- Ha nem félnék, hogy ez az intézkedés az ön életét veszélyezteti.
- Azt hiszi, hogy a hajó veszélyben forog?
- Attól tartok. Néhány órán belül elsüllyedhet, ha nem azt teszik vele, amit javasoltam. De a nagybátyja hallani sem akar róla. Tapasztaltabb nálam, nem szállhatok vitába vele. De érzem, hogy nekem van igazam.

Mabel sokáig hallgatott, de végül így szólt:

- Kérem, Jasper, keresse meg apámat, és mondja meg neki, hogy jöjjön az én kabinomba, mert sürgősen beszélnem kell vele.

Néhány perc múlva megjelent az őrmester a kabinban. Amikor megtudta, hogy leánya Jasper érdekében próbál közbenjárni, megharagudott.

- Ez szolgálati ügy, nem családi téma, Mabel!
- Apám! Nemcsak rólad és rólam van itt szó, hanem a hajó valamennyi utasának életéről.
- Ezt a nótát már hallottam. Cap is ért annyit a hajóhoz, mint bárki más.
- De megmakacsolta magát, apám. Lásd be, hogy ezt nem szabad engedned.
- Amit Jasper javasol, képtelenség.
- Ezt Cap bácsitól hallottad. Hallgass meg valaki mást is. Például az öreg kormányost.
- Látod, ez nem is ostoba dolog. Ezt az egyet megteszem a kedvedért.

Előhívták Jasper régi munkatársát, aki most fogolytársa is volt.

Még fel se lépett a fedélzetre, máris aggódva nézett körül. Úgy látszik, odalenn is hallották, hogy a hajó helyzete válságos. Néhány percre nem szóltak hozzá, hagyták, hadd tájékozódjék. Azután megkérdezték tőle, mit tenne ebben a helyzetben.

- Horgonyt kell vetni - felelte habozás nélkül. - Ez az egyetlen mód, ha meg akarják menteni a hajót a biztos pusztulástól.
- Horgonyt vetni? Itt, a nyílt vízen? - kérdezte Cap ugyanúgy, mint az előbb Jaspertől.
- Nem idekinn, hanem a hullámtörők közelében - felelte az öreg kormányos.

Kijelentése nem győzte meg Cap mestert. Első gondolata az volt: ez a két ember összejátszik. Bizonyára azért akarnak horgonyt vetni, hogy megszökhessenek, akárcsak az a ravasz indián házaspár.

Az őrmester, miután visszaküldte az öreg kormányost szállására, szemére vetette sógorának makacsságát.

- Ide hallgass, Dunham őrmester! - felelte Cap. - Akármennyire tisztelem az eszedet, nem engedem, hogy horgonyt vessünk. Lehorgonyozni a szél alatti parton, amikor ilyen vihar tombol, kész örület. Az aláírók, akik a hajó biztosítását vállalták, engem fognának pörbe a *Scud* pusztulásáért.

- Ennek a hajónak nincsenek aláírói, sógor. A kockázat teljesen a kincstáré, és a felelősség teljesen az enyém. Hallgassuk meg még egyszer Jaspert.

- Olyan gyorsan sodródunk a hullámtörő felé, hogy lehorgonyzás nélkül biztosan pozdorjává törik a sziklák a hajót - jelentette ki Jasper dühösen.

- És mit segít ezen a horgony? - kérdezte Cap ugyanolyan dühösen.

- Legalábbis nem árthat, és nem ronthat a helyzeten! - vágott vissza Jasper. - A horgony mindenestre enyhíti az összeütközés erejét. Legalább azt engedje meg, Cap úr, hogy én meg a kormányos megtegyük a szükséges előkészületeket az esetleges lehorgonyzásra.

- Bánom is én, csináljon, amit akar! - kiáltott fel Cap türelmetlenül, és elrohant.

Az őrmester utána szaladt, és elkapta a karjánál.

- Olyan reménytelennek tartod a helyzetet? - kérdezte.

- Hát nem látsz? - förmedt rá Cap. - Félórán belül odacsap a szél azokhoz a sziklákhöz. Nincs ember, aki megakadályozhatná!

A kilátások valóban nem voltak biztatóak. A *Scud* most már alig egymérföldnyire volt a parttól, és a szélvihar kilencvenfokos szögben, merőlegesen sodorta a sziklasor felé. A szél olyan erős volt, hogy képtelenség lett volna újabb vitorlát felhúzni, és valami manővert megkísérelni. A fővitorla darabja, mely a magasban volt, csak arra szolgált, hogy megóvja a hajót a felborulástól. A szél ezt a vitorladarabot is úgy rángatta és szaggatta, hogy aggasztó volt nézni. A szemerkélő eső elállt, de a tajték felcsapott a magasba, és valóságos ködfüggönyt vont a hajó köré. Fenn a magasban a nap már kibújt a felhők közül, és pazarul sütött. Jasper mindjárt észrevette, és jó jelnek tekintette: úgy látta, a vihar kitombolta magát, és nemsokára lecsillapul. De a tónak az a darabja, amely a hajó és a part közt terült el, még mindig ijesztő volt. A hullámtörő sziklákat vadul ostromolták a hullámok, és a sziklasoron túl köd ülte meg a tájat. A part magas volt, mint az Ontario-tó partja általában és végtelen erdők sötétzöld sűrűsége borította.

Dunham őrmester bátor ember volt, és sok nehéz helyzetben tett már tanúságot férfias állhatatosságáról. De akkor olyan ellenséggel állt szemben, mellyel összemérhette fegyverét. Most azonban ki volt szolgáltatva a természet vak erőinek. A saját életét most sem féltette. Erős, egészséges ember volt, és tudta, hogy utolsó leheletéig nem adja fel a küzdelmet. De mi lesz Mabellel? Elhatározta, hogy ha leánya nem bírja a harcot, mindketten egyszerre pusztulnak el.

Mialatt az őrmester és Cap sötét gondolatokba merülve nézte a víz háborgását, Jasper és emberei szorgos munkához láttak az elülső fedélzeten. Jasper, mielőtt engedélyt kapott az előkészületek elvégzésére, magához intett öt-hat katonát, akik készségesen segítségére siettek.

Az ilyen helyeken nem szokták a belső horgonyt igénybe venni. Jasper két kishorgonyt vonszolt elő, és drótköteleket erősített hozzájuk. A két horgonyt készenlétbe helyezte a hajó orrától jobbra és balra. Miközben emberei ezzel vesződtek, a fedélzetre felcsapó hullámok valósággal megfürdették őket. Néha percekig ki se látszottak a vízből.

Jaspernek valami dolga volt a hátsó fedélzeten. Amikor visszajött, Nyomkeresőbe botlott.

- Hogy állunk? - érdeklődött Nyomkereső. - Úgy látom, már nagyon közel vagyunk a parthoz.

- Az a kis távolság elég félelmetes - felelte Jasper.

- Nem volna jó leereszteni a csónakot? Talán ki tudnád vinni Mabelt a partra.

- Ebben a hullámverésben soha! - felelte Jasper.

- Hát ha te mondd, akkor igazán lehetetlen.

Az őrmester odalépett hozzájuk.

- Ha horgonyt akarunk vetni, mért nem tesszük meg máris? - kérdezte Jaspert. - Minden perc késedelem növeli a veszélyt.

Jasper ránézett, és ünnepélyesen kijelentette:

- Ön derék ember, Dunham őrmester, bár most igazságtalanul bánt velem. Tudom, hogy szereti a leányát. Mért nehezíti meg, hogy megmentsem az életét? Hogy mikor kerül sor a horgonyra, bízza rám. Nem fogom elmulasztani a kellő pillanatot.

Az őrmester hol a fiatalemberre nézett, hol meg a sógorára, aki összefont karokkal állt a korlátnál, néhány lépésnyire tőlük. Komor arca, összeráncolt homloka mutatta, hogy elégedetlen mindennel, ami most történik. Jasper észrevette az őrmester tétovázását. Megragadta az alkalmat, és így szólt:

- Engedjen a kormányhoz, őrmester úr. Csak tíz percet kérek!

- Tessék - mondta az őrmester.

Cap meghallotta, de csak a vállát vonogatta. Megfordult, és kibámult a tóra.

Jasper a kormányhoz ugrott, és megragadta a fogantyút. Intésére felhúztak két vitorlát. A hajó orra hirtelen elfordult, és ebben a pillanatban két ember bedobta a két kishorgonyt a habokba. A horgonykötelek hamarosan megfeszültek.

- Micsoda dolog ez?! - rohant oda Cap. - Nem ebben állapotunk meg! El akarja süllyeszteni a hajót?

- Most nem érek rá magával vitázni! - felelte Jasper.

A kishorgonyok megkapaszkodtak a tó fenekén, a hajó lassan jobbra fordult, és orrával egyenesen a tó felé nézett.

- Áruló! - kiáltotta Cap, öklét rázva Jasper felé. - Ha túléljük, felelni fog ezért! Ha rajtam múlnék, most mindjárt felkötteném magát az árbocra!

- Fékezd magad, sógor - intette le az őrmester. - Ne zavarj most Jaspert! Ha ő is elveszti a fejét, akkor igazán végünk van.

- De egyenesen nekiviszi a hajót a szikláknak! A hullámtörő már itt van az orrunk előtt! A kishorgonyok nem elég erősek ahhoz, hogy visszatartsák a hajót! Mondja, ember - kiáltotta egészen elvörösödve Jasper felé -, mire számít maga tulajdonképpen?

- Az alsó áramlatra - felelte Jasper.

- Alsó áramlat? - ismételte Cap gúnyosan. - Ki az ördög hallott már ilyent? Majd éppen ez ment meg minket az elmerüléstől!

- A tengeren talán elképzelhetetlen, de a tó más, elhiheti nekem! - mondta Jasper.

- A fiúnak igaza lehet - szólt közbe az őrmester. - Már hallottam ilyesmiről mesélni a tavi matrózoktól. Nagyon kérek, ne avatkozz bele.

Cap morgott és káromkodott, de kénytelen volt belenyugodni. Jasper az őrmesterhez fordult, és megmagyarázta, mire alapítja tervét. Az a víztömeg, amelyet a vihar felzúdít a partra, kénytelen valami módon visszatérni a tóba. A felületen nem teheti meg, a hatalmas szél és a tarajos hullámok nem engedik. Ezért alul áramlik vissza a tóba, valami láthatatlan úton. Így erős ellenáramot idéz elő a víz mélyebb rétegeiben. Ezt nevezik a tavi hajósok alsó áramlatnak. Ha sikerül ezt az áramlatot kihasználniuk, az megerősíti a horgonyokat, és segít visszatartani a hajó fenekét a sziklától. Vagyis más szóval a felső áramlat és az alsó áramlat szinte kiegyenlíti egymást, a hajó pedig nyugalmi állapotba jut.

Tetszetős és ötletes elmélet volt, csak az maradt még hátra, hogy érvényességét gyakorlatilag is bebizonyítsák. A hajó még mindig a sziklák felé sodródott, bár észrevehetően lassabban. Végül az emberek a hajó orrán örvendezve újságolták, hogy a horgonykötél már nem feszül meg annyira, mint az előbb. A hullámtörő első szikláit most körülbelül száz lépésnyire voltak a hajótól. A tajték dühöngve csapott fel a sziklákon, majd visszazuhan a kavargó hullámokba. Jasper előreszaladt, és kihajolt a korláton. Arcán diadalmas mosoly tükröződött, amint ujjongva mutatott a kötél sodronyra. Az imént még olyan volt ez a sodrony, mint egy vasrúd, most pedig nagy ívben meggörbült, ami arra vallott, hogy a hajó nyugodtan himbálódzik a vízben.

- Az alsó áramlat! - kiáltott fel Jasper boldogan, és visszaroht a kormányhoz, hogy segítsen a hajónak megnyergelni a hullámokat. - A jó szerencse éppen az alsó áramlat kellős közepébe vezérelt minket, és most már nincs semmi veszély!

- A jó szerencse! - kapott a szón Charles Cap. - Tehát nem a tudás, hanem a jó szerencse! - gúnyolódott. - Ezentúl a jó szerencsét nevezzük majd ki kapitánynak. De meg kell hagyni, ennek a köpöcsésének furcsa tulajdonságai vannak.

Beszélhetett, amit akart, az emberek ügyet se vetettek rá. Mindenki boldog volt, hogy a hajó megmenekült, és ezt nem a jó szerencsének, hanem Jasper ügyességének, tudásának, bátorságának tulajdonították.

Vagy fél óra hosszat még aggodalommal lesték a szelet, de az egyre jobban gyengült. Cap ki is jelentette, hogy megmenekülésüket kizárólag ennek a körülménynek köszönhetik.

- Alsó áramlat, felső áramlat, lárifári! - dünnyögte. - A szél az utolsó pillanatban elült, mielőtt a hajót a sziklához csaphatta volna, ez az egész.

Az emberek már mosolyogtak rajta. És mosolyogva engedték át magukat a visszanyert biztonság édes érzésének - a fáradtabbak pedig az édes álomnak is, ami persze sokkal kellemesebb, mint az örök álom, a halál, amelyet már egészen közelinek éreztek.

XII. A PARTRASZÁLLÁS

Már majdnem dél volt, amikor a vihar ereje megtört; éppen olyan hirtelen szűnt meg, mint amilyen váratlanul kitört. Két óra tájban a szél teljesen elállt, a tó tükre azonban még nem simult ki egészen, szelíden fodrozódott. A hullámok még mindig szüntelenül kergették egymást a part felé, a hullámtörő sziklák sora fehér tajtékban fürdött, de a táj képe már mosolygósra vált.

Egyelőre azonban szó sem lehetett arról, hogy a *Scud* folytassa útját a kedvezőtlen irányból fújó könnyű szélben! El is határozták, hogy a délutánt még itt töltik. Jasper felszedette a két kishorgonyt, hogy abban a pillanatban elindulhasson, mihelyt az idő megengedi. Közben azok, akiknek nem kellett vesződniük a hajó kiszolgálásával, már arra gondoltak, miféle szórakozással üssék agyon az időt.

Mabel sóvárgó pillantást vetett a part felé, mint általában minden utas, ha huzamosabb ideig volt egy hajó foglya. Nyomkereső kitalálta kívánságát. Kijelentette, hogy most már gyerekjáték partra szállni. A hajón volt egy könnyű kéregcsónak, a legjobb alkalmatosság ilyen hullámverésben. Az őrmester kezdetben ellenkezett ugyan, de aztán beadta a derekát, és azt mondta, hogy maga is körülnéz a parton. Így hát három ember szállt be a lebocsátott csónakba: Dunham őrmester, Mabel és Nyomkereső. Mabelnek most már nem volt újság a kenu. Kényelmesen elhelyezkedett a csónak közepén, apja a pehelykönnyű jármű orrában foglalt helyet, míg Nyomkereső hátul evezett. Nem kellett ugyan sokat lapátolnia, mert a partot ostromló hullámok maguk repítették a kenut, néha olyan hevesen, hogy alig lehetett kormányozni. Mabel szíve többször elszorult rémületében, mielőtt elérték volna a partot, de Nyomkereső hideg nyugalma és izmos karja visszaadta bizalmát. Mabel valóban nem volt gyáva, és egy-két pillanattól eltekintve, amikor már-már azt hitte, hogy a kenu felborul, gyönyörűségét lelte a hullámokban való ringatózásban. Az egész mulatság néhány percig tartott, annak ellenére, hogy majdnem negyedmértöldnyi utat tettek meg a partig.

Amikor kikötöttek, az őrmester megcsókolta leányát, és kis időre elbúcsúzott tőle. Vállára kapta puskáját, és kijelentette, hogy megpróbál vadat ejteni az erdőben.

- Nyomkereső majd vigyáz rád, kislányom, és el is szórakoztat, amíg oda leszek. Majd elmeséli néhány érdekesebb kalandját a mingókkal folytatott harcokból.

Nyomkereső nevetett. Azt mondta, szívesen vigyáz Mabelre, de harci kalandjaival nem szokott dicsekedni. Az őrmester felkapaszkodott a meredek lejtőn, és csakhamar eltűnt az erdőben. Nyomkereső és a lány a másik irányba indult. Nekik is fel kellett kapaszkodniuk, de hamarosan kijutottak egy sziklafokra, amely mélyen benyúlt a tóba, és pompás panorámát ígért. Mabel itt leült egy ledőlt sziklára, hogy visszanyerje lélegzetét és erejét. Nyomkeresőn meg se látszott a fáradság. Szokása szerint hosszú puskájára támaszkodott, úgy állt ott. Néhány percig némán nézték a tájat. Mabel elragadtatása nem ismert határt.

Elég magasan voltak ahhoz, hogy messzire ellássanak a tavon. Az óriási víztükrör töretlenül nyúlt el északkelet felé, fodrozódó hullámai meg-megcsillantak a nap sugaraiban. A parton, ameddig a szem ellátott, minden csupa erdő volt. A vihar túlsodorta a vitorlást a francia erődök vonalán. A franciák a Nagy-tavak lefolyóit követve, a legfontosabb közlekedési pontokon építettek erődöket. Az egyik ilyen erőd a Niagara folyó partján épült, abban a híres

szorosban, amely az Erie- és Ontario-tavakat köti össze. A *Scud* már több mérfölddel nyugatra került a Niagara torkolatától. Most már felhúzták a kishorgonyokat, és a vitorlás a rendes horgonyán himbálózott a csendes vízen.

- Milyen messze vagyunk itt minden emberi lakóhelytől - mondta Mabel. - Ez igazán olyan, mint a világ vége.

- Mindenesetre szebb, mint a nagyvárosok lármája és tülekedése - felelte Nyomkereső. - Igaz, hogy én csak vadász vagyok, de semmiféle várossal nem cserélném fel ezt a helyet. Egyszer már jártam itt, ha nem is pontosan ezen a sziklafokon. Nagy Kígyóval volt találkám néhány száz lépésnyire innen, annál a terebélyes tölgyfánál, amelyet jól lehet látni erről a pontról is.

- Hogyan? Ilyen pontosan emlékszik minden fára?

- A fák nem olyan jelentéktelen dolgok, mint ahogy képzeled - felelte Nyomkereső. - Ezek a mi utcáink és házaink; a mi palotáink és templomtornyaink. Hogyne emlékeznék rájuk! Akkor úgy állapodtam meg a mohikánnal, hogy hat hónap múlva találkozunk annál a bizonyos tölgyfánál, mégpedig pontosan déli tizenkét órakor. Néhány hónap múlva mindketten legalább háromszáz mérföldnyire voltunk a megbeszélt fától, de én keletre, a mohikán meg nyugatra.

- És találkoztak a megbeszélt órában?

- Amikor ahhoz a fához értem, Nagy Kígyó már várt rám a fa törzsének támaszkodva. Nad-rágja csupa rongy volt, mokasszinja csupa sár. Egy mocsáron kellett átvergődnie, de legyőzött minden akadályt. Nem is csodálkoztam pontosságán. Tudtam, hogy amilyen biztosan felkel a nap a keleti dombok mögött, olyan biztos, hogy barátomat ott találom. Csingacsuk még sohasem váratta meg barátját, és nem is hagyta cserben a veszély órájában.

- És hol van most a nagy delavár főnök? Miért nincs velünk?

- A mingók nyomait követi. Nekem is ott kellene lennem. De hiába - ember vagyok én is, nekem is vannak gyöngéim.

- El se hiszem, Nyomkereső. Maga olyan ember, akinek a lényével nem fér össze semmiféle gyengeség.

- Ha az erőmre és egészségemre gondol, Mabel, akkor igaza van. Ebben a tekintetben elkényeztetett a gondviselés, bár azt hiszem, a hosszú erdei sétáknak is részük van benne, no meg a tiszta lelkiismeretnek is. De mégis ember vagyok, mint a többi, nem mentes az emberi érzelmektől.

Mabel csodálkozva nézett rá. Női ösztöne megsúgta, mire célozgat ez az ember. De úgy tett, mintha nem értene, és megpróbálta más irányba terelni a beszélgetést:

- Igen, az erdő nagyon egészséges. Nemcsak az ember tüdejének tesz jót, hanem az idegeinek is. Milyen megnyugtató ez a nagy csend, ez az óriási némaság.

- Az erdő sohasem néma, Mabel, csak meg kell érteni a beszédét. Néha napokig kószáltam benne egészen egyedül, de sohasem éreztem hiányát a társaságnak.

- Tudom, Nyomkereső. Maga jobban érzi magát a fák társaságában, mint az emberek közt.

- Ezt már nem mondanám. Néha irigylem az embereket, és szeretnék úgy élni, mint ők. Én a természet ölén élek, és mégis azt hiszem néha, hogy a többiek természetesebben élnek. És talán boldogabban.

- Boldogabban? Én azt hiszem, maga boldogabb náluk - mondta a lány. - Ez a tiszta levegő, a hűs és árnyékos erdő, a szépséges fák, a tökéletes nyugalom bőségesen kárpótolja magát az élet sok kis kényelméért. Hiszen hiányt nem szenved semmiben, az erdő ellátja mindennel, ami kell.

- Azt hiszi, az erdő vadjai beérik a táplálékkal és a forrás vízával? Nézze csak azt a vadgalambot! Kirepült a tó fölé, de már fordul is vissza, és párját keresi. Az erdőben élő lények sincsenek magányra kárhoztatva.

- Értem, mire gondol, Nyomkereső - felelte Mabel mosolyogva. - A vadász is megtalálhatja párját az erdőben. Hallom, az indián lányok nagyon kedvesek és hűségesek.

- Engem nem érdekelnek, Mabel. Én olyan lányra gondolok, mint maga.

- Mint én?! - kiáltott fel Mabel csodálkozva. - Csak nem kíván magának olyan tudatlan, hiú, léha, semmihez sem értő élettársat, mint én lennék?

Mabel nyelvén volt még ez a pár szó is: „És olyan fiataalt!” - de ösztönös tapintatossága arra készítette, hogy ne mondja ki, és ne bántsa meg vele Nyomkeresőt.

- Miért ne, Mabel? - felelte a férfi. - Ha maga tudatlan is az erdei dolgokban, annál többet tud abból, ami a városban kell. Hiúságnak, léhaságnak nyomát sem fedeztem fel magában. És hogy nem ért semmihez? Egy olyan okos lány, mint maga, hamarosan megtanulna mindent, amire itt szükség van. Különb feleséget el sem tudok képzelni.

- Feleséget? Nyomkereső! Hát nem tréfál? Maga komolyan beszél?

Csodálkozása nem volt egészen őszinte. Mi tagadás, már régen észrevette, milyen hódolattal néz rá ez az ember, de arra persze nem gondolt, hogy ez még leánykéréshez fog vezetni. Mabel egyszerre elkomolyodott, és szánakozva nézett a vadász nyílt szemébe, yers, becsületes arcába.

- Ezt a dolgot egyszer s mindenkorra tisztáznunk kell, Nyomkereső - mondta kedvesen és barátságosan. - Tisztáznunk kell, nehogy elhomályosítsa barátságunkat, amelyet nagyon sokra becsülök.

- Örömmel hallom! - kiáltott fel Nyomkereső. - Akkor az őrmesternek mégis igaza volt.

- Édesapámnak? Talán az ő ötlete volt, hogy a maga felesége legyek?

- Csakugyan ő vetette fel ezt a gondolatot először. Magam nem is mertem volna felvetni. Még amikor szóba került, akkor sem tudtam elképzelni. Egyre csak azt hajtogattam magamban, hogy ezerszer különb élettársat érdemel.

- Nem hiszem, hogy létezik különb - felelte Mabel. - A maga egyszerűsége, becsületessége, bátorsága nem mindennapi.

- Mabel!

- Az isten szerelmére, ne értsen félre! Igenis, becsülöm, tisztelem, kedvelem magát, boldog vagyok, hogy ismerem, büszke vagyok a barátságára, úgy nézek fel magára, akár az édesapámra... de hogy a felesége legyek, az teljesen lehetetlen...

Nyomkereső arca hirtelen megváltozott. Úgy elsötétült, hogy a lány szinte megijedt. Hosszú hallgatás következett. Nyomkereső merően maga elé nézett, arcán fájdalmas csalódás tükröződött. Kezével nyakához kapott, mintha fojtogatná valami. Egész lényén meglátszott, mennyire szenved.

- Nyomkereső, kedves Nyomkereső - kérlete Mabel remegő hangon, és érezte, hogy szeme könnybe lábad. - Én igazán... igazán nem akartam megbántani. De nem szabad, hogy így gondoljon rám. Kérem, nagyon kérem, verje ki ezt a fejéből.

- Megtörtént, Mabel, megtörtént. Ne féljen semmit, nem fogom többé szóba hozni.

- Maga haragszik! Nem, ne tegye azt! Adja ide a kezét, hadd szorítsam meg! Hadd érezzem, hogy nem haragszik rám, hogy nem gyűlöl! Kérem, mosolyogjon rám megint!

- Mabel, mit beszél? Haragudni magára, gyűlölni magát? Nem, nem, erre sohasem kerülhet sor. - Elfordult, és közben így dünnyögött: - Az őrmester... sajnos... tévedett.

Mabel felugrott a szikláról, és szembefordult a férfival.

- Igen, félreértés volt - mondta. - Nem tudom, nekem is részem van-e benne? Ha úgy volna, sohasem bocsátanám meg magamnak. Felejtsük el, és legyünk jó barátok.

Nyomkereső mintha nem is hallotta volna, mit mond. És amikor megszólalt, nem is neki felelt, inkább magában beszélt:

- Megmondtam az őrmesternek... mindjárt megmondtam, hogy lehetetlen. Egy ilyen szép fiatal lány nem hozzám való. Nem arra született, hogy egy vadász kunyhójában éljen. Persze ha fiatalabb volnék és jóképű, mint Jasper...

- Ne beszéljünk Jasperről - vágott a szavába Mabel türelmetlenül. - Neki semmi köze ehhez az egész dologhoz.

- Miért, Mabel? Nagyon derék fiú, semmi rosszat nem tudnék mondani róla.

- Hagyjuk Jaspert - ismételte Mabel. - Zárjuk le ezt az egész kérdést. Beszéljünk másról.

- Az őrmester tévedett - hajtogatta makacsul Nyomkereső. - Csak ne tévedjen másodszor is.

- Mire gondolsz?

- Eddig is őszintén beszéltünk, Mabel, most sem akarok kártalni. Muir hadnagyra gondolok. Kor tekintetében nem illik jobban magához, mint én, de tisztí vállbojtot visel. Attól tartok, ez nem lehet közömbös egy fiatal lány számára. A tisztí sátor pazarabb és kényelmesebb, mint a legénységi szállások. De úgy gondolom, a boldogság nem ilyen külsőségektől függ.

- Ebben teljesen egyetértünk, Nyomkereső. A tisztí vállbojt és a tisztí sátor az én szememben nem számít.

- Lundie őrnagy nem örülne, ha hallaná.

- Mit törődöm az őrnaggyal? Ő az 55-ösök parancsnoka. Elrendelheti, hogyan meneteljenek a katonák, de nekem nem parancsolhat. Egyébként honnan tudja, hogy az őrnagy Muir hadnagyot szemelte ki férjemül?

- Az őrnagy maga mondta nekem. Megtudta, hogy az őrmester jelöltje én vagyok, és le akart beszélni szándékomról. De engem nem tudott meggyőzni. Annál már jobban ismerem Davy Muirt. Tiszti hölgy rangjára emelheti magát, de boldoggá nem teheti soha. Éppen ellenkezőleg, már jó néhány lányt tett boldogtalanná.

- Egészen felesleges engem figyelmeztetnie. Muir hadnagy úr keressen magának feleséget ott, ahol akar. Tőlem csak kosarat kaphat.

- Köszönöm, Mabel. Akármilyen nehéz most a szívem, ennek a kijelentésének végtelenül örülök.

- Akkor elég ebből, Nyomkereső - mondta Mabel. - Puskalövést hallok. Úgy látszik, apámnak sikerült vadat ejtenie. Nem lehet már messze, keressük meg!

- Az őrmester! - sóhajtott fel Nyomkereső. - Milyen kár, hogy annyira tévedett!

A beszélgetés elakadt. Néhány perc múlva közelgő lépések neszét lehetett hallani. Száraz gallyak recsegték valakinek a lába alatt.

- Itt van már apa! - kiáltott fel Mabel. - Fogadjuk vidám arccal, ahogy jó barátokhoz illik, és őrizzük meg egymás titkait.

A bokrok közül előbukkant az őrmester vállas alakja. Jó katona módjára alaposan szemügyre vette leányát és Nyomkeresőt, aztán kedélyes hangon odaszólt Mabelnek:

- Megkérnélek valamire, kislányom. Te olyan ügyes és fürge vagy. Lelőttem egy madarat, ott hullt le a parti fenyők közt. Szaladj csak le, és keresd meg! Aztán nem kell újra felfáradnod ide. Váltunk egy-két szót Nyomkeresővel, azután mindjárt utánad megyünk. A parton találkozunk.

Mabel engedelmeskedett. A fiatalság ruganyos lépteivel szaladt le a meredek domboldalon. De csak a lába volt könnyű, szívére - úgy érezte - mázsás súly nehezedett. Mihelyt a fák eltakarták apját és Nyomkeresőt, leroskadott egy fa tövébe, és keservesen zokogott. Az őrmester szerencsére nem látta. Apai büszkeséggel, kedvtelve nézett utána, amíg el nem tűnt a fák mögött - nem sejtette, hogy a lány vidám szökdelése csak színlelés.

- Olyan a járása, mint egy fiatal őzé - mondta az őrmester. - Szebb, mint az anyja volt. Remélem, nem mulasztottad el a jó alkalmat, és nyíltan beszéltél vele. A nők szeretik az őszinte beszédet ilyen dologban.

- Igen, beszéltem vele - felelte Nyomkereső. - Tökéletesen megértettük egymást.

- No, ennek örülök. Csodálkozott Mabel?

- Nagyon is, attól tartok. Meglepetés volt számára.

- A meglepetés szükséges dolog szerelemben és háborúban egyaránt - mosolygott az őrmester.

- De mindkét esetben nehéz megállapítani, hogy a meglepetés hatásos volt-e.

Nyomkereső arca megrándult, amint az őrmester tréfálkozását hallgatta. Neheze esett a színészkedés. Ebben a tekintetben olyan volt, mint egy gyerek: minden gondolata és érzése az arcán tükröződött. De most el akarta rejteni érzelmeit, hiszen megígérte Mabelnek, hogy titkát nem árulja el.

- Thomas barátom! - mondta kissé ünnepélyesen. - Régi bajtársak vagyunk, ugye? Sok harcot vívtunk meg egymás oldalán, ugye? Nem lehetséges, hogy már nem is tudjuk egymást tárgyilagosan megítélni? A te szemedben bizonyára szebb, derekabb, okosabb ember vagyok, mint a valóságban. Igazán semmi csodálatos nem volna abban, ha a leányod más szemmel nézne engem, mint te, a régi jó cimbora!

- Mit akarsz ezzel mondani? - kérdezte az őrmester gyanakodva. - Már megint szerénykedni kezdesz? A szerénység nagyon dicséretes egy regrutában vagy egy fiatal tisztben is, de nem egy öreg katonának való! Az igazi katona meg a szerelmes udvarló is legyen önérzetes, bátor, vakmerő. Mitől félsz, te bolond?

- Nagyon különböző emberek vagyunk, Mabel meg én.

- Hát aztán? Az ellentétek vonzzák egymást. Csak semmi szerénység! Inkább légy önhitt és pökhendi, mint Muir hadnagy!

- Sokra megy a pökhendiségével! Felfújhatja magát, mint egy páva, akkor sem ér el Mabelnél semmit.

- Az már igaz! Sohasem egyezném bele, hogy Mabel az ő felesége legyen. Vömül téged neveztelek ki - akarom mondani, szemeltelek ki!

- Nézd, Thomas, bízzuk a választást Mabelre. Olyan fiatal, olyan derűs, olyan boldog. Nem venném a lelkemre, hogy megfosszam a kacagásától, hogy a legkisebb árnyékot is vessem rá...

- Megkérted a kezét, vagy nem? - rivallt rá az őrmester.

- Őszintén feltártuk gondolatainkat egymás előtt - felelte Nyomkereső még mindig kitérően.

- Csak nem mert az a lány szembeszegülni akaratommal? Csak nem merte kikosarazni apja legjobb barátját?...

Nyomkereső elfordította fejét, nehogy arca elárulja szomorúságát.

- Mabel sokkal jóságosabb, semhogy megbántson valakit... még egy kutyát se tudna megbántani - felelte. - Nem kértem meg félreérthetetlenül a kezét, és így nem is kosarazhatott ki.

- Akkor meg te vagy a hibás! - pattogott az őrmester. - Csak nem képzeled, hogy Mabel a nyakadba ugrik, még mielőtt megkérné? Dunham őrmester lánya nem tenne ilyet! Majd én beszélek vele még ma este a te nevedben és érdekedben!

- Nagyon kérlek, ne tedd ezt. Bízd a dolgot rám és Mabelre. Nem szabad elsietni... Ígérd meg, hogy nem avatkozol bele!

Dunham őrmester nagy nehezen megígérte, hogy így lesz. El se tudta képzelni, hogy egy ember, akit ő annyira kedvel és tisztel, ne nyerné meg a leánya tetszését is. Ő maga olyan lányt vett feleségül, aki sokkal fiatalabb volt nála, és ezért nem tekintette komoly akadállynak a

korkülönbséget Mabel és Nyomkereső közt. Ami pedig Mabel iskolázottságát, magasabb műveltségét illeti, annak sem tulajdonított jelentőséget. Az ő szemében a jó katona volt az első ember a világon, és csak a katonai tudás meg a katonás tulajdonságok értek valamit.

Amikor Nyomkereső és Dunham őrmester leballagott a domboldalon a tó partjára, vitájuk folytatódott. Az apa érvek egész sorával bizonygatta, hogy Mabelt és Nyomkeresőt isten is egymásnak teremtette. Nyomkereső észre se vette, és megint reménykedni kezdett.

- A szállásmesterről pedig ne is halljak - fejezte be az őrmester. - Mabel rá se nézhet egy emberre, akinek már négy vagy öt felesége volt. Véleményem szerint kétszer még meg lehet házasodni, kivételesen... de többször, az már a jó erkölcsökbe ütközik. Ne is beszéljünk róla többet. Mabel a te feleséged lesz és kész!

XIII. AZ ELŐŐRS

Mabel már várt rájuk a parton. A csónakot hamarosan elindították. Nyomkereső ugyanolyan ügyesen evezett az erős hullámverésben, mint az imént, amikor partra szálltak. Mabel megint kipirult, és szíve is gyorsabban vert izgalomban, de úgy érték el a vitorláshoz, hogy egy csepp víz se freccsent a csónakba.

Az Ontario-tó olyan, mint az indulatos ember. Könnyen dühbe gurul, de ugyanolyan gyorsan meg is békél. A hullámtörő sziklák sora most olyan volt, mint két nagy fehér kar, mely meg akarja ölelni a tavat. A *Scud* orra alig emelkedett ki a vízből. Jasper már felhúzta a vitorlákat, és csak a szelet leste. Éppen alkonyodott, amikor a fővitorla meglebbent, és a hajó törzse szántani kezdte a vizet. Könnyű déli szellő fújdogált, és a hajót a part mentén tartották, hogy mihelyt lehet, kelet felé fordulhassanak. Csendes éjszaka következett. Akinek nem volt dolga a fedélzeten, nyugodtan és békésen aludt.

Egy kis probléma merült fel a kapitányi tisztség körül, de végül kiegyeztek. Jasperre egyesek még mindig bizalmatlanul néztek, ezért az őrmester ellenőrző joggal ruházta fel sógorát, míg a hajó tényleges vezetése Jasper kezében maradt. A fiatalember ebbe csak azért egyezett bele, mert féltette Mabel biztonságát. A vihar elült ugyan, de Jasper tudta, hogy most meg a *Montcalm* leselkedik rájuk. Aggodalmát nem árulta el senkinek, de mindent megtett, hogy elkerülje a találkozást az ellenséges hajóval. Biztosra vette, hogy a francia kapitány, mihelyt a szél elült, felszedte horgonyait a Niagara torkolatában, és kifutott a tóra, hogy felkutassa a *Scudot*. Bizonyára a két part közt cirkál, olyan vonalon, ahonnan messze ellátni.

Jasper ezért elhatározta, hogy az egyik part mentén igyekszik elosonni, hátha sikerül észrevétlenül továbbjutnia, ha gerendáinak és vitorláinak körvonalai elmosódnak a parti fák hátterében. Végül a déli partot választotta erre a célra, mert ez volt a szelesebb oldal, de azért is, mert az ellenség itt kevésbé számíthat felbukkanására, hiszen ez az útvonal a legjobban kiépített francia erőd mellett visz el.

Reggel szépen kisütött a nap, és kicsalta az utasokat a fedélzetre. Élvezték a jó levegőt, a víz csillogását, és kíváncsian bámulták a látóhatáron kibontakozó képet. Kelet, nyugat és észak felé nem lehetett látni egyebet, csak a felkelő nap fényében szikrázó víztükröt; déli irányban pedig a végtelen őserdő pazar zöldje pompázott. Hirtelen azonban kinyílt a látóhatár, és egy nagy, kastélyszerű épülettömb vastag falai bukkantak elő. Bátyák, blokkházak és magas palánkok védték a várkastélyt. Az egyik magas árbocon fehér francia lobogót lengetett a szél.

Cap káromkodott egyet meglepetésében, és gyanakvó pillantást vetett Jasperre.

- De utálom látni azt a piszkos abroszt! - fordult a sógorához. - Mi meg olyan kitartóan közeledünk ahhoz a parthoz, mintha Indiából hazatérő tengerészek volnánk, és a feleségünk meg a gyermekeink várnának ránk ott, abban a kikötőben. Mondja csak, Jasper, mi keresnivalónk van errefelé?

- Igyekszem a part közelében maradni, abban a reményben, hogy az ellenséges hajó nem vesz észre. Azt hiszem, itt keres minket a legkevésbé.

- Igen, igen, ebben van valami ráció, de... remélem, itt nem lesz semmiféle *alsó áramlat*.

- Ne szidja az alsó áramlatot, Mr. Cap, hiszen mindnyájan annak köszönhetjük, hogy életben maradtunk!

- Lárifári! És mondja csak, micsoda erőd ez tulajdonképp?

- Nem lehet más, mint a franciák niagarai erődje - felelte Jasper helyett az őrmester. - Örülök, hogy elhaladunk mellette, legalább alkalmam van szemügyre venni egy kicsit. Mindenki jól nyissa ki a szemét, és legyen résen, hiszen az ellenség orra előtt fickándozunk.

Szerencsére eléggé megerősödött a szél ahhoz, hogy gyorsan továbbhajtja a vitorlást. Amint a torkolat közelébe értek, mennydörgésszerű robajt hallottak. Mintha valami óriási orgona bűgött volna a távolban. Hangja olyan erős volt, hogy a tóba szakadó folyó partjai megremegtek bele.

- Itt nagyon erős a hullámverés! - kiáltott fel Cap.

- Ekkora hullámverés nincs sehol a világon, Mr. Cap - felelte Nyomkereső. - Mintha az óceán minden vize zuhanna le azokon a sziklákon. Tudja, mi ez? A jó öreg Niagara-vízesés.

- Csak nem akarja azt mondani, hogy ez a hatalmas folyó azokról a dombokról zuhan alá?

- Pedig úgy van! Ah, Mabel, ha egyszer megmutathatnám magának a világnak ezt a csodáját! Csak tíz-tizenöt mérföldet kellene megtennünk felfelé ezen a folyón.

- Maga már járt ott, Nyomkereső? - kérdezte a lány kíváncsian.

- Jártam bizony, és amíg élek, nem felejttem el. Nagy Kígyóval együtt cserkészünk itt a francia erőd körül. Egy barátom a 60-as ezredből lelkemre kötötte, hogy nézzem meg a zuhatagot. Én ugyanis eredetileg a 60-asokhoz tartoztam, csak később kerültem az 55-ösök közé. Így hát elindultunk a folyó mentén felfelé. De nem is volt szükségünk a folyóra, eléggé útba igazított az egyre erősödő robaj, amely igazán olyan volt, mint a szüntelen mennydörgés. Aztán egyszerre kilyukadtunk a folyónál, valamivel a zuhatag fölött. Egy fiatal delavár is volt velünk, aki egy kéregkenut talált valahol, és meg akarta mutatni nekünk, hogy le tud vele siklani a zuhatagon. Hiába magyaráztuk neki, hogy terve örültség, és ne kísértse meg a gondviselést. A fiatal delavár roppant hiú volt, és szerette a veszélyt, a kockázatot. Hiába akartuk visszatartani, megtette, amit a fejébe vett. A kenu még bele se ért a folyó sodrába, már repült, mint a kilőtt nyíl. A fiatal delavár minden ügyessége hasztalannak bizonyult. Pedig hősiesen küzdött életéért, mint egy szarvas, ha az üldöző kutyák elől beleveti magát az ár sodrába. Először azt hittük, hogy sikerül lesiklania, de rosszul számította ki a távolságot. Amikor látta, visszafelé fordította kenuját, és olyan kétségbeesetten küzdött, hogy rossz volt nézni. Még akkor is megsajnáltam volna, ha nem delavár, hanem mingó! Néhány percig ellen tudott állni a zuhatag hatalmas erejének, de azután engednie kellett, lépésről lépésre, hüvelykről hüvelykre. Végre oda ért, ahol a víztömeg alábukik egy óriási szikla fölött. A kenu a levegőbe repült, majd lezuhant a mélységbe, és örökre eltűnt. Később beszéltem egy mohawkkal, aki alulról nézte a tragédiát. Azt mesélte, hogy a delavár még a levegőben is vadul forgatta evezőjét, amíg el nem nyelte a milliónyi cseppre töredező víztömeg.

- És mi történt a szerencsétlennel? - kérdezte Mabel szánakozva.

- Nyilván egyenesen eljutott ősei boldog vadászmezőire. Mert hiú volt és hetvenkedő, de bátor is, és Manitu, a Nagy Szellem éppen úgy szereti a bátrakat, mint a keresztények istene.

Ebben a pillanatban ágyú dördült el az erőd szélén álló sáncból. A nem túlságosan súlyos ágyúgolyó a vitorlás árboca mellett süvített el, intő jelül annak, hogy nem tanácsos jobban közeledni. Éppen Jasper állt a kormánykeréknél, és gyorsan irányt változtatott, de közben mosolygott, mintha nem is venné rossz néven a barátságtalan fogadtatást, melyben a francia erőd a vitorlást részesítette. A *Scud* jó messze került a parttól, nehogy újabb üdvözlőkapjon, de mikor elhagyta az erődöt, megint visszakanyarodott a part közelébe. Amikor a folyó torkolata előtt elhaladtak, Jasper megbizonyosodott arról, hogy a *Montcalm* nem horgonyoz a torkolati kikötőben. Egy matrózt küldött fel az árbockosárba, az nemsokára visszajött, és jelentette, hogy sehol egyetlen vitorla. Jasper erősen remélte, hogy csele sikerül, és míg a francia kapitány a tó közepén leselkedik rá, addig ő egérutat nyer a part mentén.

Egész nap déli szél fújt, és a *Scud* hat-nyolc csomó sebességgel folytatta útját a tükörsima vízen. Körülbelül egymérföldnyire tartották magukat a parttól. Az erdő szakadatlan zöldje kissé egyhangú képet mutatott, de nem volt teljesen unalmas. Itt-ott egy-egy földnyelv nyúlt be a tóba, másutt meg a víz alkotott egészen szép kis öblöket. De sehol sem találtak a civilizáció jeleivel. Folyók ömlöttek a tóba, nagyobb öblök is tűntek fel, amelyek természetes csatornák útján érintkeztek az Ontariótóval, de emberi lakóhelynek sehol semmi nyoma.

Nyomkereső a fedélzeten állt, és tiszta gyönyörűséggel nézte a tájat. Nem tudott betelni az óriási erdő szépségével, és nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy ne meséljen Mabelnek régi barangolásairól a tölgyek, hársak és juharfák világában, ahol igazi szabadság várja a vándort és a természet ezernyi szépsége. Cap is odafigyelt néha, de egészen másképpen gondolkodott. Méltatlankodott, hogy itt nem látni kereskedelmi hajókat, világítótornyokat, telepeket, templomokat, még tűzjeleket sem. Ez nem part - jelentette ki, és hozzátette, hogy ennek a tájnak nincs semmi jövője, ebből soha nem lesz semmi. Itt még ezer év múlva sem lesz egyéb, csak ez az unalmas és teljesen értéktelen erdő.

Amikor a nap leáldozott, a *Scud* már száz mérföldet tett meg hazafelé vezető útján. Dunham őrmester ugyanis kötelességének tartotta, hogy a történetek után visszaforduljon, és Duncan őrnagytól újabb utasításokat kérjen. Jasper egész éjjel a part közelében vitorlázott, és noha hajnaltájban cserbenhagyta a szél, sikerült Oswego erődjét kétfélmérföldnyire megközelíteni.

Mire megpirkadt, a vitorlás már majdnem elérte az Oswego torkolatát. Tisztán lehetett hallani az erődből a reggeli ágyúlövést, mely ébresztőül szolgált. Jasper már kiadta a parancsot, hogy vonják be a vitorlákat, és irányozzák a hajót a kikötő felé.

Ekkor hangos kiáltás hallatszott a hajó orra felől. Kelet felől, ahol párák voltak a látóhatár, egyszerre előbukkant a *Montcalm* a ködből. Majdnem ágyúlövésnyire állt az angol erődtől, és nyilván a *Scudra* leselkedett. Mellette elhaladni teljesen lehetetlen volt. A veszélyes pillanat gyors döntést követelt. Az őrmester rövid tanácskozás után megint megváltoztatta tervét, és kiadta a parancsot Jaspernek, hogy forduljon vissza a tó belseje felé. Cél és irány ugyanaz, ami eredetileg volt: az Ezer Szigetek egyike, ahol az angol előőrs táborozik.

Jasper ügyesen befogta az alkalmas szelet, és minden késedelem nélkül irányt változtatott. Pedig már üdvözlő ágyúlövések dördültek el az Oswego-erődben, zászlókat vontak fel a bástyán fogadásukra, és egész tömeg nyüzsgött a parton. De a rokonszenv volt minden, amit Lundie a *Scudnak* nyújtott, segíteni nem tudott rajta. A *Montcalm*, szinte az erőddel dacolva, maga is elsütötte néhányszor ágyúit, nagy francia lobogót húzott fel a főárbocra, és dagadó vitorlákkal indult a *Scud* üldözésére.

A két hajó néhány órán keresztül pontosan ugyanabba az irányba repült teljes sebességgel. Az angol hajó mindent elkövetett, hogy növelje, a francia hajó meg, hogy csökkentse a köztük levő távolságot. Déltájban azonban már nyilvánvalóvá vált, hogy a *Scud* fürgébb. Ehhez hozzájárult Jasper ügyes manőverezése is. A közelben néhány sziget bukkant fel, és Jasper azt javasolta, próbáljanak itt bújócskát játszani. Cap és Muir ezt a javaslatot gyanúsnak tartotta, annál is inkább, mert Frontenac erődje nem volt messze. De ebben a kényes helyzetben nem mertek nyíltan ellenkezni Jasperrel. Cap fülébe súgta a szállásmesternek, hogy reméli, Édesvíz nem forral valami nagy gonoszságot; csak nem lesz olyan vakmerő, hogy a hajót a francia kikötőbe vigye, és az ellenség kezére játssza!

Jasper Western most nem törődött azzal, hogy sanda szemmel néznek rá. Az a fő, hogy békében hagyják, és nem avatkoznak bele a dolgába. Most aztán megmutatta, mit tud. Két sziget közt elrejtőzött vitorlásával, majd a másik oldalon kiosont, és sikerült lerázni magáról az üldöző francia hajót. Alkonyatkor újabb szigetek közé keveredett. Még mielőtt besötétedett volna, bejutott a szűk csatornák egyikébe, amely meglehetősen tekervényes, szinte útvesztőhöz hasonló sikátoron át a régóta keresett előőrs felé vezetett. Kilenc órákor azonban Cap erőlyesen követelte, hogy vessenek horgonyt, mert az apró szigetek szövevényében és a nagy sötétségben aggodalmak megerősödtek. Félt a zátonyoktól, meg attól is, hogy hirtelen a francia erőd ágyúinak torkába szaladnak. Jasper örömet engedelmeskedett, hiszen az őrnagytól azt az állandó érvényű utasítást kapta, hogy az előőrsök szigetét csak a legnagyobb óvatossággal szabad megközelítenie. Csupán akkor köthet ki a szigeten, ha a fedélzeten nem tartózkodik senki, aki láthatja, és esetleg árulójuk lehetne.

A vitorlást bevitték egy félreeső kis öbölbe, ahol még nappal is bajos lett volna felfedezni, éjszaka pedig tökéletesen el volt rejtve. A fedélzeten nem volt senki, csak Jasper és a kormányos meg egy magányos őrszem, aki nem is értett a hajó mozdulataihoz, és ügyet sem vetett rájuk. Rájuk kívül mindenki aludt. Cap mestert annyira kimerítették az előző negyvennyolc óra fáradalmai, hogy szokatlanul mély és hosszú álomba merült. Hajnaltájban kezdett csak mocorogni, amikor tengerészösztöne megsúgta, hogy a hajó megint mozgásban van. Felugrott, és látta, hogy a *Scud* lassan, óvatosan halad a szűk csatornában.

- Mit jelentsen ez, Western mester? - kérdezte nyers hangon. - Amíg mi alszunk, suttyomban bevisz minket Frontenacba?

- Nem Frontenacba, hanem a rendeltetési helyünkre - felelte Jasper. - Az őrnagy úrtól azt a parancsot kaptam, hogy a legnagyobb titokban közelítsem meg a szigetet. Az őrnagy úr nem óhajtja, hogy a bejáratot mások is megismerjék.

- Nem akarom magát a parancs megszegésére buzdítani. De mindentől eltekintve, még nincs elég világos ahhoz, hogy ilyen sziklás, zátonyos szorosban egyedül botorkáljon. Még egy hivatásos yorki hajócsapat is bajosan tudna itt előrejutni.

- Mindig mondtam, uram - felelte Jasper mosolyogva -, hogy legokosabb, ha rám bízza a hajót, amíg meg nem érkezünk.

- Meg is tettem volna, fiatalember, ha nem merülnek fel bizonyos körülmények, amelyek meggondolásra intettek.

- Nos, uram, remélem, most már vége lesz. Egy órán belül megérkezünk, ha a szél is úgy akarja, aztán a pokolba azokkal az átkozott „körülményekkel”!

Cap elhallgatott. Nem is merte zavarni Jaspert. A környék igazán nem hasonlított egy olyan közismert erőd és kikötő bejáratához, mint Frontenac. Az apró szigetek - ha számuk nem is fedte szó szerint az Ezer Szigetek elnevezést - szinte kiismerhetetlenek voltak, és itt-ott akadt köztük nagyobb is. Jasper elhagyta azt a vízi útvonalat, amelyet főcsatornának lehetett volna nevezni, és a friss szélben, a kedvező áramlatot felhasználva, olyan szűk szorosokon tört át, hogy a hajó néha mindkét oldalon a parti fák lombjait súrolta. Máskor meg kis öblökön haladt át, fehér szirtek és zöld bokrokkal borított parányi szigetekcskék közt. A víz olyan átlátszó volt, hogy mérőóra nem is volt szükség. Le lehetett látni fenékgig, és a víz olyan sekély volt, hogy Capnek borsódzott a háta: minden pillanatban attól tartott, hogy a hajó megfeneklik.

- Nem, ez már igazán sok! - panaszkodott Nyomkeresőnek. - Ilyen úton haladni, ellenkezik a hajózás minden szabályával.

- Én meg a hajózás magaskolájának nevezném - felelte Nyomkereső. - Jasper barátunk művész a maga nemében, és mint a vízslá, biztos szimattal követi célját. Életemet rá, hogy baj nélkül elvisz oda, ahova készülünk!

- Se révkalauz, se mérőóra, se világítótorony, se bója, semmi nyom...

- Ez az! - vágott a szavába Nyomkereső. - Semmi nyom! Ez a legrejtélyesebb előttem az egész dologban. A víz nem őrszi meg a nyomot, Jasper mégis olyan biztosan és merészen mozog itt, mintha mokasszinok nyomát látná a hullámokon.

- Ördöge van! Azt hiszem, még az iránytűhöz sem ért!

- Ormányvitorlát behúzni! - kiáltotta Jasper a kormányos felé. - Szelíden balra! Egész könnyedén! No, most jó..., oldalt a parthoz..., ott már lesz valaki, hogy elkapja a kötelet!

Mindez olyan gyorsan történt, hogy Cap meg se tudta figyelni a *Scud* mozdulatait. Egyszerre csak odasimult a sziklás parthoz, ahol izmos karok nyúltak ki, hogy odakössék. Egyszóval elérték az előőrsöt, és az 55-ös katonákat olyan örömmel fogadták bajtársaik, mint ahogy azokat várják, akik felváltásra érkeznek.

Mabel kimondhatatlan örömmel ugrott ki a partra. Apja is olyan fürgén követte, hogy nyilvánvaló volt, mennyire torkig volt már a vitorlással. Az Előőrs-sziget valóban paradicsom volt olyan emberek számára, akik hosszabb idő óta egy csöpp hajóban voltak kénytelenek szorongani. Ezek a szigetek itt nem voltak dombosak, de elég magasan feküdtek a víz színe fölött ahhoz, hogy a tartózkodás rajtuk kellemes, egészséges és biztonságos legyen. Minden szigetet többé-kevésbé erdő borított - mégpedig olyan erdő, ahol kevés ember járt még azelőtt. Az előőrs céljaira kiválasztott sziget nem volt nagy, legfeljebb húsz acre³ területű. Valami természeti katasztrófa a sziget egy részén lekopasztotta az erdőt, valószínűleg már évszázadokkal azelőtt, és itt egy füves tisztás keletkezett. Részben ez, részben a pompás vízű és bőségesen bugyogó forrás keltette fel annak a tisztnek a figyelmét, aki a szigetet katonai célra kiválasztotta. Viszont ez hátrányos is lehetett, mert a tisztásról meg a forrásról bizonyára tudtak az indiánok is, akik az Ezer Szigetek táján szoktak lazacfogásra készülni. Akárhogy is, annyi bizonyos, hogy a sok sziget közt ez volt a legszebb.

³ Földmérték Angliában, az angol gyarmatokon és Észak-Amerikában (0,70 kat, hold)

Az Előőrs-szigetet sűrű bokrok övezték, és a katonák ugyancsak ügyeltek arra, hogy ez a bozót épségben megmaradjon, hiszen valóságos függönyül szolgált és elrejtett mindent, ami beljebb volt. Eme természetes rejtékhely mélyén hét-nyolc alacsony kunyhót építettek, részint tiszti és legénységi szállásul, részben pedig konyha, raktár, kórház és más szükséges dolgok céljaira. A kunyhókat a szokásos módon fatörzsekből építették, és fakéreggel fedték, amelyet messziről hoztak, nehogy az irtás feltűnő legyen. Immár jó néhány hónapja laktak ezekben a faházakban, és ezért a szokottnál kényelmesebben rendezték be őket.

A sziget keleti végén keskeny, de meglehetősen hosszú földnyelv nyúlt a tóba. Olyan sűrű fák és bokrok borították, hogy teljesen lehetetlen volt átlátni rajtuk. Ezt a földnyelvet vagy helyesebben félszigetet egészen szűk nyak kötötte össze a szigettel. Itt erős blokkházat építettek. Olyan vastag törzseket használtak fel erre a célra, hogy a sáncház falai golyóállóak legyenek. A gerendák összeillesztése is különös gonddal történt. Az ablakok helyett lőrészeket építettek bele, az ajtó is keskeny, de vaskos volt. A tető különösen erős, faragott tönkökből épült, és annyi fakérget raktak rá, hogy a ház a legnagyobb esőben sem ázhatott be. A blokkház emeletes volt. Földszintjén helyezték el az előőrs élelmiszer és lőszerkészleteit. Az emeleten lakott az őrség. Még egy alacsony padlás is tartozott hozzá. Az emeleten és a padláson tizenöt fekvőhely fért el. Mindez egyszerű és olcsó volt, mégis elég ahhoz, hogy megvédje az előőrsöt minden kellemetlen meglepetéstől. Az egész épület negyven láb magas volt, de még a tetejét sem lehetett látni a tenger felől, annyira eltakarták a sudár fák. Még a bástyaszerű torony sem emelkedett ki aombok közül.

A kis erőd kizárólag a védekezés céljait szolgálta. Építőinek még arra is volt gondjuk, hogy huzamosabb ostrom esetén se szűkölködjének vízben a védők. A ház egyik oldalán keskeny sziklahasadék bocsátotta be a forrás vizét. Itt az emelet eléggé kiugró volt ahhoz, hogy egy vödröt lehessen a vízbe lebocsátani. Az emeletre csak létrákon lehetett feljutni. Baj esetén az egész előőrs ebbe az erődbe vonulhatott vissza.

De a sziget legnagyobb erőssége a fekvése volt. Vagy húsz kisebb-nagyobb sziget kellős közepén feküdt, olyan helyen, hogy alig lehetett megközelíteni. Szűk és sziklazátonyos csatornák választották el a többi szigettől. Egy nagyon alkalmas kis öböl szolgált kikötőül. Jasper itt horgonyzott le. A *Scud* annyira megbújt a vízbe hajló fák közt, hogy ha vitorláit lebocsátották, tulajdon gazdája sem talált volna rá. Ez nem tréfa, mert többször is megesett, hogy a hajó személyzete, amikor halászkirándulásról tért vissza, félóráig is keresgélt-kutatott, amíg rátalált. Egyszóval a hely igazán megfelelt az előőrs céljainak.

A *Scud* megérkezését követő óra lázas izgalomban telt el. Az előőrs régóta türelmetlenül leste a leváltó osztagot. Alaposan megunták már ezt a magányos helyet, és alig várták, hogy Oswegóba visszatérhessenek. Mihelyt az őrmester átvette a szolgálatot, a régiek türelmetlenül siettek a vitorlás fedélzetére. Jasper szívesen töltött volna néhány napot a szigeten, de mohón sürgették, hogy induljon vissza.

Előbb azonban Muir hadnagy, Cap és az őrmester titkos megbeszélést tartott a zászlóssal, akit leváltottak. Közölték vele a gyanút, melyet Jasperrel szemben tápláltak. A zászlós megígérte, hogy résen lesz. Három órával azután, hogy a *Scud* kikötött a szigeten, már fel is szedte a horgonyát, és elindult hazafelé.

Az egyik házikót Mabel rendelkezésére bocsátották. A fiatal lány igazi női ösztönnel és ügyességgel gondoskodott nemcsak saját kényelméről és apjáéről is, hanem csinosná és otthonossá varázsolta az egész házikót. A szomszédos házban rendezték be a tiszti étkezőt, ahol az expedíció vezetői étkeztek. A katona felesége főzött, mosogatott és takarított. A

közelben volt a parancsnoki épület, valamennyi közt a legszebb házacska. Itt végezte az őrmester hivatalos teendőit.

Amikor elkészült a berendezkedéssel, Mabel kísért a tisztásra, melynek egyik csücskét nem takarták el a sűrű lombok. Ez volt a tisztás egyetlen pontja, ahonnan messze ki lehetett látni a tóra. Mabel sokáig állt ott merengve és nézelődve. A sima víztükör alig fodrozódott, a hullámok csobogása nem zavarta meg Mabel gondolatait. Képzeletében újra elvonultak a közelmúlt képei és eseményei.

- A világ legszebb hölgye a világ legszebb helyén! Éppen összeillenek! - szólalt meg hirtelen Davy Muir hangja. Az ördög tudja, hogyan csöppent oda ilyen váratlanul.

- Nem mondom, Mr. Muir, hogy gyűlölöm a bókákat - felelte Mabel -, de ez a túlzott dicséret kissé meghökkent. Úgy látszik, nem tart engem elég értelmesnek ahhoz, hogy okosabb beszélgetést kezdjen velem.

- Lám, lám! A szép Mabel elméje olyan éles, mint egy jól kiköszörült kard, és éppen annyira kész visszavágni. Nem lovagias egy szegény ördöggel szemben, aki négy éve gubbaszt már egy isten háta mögötti erődben, s már elfelejtette a szellemes társalgás fogásait. Kissé bizonytalanul topogok ezen a talajon.

- Pedig már néhány órája, hogy szilárd talajra lépett, és a *Scud* ott száll már nélkülünk a szelek szárnyán. Istenem, milyen gyönyörű! Nézze csak! Fáj a szívem, hogy nem vagyok a fedélzetén.

- Attól tartok, magácska nem is a fedélzetet sajnálja, mint inkább a kapitányát. Pedig ez a Jasper kissé gyanús fickó. Kedves édesapjának és tisztelt nagybátyjának nincs valami jó véleménye róla.

- Nem kétlem, hogy az idő meg fogja szüntetni bizalmatlanságukat - felelte a lány. - Különben is inkább magam alkotok véleményt mindenről.

- De az édesapjára csak hallgat? Dunham őrmester kiváló altiszt. Ha nyugalomba vonulok, könnyen lehet, hogy ő lesz az utódom. Mondhatnám, ő lép az én cipőmbé.

- Ez kölcsönös. Ön is léphet az ő cipőjébe. Legalábbis ha az ön korára gondolok, úgy nézhetek önre, akár az apámra.

- Kígyó! - kiáltott fel a hadnagy látszólag tréfásan, de valójában bosszankodva. - Én kedveskedni akarok neki, ő pedig meg akar marni.

- Mondjunk le kölcsönösen szándékainkról! - felelte Mabel.

- Hát nem hajlandó engem a barátai közé sorozni? Biztosíthatom, érek annyit, mint ez a gyanús Édesvíz vagy az alpári Nyomkereső.

- Már Nyomkeresőt is kikezdi? Kérem, ne mondjon róla semmi rosszat, mert nem vagyok hajlandó meghallgatni.

- Nagyon nehéz róla jót mondani.

- Miért? A puskával tud bánni, vagy nem? Ezt az egyet ön sem tagadhatja.

- Mondjuk, hogy ehhez ért. De egyébként olyan műveletlen, mint egy indián.

- Lehet, hogy nem tud latinul, de jobban ismeri az irokéz nyelvet, mint bármely más fehér ember. Márpedig ez hasznos tudomány itt a határvidéken.

- Igen ám, de... - kezdte a hadnagy.

- Igen ám, de nem tudom folytatni a kellemes beszélgetést - vágott a szavába Mabel. - A viszontlátásra, hadnagy úr!

Ezzel sarkon fordult és elszaladt, faképnél hagyva a szállásmestert.

Mabel gyors felfogású volt, de nem komisz, és nem szemtelen. Ez alkalommal azonban úgy érezte, hogy kivételesen gorombáskodnia kell.

Remélte, hogy sikerült egyszer s mindenkorra leráznia ezt a csöppet sem rokonszenves udvarlót.

Rosszul ismerte Davy Muirt. A szállásmester nem volt olyan érzékeny lélek, hogy az elutasítás visszariasztotta volna további próbálkozásoktól.

Gúnyosan nézett a lány után, és szeméből nem sok jót lehetett kiolvasni. Ebben a pillanatban a tisztásra vezető ösvényen Nyomkereső bukkant fel, mintha megérezte volna, hogy itt róla beszéltek.

- Az őzike elszaladt, hadnagy úr - mondta szokásos halk nevetésével. - Fürgébb és fiatalabb, mint ön. Ne fusson utána, úgysem éri utol.

- Ezt én is elmondhatnám magáról! Magához még annyira sem illik, mint hozzám, ha erre célozgat.

- Bizony, igaza van. Egy ilyen öreg erdei medve sehogy sem illik a fiatal őzikéhez.

- Örülök, hogy belátja. Így nem szükséges elárulnom, amit Mabel mondott magáról. Pedig mint régi bajtársa, szinte kötelességemnek érzem, hogy kinyissam a szemét.

- Régi bajtársak akkor lennének, ha ön nem az erdőben töltötte volna azokat az éveket, amelyeket én az erdőben töltöttem, örökös harcban az indiánok ellen.

- Akár a fronton, akár a támaszponton, ugyanabban a hadjáratban vettünk részt. Nem tehetek róla, hogy szállásmesteri kötelességem a raktárakhoz kötött, amikor a harc inkább kedvemre való. De nem is kíváncsi, mit mondott magáról az a szemtelen kis fruska?

Nyomkereső kelletlenül elfordult. A vele született finom érzés és tapintat visszatartotta attól, hogy firtassa, mit is beszéltek róla a háta mögött.

- Nem baj, akkor is megmondom - folytatta Muir. - Hadd lássa, mennyi rosszindulatú gonoszság bujkál ebben a kis ördögben. Remélem, nem veszi a szívére, Nyomkereső. Ne is törődjek vele!

- Bevallom, nagyon is törődöm Mabel kisasszony véleményével. Akármit mondott is, nyilván nem kedvező számomra. Bizonyára a faragatlanságomra, műveletlenségemre célzott.

- Bizony - bólintott buzgón Muir.

- Sajnos, igaza van - folytatta Nyomkereső, és úgy megszorította puskája csövét, mintha össze akarná roppantani. - És ha szabad kérdezni, mit hozott fel ön, a régi bajtárs, mentségemre?

- A múltjára figyelmeztettem, mostoha körülményeire, amelyek arra kényszerítették, hogy félvad életet éljen.

- És mit felelt erre Mabel kisasszony?

- Hallani sem akart erről többet. Türelmetlenül dobbantott, aztán elszaladt. Ezt már maga is látta.

- Haj, haj! - sóhajtott Nyomkereső. - Az őrmester tévedett.

- Ugyan, mit siránkozik, mint egy vénasszony? Kapja vállára a puskáját, és menjen vissza az erdőbe, ott a helye, nem ilyen léha kis fruskák közt. Kerülje Mabelt. Majd észreveszi, hogy kitér az útjából. Ezzel bosszanthatja fel a legjobban.

- De én nem akarom bosszantani. Mabel nem az ellenségem. Egyetlen kellemetlen pillanatot sem akarok szerezni neki.

- Akkor igyekezzék kitüntetni magát a szemében - mondta a hadnagy. - Tudja, hogy itt úgyszólván az oroszlan karmai közt vagyunk. Megsúgom magának, nem bízom túlságosan Lundie bölcsességében. Apja sem volt éppen okos ember. Ismertem jól, őlordsága birtokán születtem. De olyan könnyelműsége, mint a fia, ő nem vetemedett volna. Egész biztos, hogy a mingók dühödten keresik ezt a szigetet. Az őrmester Frontenac felől várja őket, de az indiánok olyan ravaszak, hogy bizonyára az ellenkező irányból közelednek majd. Mi volna, Nyomkereső; ha csónakba ülne, és kievezne néhány mérföldre York irányába? Ha felderítené a terepet, nagy szolgálatot tenne az ezrednek.

- Abban az irányban cserkészik Nagy Kígyó is. Ő ismeri a szigetünket, és okvetlenül hírt ad magáról, ha valami gyanúsát észlel.

- Igen ám, de ő is csak indián. És amit az ember a tulajdon szemével lát, mégiscsak többet ér.

Vagy tíz percig vitatkoztak így. Nyomkereső sokkal egyenesebb lelkű volt, semhogy átlátott volna Muir szándékán. Nem gondolt arra, hogy a ravasz hadnagy így akar megszabadulni egyik vetélytársától. Ha Nyomkereső mégsem ment lépre, csak annak köszönhetette, hogy Dunham őrmester tudta nélkül semmit sem akart tenni.

Nem sokkal később az őrmester magához kérette Muir hadnagyot, és zárt ajtó mögött hosszan tanácskozott vele. A megbeszélés végeztével a hadnagy elsietett, és továbbította az embereknek az őrmester parancsait. A blokkházat katonák szállták meg, és készülődésbe fogtak. Mindez arra vallott, hogy hamarosan - talán még az éjszaka folyamán - történik valami.

Alkonyatkor az őrmester vendégül látta vacsorára Nyomkeresőt. A vacsorán természetesen sógora is részt vett. Az ízlésesen terített asztalnál az őrmester leányához fordult, és így szólt:

- Ezen az asztalon megtalálunk mindent, ami jó és ínycsiklandozó. Mondhatnám, békebeli asztal. De ne felejtsük el, hogy háború közepette élünk. Remélem, kislányom, akkor is megállod a helyedet, ha puskaeros lesz a levegő.

- Mint Jeanne d'Arc, édesapám? - mosolygott Mabel.

- Mint kicsoda? - kérdezte az őrmester.

Nyomkereső is értetlen arcot vágott. Mabel elpirult. Elkésve eszmélt rá, hogy tapintatlanságot követett el, amikor olyan nevet emlegetett, amelyet sem apja, sem Nyomkereső nem ismerhetett.

- Egy katonalány, akiről az iskolában tanultunk - mondta. - Bocsáss meg, hogy félbeszakítottalak.

- Hm..., azt akartam mondani, ne csodálkozz, ha reggel minket nem találsz itt. Még napfelkelte előtt kievezünk a tóra.

- Csak nem akartok itthagyni minket, Jennie-t és engem, a szigeten egyedül?

- Nem, kislányom. Itt marad még rajtatok kívül Muir hadnagy is, Cap bácsid, aztán McNab káplár három katonával. Távollétünkben belőlük áll majd a sziget helyőrsége. Jennie veled marad majd ebben a házban, Cap sógor meg az én irodámba költözik.

- És Muir hadnagy úr? - kérdezte Mabel egy kis aggodalommal. - Remélem, ő nem költözik ide.

- Csak nem félsz attól, hogy alkalmatlankodni fog? - dörmögött az őrmester. - Megmondtam már, hogy hiába legyeskedik körülötted, te sohasem leszel a felesége. Te is megmondhatnád neki kereken.

- Még csak az kellene! - méltatlankodott Cap bácsi is. - Egy ember, aki csak félig katona, félig meg raktárnok-féle! Nem is szólva arról, hogy isten tudja, hány felesége volt már. Remélem, nem ő lesz a hátrahagyott helyőrség parancsnoka?

- Nem, ő csak megfigyelőként jött velünk. A parancsnok McNab káplár lesz, és kérlek téged, sógor, támogasd, amennyire csak tudod. A káplár derék ember, és jó katona, teljesen megbízhatunk benne.

- De miért hagysz itt, édesapám? - kérdezte Mabel. - Miért nem viszel most is magaddal?

- Bátor kislány vagy, Mabel, igazi Dunham! Szívesen megosztanád velem a veszélyt, de ezúttal nem engedhetem meg. Még sötétben indulunk el, nehogy bárki is kilesesse tervünket. A két nagyobb csónakon megyünk, a kisebbik csónakot meg a kéregkenut itt hagyjuk nektek. Abban a csatornában fogunk cirkálni, amelyet a francia hajók szoktak használni. Meglehet, hogy egy hétig is lesben állunk, hogy elfogjuk utánpótlási bárkáikat, amelyek ott haladnak majd el, útjukban Frontenac felé, megrakva indián árukkal. A szállítmányt mi fogjuk megkaparintani.

- Nem egészen tiszta ügy - jegyezte meg Cap, fejét vakargatva. - Legalábbis a tengeren ezt kalózkodásnak neveznék, ha nem szabályos hadihajó követi el.

- Én katona vagyok, és Lundie őrnagy parancsát teljesítem. Őfelsége fontos érdekei fűződnek ahhoz, hogy ezeket a bárkákat elfogjuk, és Oswegóba vigyük. Meg vannak rakva takarókkal, puskákkal, löporral, apró csecsebecsével - csupa olyan áruval, amit a franciák indián törzsek megvásárlására használnak fel, hogy aztán ránk támadjanak, és vérbe tapossák az emberiesség törvényeit. Ha elvágjuk ezeknek a rakományoknak az útját, felborítjuk a franciák átkos terveit, és időt is nyerünk, mert új rakományok nem érkezhetnek meg már ebben az évben az óceánon keresztül.

- De apám, a mi királyunk nem fogad zsoldjába indián törzseket? - kérdezte Mabel.
- Persze hogy megteszi, de az egész más. Amit György király jogosan tesz meg, az a legnagyobb jogtalanság Lajos király részéről.
- Nem értem, édesapám. Ha mindketten ugyanazt teszik...
- Ejnye no, kislányom! Csak nem hasonlíthatod össze a kettőt? Az angolok emberségesek és lovagiasak, a franciák alattomosak és gyávák.
- Ez így van - erősítette meg Cap bácsi. - Mindenki tudja.
- Aztán a skalpunkról van szó - jegyezte meg Nyomkereső. - Mindent el kell követnünk, hogy a skalpunkat megvédelmezzük.

A három férfi teljesen egyetértett ebben a kérdésben. Mabel nem feszegette tovább a dolgot. Igazságérzete visszautasította az emberek előítéleteit, de olyan fiatal volt még, hogy már illendőségből is elhallgatott. A vacsora nemsokára véget ért, és a két vendég eltávozott.

Amikor az őrmester magára maradt leányával, sokáig szótlanul nézte. Még sohasem látta Mabelt ilyen szépnek. Ennek nagyon örült, de homlokát mégis gondok barázdálták. Katona volt, nem törődött a személyes veszedelemmel, mely életét fenyegette, s a haditanács alatt mindenre gondolt, csak önmagára nem. Most azonban, hogy egyedül maradt azzal a lénnel, akit legjobban szeretett a világon, a kockázatot Mabel szempontjából mérlegelte.

Családi emlékekre terelődött a szó. Mabel apja mellé ült, és kezét szorongatta.

- Azt mondd, anyám alacsonyabb termetű volt, mint én? - kérdezte. - Én mindig azt hittem, hogy jóval magasabb volt nálam.
- Mert a gyermek szemével néztél rá, és ezt az emléket őrizted meg róla. Te most már magasabb vagy, és erősebb is, mint ő.
- És a szeme, édesapám?
- Egészen olyan, mint a tiéd, kék és szelíd, barátságos. Csak a te szemed egy kissé vidámabb, nevetősebb.
- Ha azt akarod, hogy ilyen maradjon, apám, vigyázz magadra a közeli napokban.
- Ne aggódj, Mabel. Különben is meg kell tennem a kötelességemet. Könnyű szívvel indulnék erre az expedícióra, ha tudnám, hogy te már férjhez mentél.
- Kihez, apám?
- Tudod, hogy én Nyomkeresőt szeretném élettársadul. Komoly, megbízható ember, meg tudna oltalmazni minden bajtól.
- Ha fiatalabb volna, én sem kívánnék különbet! - felelte Mabel.
- Én nem vagyok zsarnoki apa, kislányom. De ha utolér a katonák végzete, könnyebben halnék meg, ha tudnám, hogy életedet jó kezekbe tettem le.

Mabel sokáig hallgatott. Lopva figyelte apja szemét, homlokát. Hirtelen mélységes szeretet és gyöngédség öntötte el szívét. Arra gondolt, hogy mindaz, amit ő vár az élettől, nem ér fel egy boldog pillanattal, amit apjának szerezhet.

- Mindig engedelmes leányod voltam - mondta halkan. - Most sem akarok ellenszegülni akaratodnak.

- Elfogadod Nyomkeresőt? - kiáltott fel az őrmester egészen felindulva. - Nem is tudod, gyermekem, mennyire megnyugtató ez a szavad!

- Jól van, apám. De nekem is vannak kikötéseim. Én nem varrhatom magam senkinek a nyakába.

- Nyomkereső szeret, és egyszer már megkérte a kezét.

- Várjuk meg, amíg újra megteszi. Addig pedig nem szabad megtudnia, mit beszéltünk róla ma. Megígéred, hogy így lesz, édesapám?

Dunham őrmester megszorította leánya kezét, azután felállt.

- Még pihennem kell néhány órát hajnal előtt - mondta. - Attól tartottam, hogy nem tudok majd aludni. De most érzem, hogy már régen nem aludtam olyan édesen, mint a következő pár órában fogok.

Mabel egy csókkal búcsúzott apjától, azután mindketten nyugovóra tértek.

XIV. A TITOKZATOS VENDÉG

Már fényes nappal volt, amikor Mabel felébredt. Mélyen és nyugodtan aludt, hiszen lelkiismerete tiszta volt. A hajnali mozgolódás lármájából semmit sem hallott. Talpra ugrott, gyorsan rendbe szedte magát, és kisietett a szabadba. Gyönyörű reggel volt, a felejthetetlenül szép őszi reggelek egyike.

A sziget most teljesen elhagyatottnak látszott. Mabel hiába nézett körül, sem apját, sem Nyomkeresőt nem látta sehol. Szíve egyszerre nehéz lett, mert eszébe jutott, hogy azok, akik közel állnak hozzá, veszedelmes kirándulásra indultak. Az otthon maradottak egy kis tábortűz körül csoportosultak. Cap bácsin és a szállásmesteren kívül a káplár és három katona vette körül az asszonyt, aki a reggelit főzte. A barakkok üresen és némán húzódtak meg a fák árnyékában, a blokkház tornya azonban napfényben fürdött. Egyetlen felhő sem volt látható. Az ég kék mosolya békét és biztonságot sugallt.

Mabel látta, hogy társait teljesen elfoglalja a legérdekesebb emberi tevékenységek egyike - a reggelizés. Észrevétlenül kísétált a sziget végébe. Megállt a víz peremén, kezével szétválasztotta a bokrok ágait, és elnézte a partot ostromló kis hullámok játékát. Gondolataiba merülve állt ott néhány percig.

Ekkor hirtelen megpillantott valamit a szemközti sziget partján: egy másik emberi alakot, aki a bokrokat szétválasztva, ugyanúgy, mint ő, kikandikált a lombok közül. A távolság a két sziget közt nem volt több száz yardnál. Mabel hirtelen visszahúzódott, mert tudta, hogy női mivolta aligha védi meg egy irokéz puskagolyótól. Egy darabig a lombok rejtekéből lesett át a túlsó partra. Már éppen el akart sietni, hogy értesítse nagybátyját, amikor észrevette, hogy egy égerfaág nyúlik fel odaát a bokrok közül. Valaki integetett neki, mégpedig nem fenyegetően, hanem barátságosan.

Sok lány már régen elszaladt volna, de az amerikai határvidék élete akkoriban a nőket is megedzette, és kifejlesztette bennük legjobb tulajdonságaikat. Mabel a sok indiántörténetre gondolt, amelyet gyerekkora óta hallott. Ezek a történetek nemcsak férfiak, de asszonyok és lányok bátorságáról, lélekjelenlétéről, kitartásáról szóltak. A határvidéki telepések felesége, nővére, leánya sokszor derekasan megállta helyét a legválságosabb órákban is. Mabel sem akart gyengébbnek mutatkozni. Arra gondolt, hogy katona leánya. Az égerfa integetése barátságos közeledést jelzett. Nem tér ki előle - gondolta Mabel -, nem is futamodik meg. Letört egy ágat, felnyújtotta, és utánozta a szemközti jeladást.

Ez a némajáték mindkét részről vagy öt percig tartott. Ekkor egy emberi arc jelent meg odaát. Mabel tisztán látta, hogy vörös bőrű arc - egy indián nő arca. A következő pillanatban már azt is tudta, ki áll ott vele szemben. Júniusi Harmat volt, Nyílhegy felesége. Hosszú utazása idején Mabel megkedvelte ezt a szelíd, egyszerű asszonyt, aki rettegésnek is beillő tisztelettel tekintett fel férjére. Néhányszor útjuk folyamán Mabelnek úgy rémlett, hogy Nyílhegy kellemetlen módon mereszti rá szemét, és ilyenkor felesége szomorúan lehorgasztotta fejét, miközben lopva hol őt, hol meg férjét figyelte. Mabel ilyenkor megsimogatta az asszony kezét, értésére adva, mennyire sajnálja, hogy akaratán kívül szomorúságot okozott neki. Júniusi Harmat megértette, és azóta mintha tanújelét adta volna rokonszenvének és baráti érzületének.

Nehéz megmondani, mi az, ami az embert bizalomra ösztönzi. Mabel valahogy semmi félelmet sem érzett, és bátran előlépett a bokrok közül, ezzel is jelezve, hogy kész minden üzenetét átvenni. Erre az indián asszony is viszonzta bizalmát, és kilépett a szemközti part szélére. A két fiatal teremtés (a tuszkaróra asszony még Mabelnél is fiatalabb volt) nyíltan kimutatta barátságos szándékait. Mabel hívogatóan integetett, az indián asszony meg rögtön eleget tett a meghívásnak. Egy percre eltűnt, azután felbukkant megint egy kéregkenuval együtt, amelyet orránál fogva húzott elő a bokrok közül.

Mabel most meghallotta nagybátyja harsány hangját, amint az ő nevét kiáltotta. Jelekkkel értésére adta az indián asszonynak, hogy tűnjön el, azután visszaszaladt a tisztás felé. A társaság már a fűben ült a kis tábortűz körül, és falatozott. Cap hősiesen fékezte pompás étvágyát, hogy Mabelt szólítgassa. Mabel messziről közölte vele, hogy még nincs étvágya, de mindjárt ott lesz. Cap vállat vont, Mabel pedig visszasietett a partra. Örült, hogy a többiek reggeliznek. Ez a kedvező pillanat - gondolta -, ki kell használni.

Újra integetni kezdett Júniusi Harmatnak. Jelezte, hogy most már jöhet, tiszta a levegő. Az indián asszony megértette. Kenuja tíz-tizenkét zajtalan evezőcsapással átkelt a vízen, és kikötött Mabel mellett. Mabel kinyújtotta kezét, és elvezette vendégét a saját házikójába. Úgy jutottak oda, hogy nem látta őket senki. Mabel leültette vendégét szobájában, és jelekkel megkérte, hogy várjon. Azután elszaladt a tábortűzhöz, ahol még nem fejeződött be a reggelizés. Cap egy tányéron jókora adag főtt lazacot nyújtott át unokahúgának. Mabel szórakozottan kóstolgatni kezdte, miközben a többiek folytatták beszélgetésüket.

- Gondolja, hogy megtámadhatnak minket? - kérdezte Cap a skót káplártól. - Veszélyt szimatol?

- Nem szimatolok semmit, csak ezt a finom lazacot - felelte a káplár. - De háborúban minden lehetséges. Nem csodálnám, ha a franciák megtámadnának. De mit féljünk? Féljenek ők!

- No, hat férfi és két nő nem éppen sok egy ilyen támadás elhárítására - mondta Cap.

- Maroknyi csapat is csodákat művelhet, ha helyén az esze és a szíve - vélte a káplár.

Mabel megtörölte száját a zsebkendője csücskével.

- Pompás ez a lazac, de csak a felét tudtam megenni - mondta. - A többit elteszem későbbre.

A tányérral együtt visszatért szobájába. Gondosan elrekeszelte az ajtót, és leült az indián asszony mellé.

- Nézd, mit hoztam neked - mondta mosolyogva, és az asszony felé nyújtotta a tányért.

Júniusi Harmat megrázta a fejét.

- Egyél, Harmat - biztatta Mabel, de az asszony arca komoly maradt. - Nagyon örülök, hogy viszontlátlak - mondta Mabel. - Beszélj! Mi hozott ide? Hogyan fedezted fel, hogy itt vagyunk?

- Csendesen beszélni - felelte Júniusi Harmat, és ujját ajkához emelte. - Júniusi Harmat barát - tette hozzá súgva.

- Hiszek neked, Harmat. Minek jöttél?

- Barát beszélni baráttal - felelte az asszony, és nyíltan Mabel szemébe nézett.

- Egyedül vagy odaát? Nem árulsz el? Nem adsz el a franciáknak? Az irokézeknek? Nyílhegynek?

Júniusi Harmat minden kérdésre erélyesen megrázta fejét.

- Nem akarod a skalpomat? - mutatta Mabel.

A tuszkaróra asszony kitérte karjait, és szívére szorította Mabelt olyan gyengéd szeretettel, hogy a lány szeme könnybe lábadt meihatottságában. Megsimogatta az asszony arcát, és így jelezte, hogy nem kételkedik őszinteségében.

- Ha valami mondanivalód van a barátnődnek, hát ki vele! - mondta. - Fülelem nyitva. Hallgatlak.

- Júniusi Harmat fél - felelte az asszony. - Ha beszél, Nyílhegy megöli.

- Nyílhegy nem fogja megtudni. Mabel nem mondja meg neki - biztatta a lány.

- Nyílhegy haragudni - ismételte az asszony. - Tomahawkja belevágni ide - mutatott a tarkójára.

- Nem, soha - nyugtatta meg Mabel. - Mit akarsz tőlem, beszélj!

- Blokkház jó..., oda menni, ott maradni!

- Azt akarod mondani, hogy menjek a blokkházba? Miért? Nyílhegy engem is megöl?

- Nyílhegy nem. Nyílhegy szereti sápadtarcú lány.

Mabel elpirult, de nem adta fel a kérdezősködést.

- Nyílhegynek nincs oka engem se szeretni, se gyűlölni - mondta. - Itt van talán a közelben?

- Ember mindig övé asszony közel - felelte Júniusi Harmat.

- Igazad van, Harmat. Szóval menjek a blokkházba. De mondd csak, mikor menjek? Még ma? Most mindjárt? Gyorsan?

- Blokkház nagyon jó..., ott nem skalp - felelte az asszony.

- Értem..., sajnos, nagyon is értem. Nem akarsz beszélni apámmal?

- Ő nem itt..., ő elmenni.

- Honnan tudod, Harmat? A sziget tele van katonákkal.

- Nem tele..., sok elmenni. - Júniusi Harmat felemelte négy ujját. - Itt csak ennyi vörös kabát.

- Hát Nyomkereső? Nem akarsz beszélni vele? Ő ismeri az irokéz nyelvet.

- Nyelv elmenni vele - nevetett az asszony. - Nyelv szájában. Elmenni vele.

Volt valami ragályos a tuszkaróra asszony gyerekes kacagásában. Mabel vele nevetett egy pillanatig, pedig szívét rémület szorongatta.

- Úgy látszik, mindent tudsz rólunk, Harmat. De ha Nyomkereső el is ment, itt van Édesvíz. Ismered. Nem akarsz beszélni vele? Elszaladok és idehívom.

- Édesvíz is elmenni..., csak szíve itt - mutatott az asszony Mabelre, és megint kacagott.

Mabel sokat hallott már az indiánok okosságáról és jó szeméről. Egy pillanat alatt többet figyeltek meg, mint sok fehér ember egy egész nap alatt. Mabel nem tudta, higgyen-e Júiusi Harmatnak, vagy gyanakvással hallgassa-e szavait.

- Tudom, hogy te sem beszélhetsz kedved szerint - mondta. - Remélem, szeretsz, és nem akarsz félrevezetni. Nagybátyám is itt van a szigeten. Majd ha visszakerülünk Oswegóba, szép ajándékot kapsz tőle.

- Vissza Oswegóba? Ki tudja? - rázta fejét az asszony. - Blokkház nagyon jó - mondogatta megint.

- Értem, Harmat. Megfogadom tanácsodat. Ott alszom ma éjjel. Nagybátyámnak is megmondom.

Júiusi Harmat hevesen megrázta fejét.

- Nem, nem, nem! - tiltakozott. - Nem mondani Sós víz semmi! Sós víz sokat beszélni. Erdőben is sokat beszélni. Nem érteni semmihez, csak beszélni. Nyílhegy megtudni, és megölni feleség.

Mabel látta, hogy az indián asszony bizalmatlan Cap iránt, és nem erőltette a dolgot.

- Honnan tudod, hogy Nyomkereső és Édesvíz nincs itt?

- Mind elmenni - jelentette ki Júiusi Harmat. - Nyílhegy látni hajó, látni csónak is.

- Szóval már régóta figyeltetek minket - mondta Mabel elkedvetlenedve. - Úgy látom, pontosan tudsz mindent.

Júiusi Harmat megint felemelte négy ujját, aztán külön a mutatóujját.

- Négy vörös kabát - mondta, azután hozzátette: - meg Sós víz meg szállásmester. Sápadtarcú lány blokkházba menni. Blokkház jó..., ott nem skalp.

- Úgy beszélsz, mintha már láttad volna azt a blokkházat. A testvéreid ismerik?

Júiusi Harmat óvatosan körülnézett, aztán így felelt:

- Sok tuszkaróra, sok mohawk..., mindenütt lenni..., itt, Frontenacban, Oswegóban. Nem szabad beszélni..., Nyílhegy megölni...

- Itt nem hall és nem lát senki - nyugtatta meg Mabel.

- Irokéz sok szem..., látni minden..., tudni minden.

- Honnan?

- Jenki megsúgni..., van olyan jenki is..., jenki, de francia beszélni.

Mabel szíve elszorult. A gyanú, amellyel Jaspert illették..., a gyanú, melynek sohasem akart hitelt adni..., talán mégis igaz? Hirtelen olyan nyugtalanság fogta el, hogy nem tudott ülve maradni. Idegesen járkált fel és alá a szobában, aztán megállt a tuszkaróra asszony előtt.

- Harmat - mondta, és mélyen a szemébe nézett -, mi barátok vagyunk, ugye? Ha az, amiről itt beszélsz, komolyan bekövetkezik..., ha közvetlen veszély fenyeget, adj valami jelt. Tudnom kell, hogy ne érjen váratlanul, készületlenül. Ígérd meg, hogy figyelmeztetsz.

Júniusi Harmat bólintott, hogy megértette.

- Hozni nekem galamb - mondta.

- Galambot? Honnan hozzak neked galambot?

- Másik házban galamb. Nekem idehozni. Nekem most visszamenni kenuhoz.

- Értem... De mi lesz, ha meglát valaki?

- Előbb kimenni és körülnézni. Aztán énekelni. Énekelni, és hozni galamb.

Mabel bólintott, hogy megértette. Kimegy, körülnéz, és ha tiszta a levegő, énekel valamit. Közben megfogja a galambot, és odaadja Júniusi Harmatnak. A galamb majd visszarepül ide, ha elengedik. Így is történt. Messziről látta, hogy a katonák mindegyike foglalatoskodik valamivel. A közelben volt egy rozoga kis ház, amelyet ólnak használtak. Volt ott vagy egy tucat galamb. Mabel ügyesen megfogta az egyiket, ruhája alá rejtette, és visszasietett a házba, miközben látszólag önfeledten egy dalt dúdolgatott.

Mire a házba ért, nem talált ott senkit. Júniusi Harmat már kiosont. Mabel utána ment, és a parton találta meg, a kenuja mellett. Az asszony átvette a galambot, és egy kosárba rejtette.

- Blokkház jó..., nem skalp - ismételte még, és ellökte a parttól a csónakot. Mabel utána nézett. Egy intést várt, egy mosolyt, egy kis biztatást. De a tuszkaróra asszony nesztelenül evezett, és vissza se pillantott.

Mabel elgondolkodva baktatott vissza a házikójába. Útközben megpillantott valamit, ami nagyon megerősítette gyanúját. Egy kis fa alacsony ágán piros rongydarabot lengetett a szél. Olyan volt, mint egy zászló. De ki köthette oda?

Nem volt nehéz megállapítani, hogy ez a fa éppen olyan helyen áll, hogy a bokrok résein keresztül a túlsó partról is látni lehet. Szándékosan választották ki ezt a fát, és a piros zászló jelent valamit. Valami fontos tényt közöl azokkal, akik alighanem a túlsó parton lapulnak és leselkednek. Mabel gondolkozás nélkül odaszaladt a fához, és letépte róla a rongydarabot. Azután sietve folytatta útját. Meg akarta keresni a katona feleségét, hogy magával vigye a blokkházba. Ekkor egy hang állította meg:

- Hová siet úgy, szép Mabel? És mi az, amit ujjacskaí körül csavargat? Valami sál? Vagy zsebkendő talán?

- Dehogyan..., egy rongydarab..., olyan, mint egy zászló..., egy zászlóból kitépett vászondarab - felelte Mabel nagy zavarban.

- Zászló? Miféle zászló? Csapatzászló nem lehet - az 55-ösök zászlaja selyemből van, ez meg vitorlavászon, közönséges vitorlavászon, csak pirosra festették. Mutassa csak! - Muir kivette a

rongydarabot Mabel kezéből. - Aha, tudom már! Ez a *Scud* zászlajának foszlánya. Most jut eszembe, hogy már a vitorlásra feltűnt nekem, milyen rongyos az a jelzőzászló, milyen viharvert. Vallja be, hogy Édesvíztől kapta! Értékesebb emléktárgyat nem tudott adni magának?

- Nem kaptam tőle semmit! - tiltakozott Mabel. - Ezt a vászondarabot most láttam először. Az imént találtam ennek a fiatal tölgyfának egyik ágán. Nem tudom, ki köthette oda.

- A tölgyfa ágán? Ejnye no! A dolog egyre érdekesebb lesz. De az első kérdésemre nem felelt, kedvesem. Azt kérdeztem, hová siet, szép Mabel.

- Elhatároztam, hogy átköltözöm a blokkházba - felelte a lány. - Jennie-t keresem, őt is magammal akarom vinni. Az a legbiztosabb hely az egész szigeten.

- Sajnálom, hogy megint vitatkoznom kell magával. Az én véleményem éppen az ellenkező. Ha a szigetet megtámadják, elsősorban a blokkházat veszik ostrom alá. Onnan nincs menekülés. Olyan, mint egy egérfogó.

- Ha önök is mindnyájan beveszik magukat oda, a blokkház sokáig ellenállhat az ostromnak.

- Lám, lám, milyen nagy hadvezér maga! Akárcsak az apja! - csúfolódott a hadnagy. - Bízva ezt olyanokra, akik jobban értenek hozzá. De ha el akarnék bújni, a maga helyében én inkább a csónakban keresnék menedéket, és nem a blokkházban. No de ez a maga dolga. Nem is tartóztatom tovább. Isten vele, szép Mabel!

Mabel örült, hogy megszabadulhat tőle. Nem felelt semmit, csak elszaladt. A szállásmester ott maradt a kis tölgy mellett, és tűnődve nézett a lány után, majd a kis rongydarabra, amit a kezében forgatott. Tétovázása nem tartott sokáig. Hirtelen elhatározással a tölgyfához ugrott, hogy újra odakötözzé a rongyot. A kis jelzőzászló megint vígan lebegett a szélben, de nem ott, ahol az előbb, hanem jóval feljebb, egy másik ágon, amelyet a túlsó partról jobban lehetett látni, innen a sziget felől pedig alig.

XV. SZOMORÚ ESEMÉNYEK

Miközben a katona feleségét kereste, Mabel arra gondolt, milyen furcsa, hogy itt mindenki olyan nyugodt és gondtalan, az ő szíve meg aggodalommal van tele. Mintha az egész felelősség az ő vállára nehezedett volna. Egyetlen vágya az volt, hogy nagybátyját meg a katonákat is a blokkház biztonságot nyújtó falai közt lássa. De nem beszélhetett velük nyíltan, hiszen megígérte Júniusi Harmatnak, hogy látogatását titokban tartja.

Szerencsére Jennie-nek nem kellett sokat magyaráznia. A derék skót asszony rettegett az indiánoktól. Örömmel fogadta Mabel indítványát, hogy költözzenek át a blokkházba.

Amikor legfontosabb holmijukat átvitték, Mabel megpróbált a káplárral beszélni. McNab káplár, aki most Dunham őrmestert helyettesítette, bátor katona volt, de kissé korlátolt. Gyengéi közé tartozott az is, hogy lenézett mindenkit, aki nem skót, elsősorban pedig az amerikai születésű katonákat, a jenkit vagy „gyarmatiakat”. Már az is bosszantotta, hogy Dunham őrmester parancsainak kell engedelmeskednie. Most azonban, amíg az őrmester távol van, saját feje szerint intézhet mindent.

- Most maga a sziget felelős parancsnoka - kezdte Mabel, amikor sikerült félrevonnia a káplárt egy kis beszélgetésre. - Apám elég nehéz feladatot bízott magára.

- El tudom látni a szolgálatot éppen úgy, mint ő - felelte a káplár ingerülten.

- Nem kételkedem a hozzáértésében, Mr. McNab. Csak attól tartok, hogy egy ilyen öreg katona túlságosan foghegyről veszi az ellenséget és a veszélyt is.

- Skót vagyok, kisasszony, ha nem tudná! A skótok megszokták a harcot, és mindig túlerő ellen küzdöttek.

- Ismerem a skót történelmet, káplár úr. A hölgy, akinek házában nevelkedtem, skót származású, és sokat mesélt nekem a skót szabadsághősökről.

- No, hát akkor ismer minket egy kicsit! Tudhatja, hogy nem ijedünk meg a magunk árnyékától. Maga se féljen, amíg engem lát.

- Teljesen megbízom magában, Mr. McNab. De még nyugodtabb lennék, ha katonáival együtt megszállná a blokkházat. Ott teljes biztonságban várhatnánk meg apámék visszatértét.

- Biztonság! Mi katonák vagyunk, nekünk másra is kell gondolni. És a becsület? A dicsőség? Az 55-ösök nem bújnak el deszkák mögé, hanem szembenéznek az ellenséggel!

- Apám azt mondta, hogy a blokkház...

- Tudom, tudom - vágott a szavába a káplár türelmetlenül. - Eleget hallottam ezt a nótát. Ismerem a jenki harci módszerét. Az első a fedezék, a jó vastag gerenda. Még szép, hogy nem másznak a fa tetejére, mint a macska. Nem, köszönöm szépen. Én skót vagyok, és csak skót módra tudok harcolni. Legyen egészen nyugodt, kisasszony, ha én...

Ebben a pillanatban a káplár a levegőbe ugrott, aztán előreesett, és végigvágódott a porban. Mabel hűledezve nézte. Mindez olyan gyorsan és váratlanul történt, hogy meglepetésében

szinte nem is hallotta a puska durranását, melynek csövéből a gyilkos golyó útjára indult. Mabel nem sikoltott, nem is ájult el. Természetes ösztöne arra készítette, hogy segíteni próbáljon a sebesültön. De amint fölébe hajolt, már csak utolsó szavait hallhatta:

- Igaza volt..., gyorsan... a blokkházba...

Egy pillantás meggyőzte Mabelt arról, hogy a káplár meghalt.

A lány úgy érezte, hogy lába megdermedt. De legyőzte gyengeségét, megfordult, és a blokkház felé szaladt. Amint be akarta nyomni az ajtót, megrökönyödéssel tapasztalta, hogy belülről is nyomják ellenkező irányban. Jennie állt ott belülről, és rémületében csak a saját biztonságára gondolt. Miközben Mabel az ajtón dörömbölt, és bebocsátásért könyörgött, újabb puskaropogás hallatszott. Ezúttal öt vagy hat puska dördült el egyszerre. Mabelnek végre sikerült benyomnia az ajtót annyira, hogy karcsú alakja beférjen a résen. Addigra nyugalma is visszatért. Szíve már nem dobogott olyan hevesen, és gondolkodni is tudott. Félretolta Jennie-t, és belülről elreteszelte az ajtót. Három vasrúd szolgált az ajtó megerősítésére. Mabel csak az egyiket rakta fel, hogy gyorsabban kinyithassa az ajtót, ha mások is itt keresnének menedéket. Amikor ezt elintézte, felmászott a létrán a felső szobába, ahol a lőrésen át szemügyre lehetett venni nemcsak a blokkház környékét, hanem jóformán az egész szigetet.

Mabel első pillantásra egyetlen élő lelket sem látott a szigeten, se barátot, se ellenséget. Franciákat vagy indiánokat keresve meresztette szemét a kis fehér felhő felé, amely a bokrok fölött lebegett, és elárulta, melyik irányból jöttek a puska- és golyók. A füstfelhő a szomszédos kis sziget felé mutatott, ahonnan Júniusi Harmat evezett át reggel. Hogy az ellenség a másik szigetről lövöldözött-e, vagy már átkelt az Előőrs-szigetre, azt Mabel természetesen nem tudta megállapítani. Most egy másik lőrészhez lépett, ahonnan kilátás nyílt arra a helyre, ahol McNab káplárt utolérte a halál. Mabel megborzadt, amint a lőrésen kitekintett. A káplár mellett ott feküdt három katonája is mozdulatlanul, holtan. Az első puska- és lövés hallatára rohantak oda a káplárhoz. A második puskaropogás sortűz volt, mely mind a három katonát leterítette. A tragikus áldozatok száma ezzel már négyre emelkedett. Mabel szorongó előérzete azt súgta, hogy lesz még több is.

Nagybátyját és Muir hadnagyot nem látta sehol. Mabel izgatottan dobogó szívvel vizsgált meg minden fát, minden bokrot a lőrésen keresztül, még a második emeletre is felkapaszkodott, a blokkház padlásszobájába, ahonnan legmesszebb lehetett ellátni. Nem csodálkozott volna, ha nagybátyja holttestét is felfedezi a füben, mint McNabét és katonáit. De Cap nem volt sehol. Mabel most a kis öböl felé fordult, ahová a csónakot kötötték ki. A csónak még ott volt a parton. Úgy látszik, Muir hadnagynak nem sikerült elérnie a csónakot, ha ugyan ez volt a szándéka. A sziget néma volt, mint a sír, és olyan gyászos, mint egy temető.

- Az isten szerelmére, Mabel kisasszony! - kiáltott fel alulról Jennie. - Csak nem haltak meg a katonáink? Nem értem, hogy egyik se jött még ide!

Mabelnek most jutott eszébe, hogy az egyik katona ennek a szegény asszonynak az ura. Hogy mondja meg neki, mi történt?

- Reméljük, hogy nincs semmi bajuk, Jennie - mondta. - De eszébe se jusson kinyitni az ajtót! Várjon, amíg én szólok.

- Tessék mondani: nem látja valahol az én Sandymet? Inteni kellene neki, hogy itt vagyunk. Mindjárt nyugodtabb lenne a jó ember, ha tudná, hogy én biztonságban vagyok.

„A jó ember! Mindjárt nyugodtabb lenne! Elég nyugodt szegény így is, nyugodtabb már nem is lehet” - gondolta Mabel.

- Miért nem felel, Mabel kisasszony? Látja az uramat, vagy nem látja?

- Néhány embert látok McNab káplár holtteste körül - felelte Mabel, mert nem merte letagadni.

- És Sandy is köztük van? - kérdezte az asszony erélyes, követelő hangon.

- Nem tudom... Valószínű... Négy embert látok ott, négy piros kabátost - hebegte Mabel.

- Sandy! - kiáltotta az asszony szinte esztét veszítve. - Miért nem vigyázol magadra? Rögtön gyere ide! Ne törődj a paranccsal meg a dicsőséggel! A feleséged fontosabb! Sandy! Sandy!

Mabel csörömpölést hallott, majd az ajtó csikorgását. A lőrésen át legnagyobb rémületére megpillantotta Jennie-t, amint a bokrok közt a füves tisztás felé rohan, ahol az elesett katonák heverték egy halomban. Már ott is volt a végzetes helyen... Amit látott, annyira megrendítette, hogy az első pillanatban nem is tudta felfogni.

- Mit bolondozol, Sandy?! - kiáltotta. - Hát nem hallod, hogy hívlak? Meg akarod várni, hogy azok az átkozott indiánok legyilkoljanak? Gyere a blokkházba, de rögtön!

Megragadta férje karját, és rángatni kezdte. Ekkor eszmélt csak rá a szörnyű valóságra. Akkorát sikoltott, hogy talán a másik szigeten is hallani lehetett, aztán lerogyott férje holtteste mellé. És mintha sikolya lett volna a jeladás, ebben a pillanatban vagy húsz indián rohant elő a bokrokból, ijesztő hadiszínekre mázolt képpel, tomahawkjukat lóbálva. Előbb Jennie-vel végeztek, azután megskalpolták mind az öt áldozatukat.

Mindez hihetetlenül rövid idő alatt játszódott le. Mabel szinte megkövülten állt a lőrés mögött, és ha végignézte is a borzalmas jelenetet, nem ébredt tudatára a valóságnak. Mintha csak egy borzalmas álom lett volna az egész. Ám az indiánok vad diadalordítása magához térítette. Hirtelen ráeszmélt arra, hogy Jennie, amikor eszeveszetten kirohant, nyitva hagyta maga mögött az ajtót. Mabel szíve vadul dobogott. A létra felé rohant, hogy lesiessen a földszintre. De még az első emeletre sem ért, amikor meghallotta az ajtó sarkainak csikorgását. Térdre roskadt, és elkészült a halálra. Talán már jönnek is az indiánok fel a létrán.

Aléltan fűelt. Ekkor megint csörömpölést hallott. Nem tomahawkok csattogtak, hanem valaki odalenn az ajtóra erősítette a keresztvasat. Előbb az egyiket, aztán a másikat..., mind a hármat. Talán csak nem Cap bácsinak sikerült elérnie a blokkház menedékét? Vagy egy indián jött be, isten tudja, milyen gonosz szándékkal?

Mabel egészen elvesztette fejét rémületében. Az emeleti szobában több hordó állt a fal mellett. Mabel az egyik hordó mögé bújt, és lekuporodva várta sorsát. Közben gondolkodás nélkül a padlónyílást leste, a létralejáratot. Úgy rémlett neki, hogy léptek neszét hallja..., a létra foka recsegték egy láb súlya alatt..., egyik fok a másik után. Ekkor egy indián feje búbját is látta már, azt a koromfekete haját, amit nem lehet mással összetéveszteni.

Nem Cap bácsi jön, hanem Nyílhegy maga! Mabel szemében vad ijedelem lobogott, amint a rikító színekkel bemázolt, kegyetlen kifejezésű arc felbukkanását várta. A következő pillanatban fel is bukkant - Júniusi Harmat szelíd, csinos, kedves arca.

Mabel talpra ugrott, és a tuszkaróra asszony nyakába borult. Júiusi Harmat megtapogatta, mintha végképpen meg akarna győződni arról, hogy Mabel van itt.

- Nagyon jó - mondta örömmel. - Blokkház nagyon jó..., nem skalp.

- Nagyon jó! - ismételte Mabel keserűen, és szemében az átélt borzalmak rémülete tükröződött. - Nem tudod, mi történt a nagybácsimmal? Hol van Sós víz? Beszélj!

- Nem itt, blokkház? - kérdezte Júiusi Harmat némi csodálkozással.

- Nem, nincs itt. Egészen egyedül vagyok a házban. Jennie, az a másik asszony, aki velem volt, kirohant a férjéhez, és életével fizetett meg gondolatlanágáért.

- Harmat tudni..., Harmat látni minden. Nagyon rossz. Nyílhegy nem sajnálni semmi asszony - még a felesége se.

- De a te életed legalább biztos, hála istennek!

- Harmat nem tudni..., Nyílhegy őt is megöli, ha megtud minden.

- De nem tudja meg! Tőlem soha. Mondd csak, Harmat, lehetséges, hogy nagybátyám még él?

- Harmat nem tud. Sós víz van csónak. Talán kievez tóra.

- De hisz a csónak még ott van a kis öbölben!

- Nem bánni csónak, nem bánni semmi. Elbújni itt. Blokkház jó..., nem skalp.

- Ez a támadás nagyon gyorsan jött és váratlanul, Harmat.

Az indián asszony szeme felcsillant.

- Nyílhegy nagy harcos! - mondta büszkén és boldogan.

- Te még örülsz neki! Te, aki olyan szelíd vagy, nem örülhetsz ilyen vérontásnak.

A tuszkaróra asszony homloka elborult, és Mabel úgy vette észre, hogy arca kegyetlen kifejezést ölt.

- Jenki nagyon kapzsi! - kiáltotta. - Mindig harácsolni! Elrabolni minden vadászterület! Elkergetni a Hat Nép ősi földről! Sápadtarcú mind rossz! Gonosz nép - gonosz király!

Mabel tudta, hogy ebben a kifakadásban sok igazság van.

- Én nem tehetek róla, Harmat - mondta szomorúan. - Most mi lesz velem? A tieid hamarosan megtámadják ezt az épületet.

- Blokkház jó..., nem skalp.

- De ha megtudják, hogy itt egyetlen férfi sincs? Magad mondtad, hogy pontosan tudjátok, hány ember maradt a szigeten.

- Nyílhegy már tudni - felelte az asszony, és diadalmasan felemelte hat ujját. - Minden harcos tudni. Négy már skalp oda - csak kettő még hátra.

- Ne beszélj így, Harmat. Még hallani is borzalmas. De most jut eszembe, hogy a tieid mégsem tudják, milyen védtelen vagyok. Talán azt hiszik, itt van a nagybátyám is meg a szállásmester. Csak ne gyűjtsák fel a házat. Azt hallottam, az ilyen faházak könnyen tüzet fognak.

- Blokkház nem! - rázta fejét Júniusi Harmat.

- Honnan tudod, kedvesem? Miből gondolod?

- Blokkház nedves..., sok eső. Blokkház jó..., nem skalp.

- Azt hiszed, itt baj nélkül kivárhatom, amíg apám visszatér?

- Örmester elmenni..., nagy víz, semmi nyom..., Harmat nem tud semmi.

A kitérő válasz cseppet sem nyugtatta meg Mabelt. Aggodalma még fokozódott, amint az asszony sötét szemébe nézett, és észrevette ajkán a kárörvendő mosolyt. Nem, nem bízhat meg a tuszkaróra asszony szavaiban. Meg is akarta mondani neki, de ekkor erős dörömbölés hallatszott alulról, az ajtó felől.

- Itt vannak! - kiáltott fel Mabel. - De az is lehet, hogy a nagybátyám vagy a szállásmester. Most még Muirt is szívesen látnám. Istenem, istenem, mit tegyek?

- Miért nem megnézni? Kis ablak falban... azért lenni.

Mabel kapott a jó tanácson. Ahhoz a nyíláshoz sietett, amelyet az emelet kiugró részébe vágtak. Gyorsan kiemelte a résbe illesztett vastag védődeszkát, és lenézett az ajtóra. De rögtön visszariadt, és arca is elárulta, hogy indiánok döngetik az ajtót odalenn. Júniusi Harmat rögtön megértette.

- Tuszkaróra - mondta, és ujját ajkához emelte. - Most csend lenni.

- Négyen vannak - súgta Mabel rémülten. - Arcuk csupa ijesztő festék. Nyílhegy is köztük van.

Júniusi Harmat erre szó nélkül a sarokhoz lépett, ahol a puskák álltak. Egyiket kezébe vette, a lőrészhez ugrott, és már ki akarta dugni rajta a fegyver csövét, amikor Mabel visszatartotta.

- Nem, Harmat, ne tedd azt! - könyörgött. - Csak nem akarod megölni a férjedet?

- Nem bántani Nyílhegy - felelte az asszony. - Nem bántani senki. Csak ijeszteni.

Mabel megértette Júniusi Harmat szándékát, és nem ellenezte tovább. Az asszony kidugta a résen a fegyvert, és elsütötte. Aztán halkán kacagott.

- Hogy szaladni mind! - mondta. - Bújni bokorba, fa mögé! Persze azt hinni, itt Sósvíz meg a szállásmester.

- Hála istennek, hogy azt hiszik! - sóhajtott Mabel, és leroskadt egy ládára a hirtelen kimerültségtől, amely minden nagy öröm vagy bánat kísérője. Júniusi Harmat leült hozzá, átölelte vállát, és arcát simogatta.

- Nyílhegy nagy harcos - mondta furcsa, hízalgő hangon. - Tuszkaróra lány mind nagy szem rávetni. Sápadtarcú lány nem látni?

- Harmat! Mit jelentsen ez? Mit akarsz mondani?
- Fehér lány nagyon félni, mikor Harmat puska kidugni Nyílhegy felé.
- Megörültél? Csak nem akartam, hogy egy asszony megölje a férjét! Csak ezt a bűnt akartam megakadályozni. Éppen elég szörnyűséget láttam ma. Mit képzeltél?
- Nem tudni. Szegény tuszkaróra asszony bolond. Nyílhegy nagy főnök..., álmában mindig sápadtarcú lány emlegetni.
- De hiszen neki már van felesége!
- Júniusi Harmat szép..., mindenki mondani. De nagy főnök wigwamjában több feleség is lenne.
- Micsoda? Nyílhegynek több felesége van?
- Nem, nem..., csak gondolni. Nagy főnök, nagy vadász, szabad több feleség.

Mabel már régen sejtette, hogy erről van szó, de Júniusi Harmat most mondta ki először félreérthetetlenül. Szóval Nyílhegynek csak egy felesége van, de rangja szerint több is megilletné, és követni akarja más nagy főnökök példáját. Mabelt megbotrántoztatta, hogy a tuszkaróra asszony olyan nyíltan beszél erről, mintha helyeselné. Pedig titokban biztosan rosszul esik neki, és a féltékenység még bosszúra is ösztökélheti. De amint Júniusi Harmatra pillantott, megnyugodott. Az asszony arca nem árult el gyűlöletet, sőt ellenkezőleg, őszinte szeretetet sugárzott belőle.

- Nem fogsz elárulni, Harmat? - kérdezte Mabel. - Nem fogod fejemet tomahawk alá kergetni?
- Fehér Liliom nem bántani tomahawk - felelte az asszony, és megsimogatta Mabel fejét. Fehér Liliomnak is azért nevezte, hogy kifejezésre juttassa szeretetét. - Nyílhegy nem bánt Fehér Liliom. Ha kap még egy feleség, inkább Fehér Liliom, mint más.
- Ne is beszélj erről, Harmat. Minálunk ez nem szokás. Nem foglalom el a te helyedet Nyílhegy wigwamjában.

Harmat elégedetten mosolygott. Tudta, hogy az indián asszonyok közt szépségben senki sem vetekedhetik vele. A fehér lány más, ő könnyen el tudná hódítani tőle a férjét. Lopva Mabel arcát, haját, szemét nézte, szinte tanulmányozta. El kellett ismernie, hogy nagyon szép, de valahogy nem tudott haragudni rá. Hiába, megkedvelte a sápadtarcú lányt, szívébe fogadta.

Ha Nyílhegy tudná, hogy itt van!

- Harmat szereti Fehér Liliom - mondta az indián asszony. - Harmat nem sír, ha Fehér Liliom a másik feleség. Wigwam szép nagy, két feleség is van hely.
- Nagyon köszönöm, Harmat, hogy ilyen jó vagy hozzám, de mondtam már, hogy erről szó sem lehet. Azt hiszem, egyáltalában nem is megyek férjhez soha.
- Miért nem? Ha nem kell Nyílhegy, van más. Édesvíz is nagy főnök.
- Más gondom van, Harmat. A nagybátyámért aggódom. Szeretném tudni, él-e még, és hol van.

- Harmat kimenni és megnézni.

- Igazán? Megtennéd nekem? Nem kerülsz bajba, ha meglátnak?

Az indián asszony erre elmesélte neki, hogy Nyílhegy kegyvesztett lett saját népénél, és most átmenetileg az irokézekkel tart. Kétszínű játékot játszik. Barátságot színlel az angolokkal szemben, néha szolgálatokat is tesz nekik, de valójában a franciáknak dolgozik. Kenuján hosszú utakat tesz az Ontario-tavon, és mindig magával viszi a feleségét. Harmat nyugodtan kimehet, nem meri bántani senki. Ki is megy, és körülnéz, ha ez megnyugtatója Mabelt. Csak ki kell várni a kedvező pillanatot.

A különböző ablakréseken át alaposan megvizsgálták a helyzetet. A sziget meghódítói a jelek szerint nagy lakomára készültek, miután kifosztották a raktárakat, és megkaparintották az angolok készleteinek egy részét. A legtöbb készlet a blokkházban volt, de a többi épületben is akadt elég zsákmány. A halottakat már eltávolították, a fegyvereket egy halomba rakták, és kiválasztották a lakoma színhelyét. Egyébként nem gyűjtötták fel vagy rombolták le a házakat, mert azt akarták, hogy békés képe legyen mindennek, hiszen az őrmester és kísérete visszatérését várták, és így remélték törbe csalni őket. Júniusi Harmat hívta fel Mabel figyelmét arra, hogy az egyik indián harcos felmászott egy magas fára, és ügyesen elhelyezkedett egy vastag ágon a lomb között. Őrszem volt, akit azért küldtek fel, hogy idejében jelezze bármely hajó vagy csónak közeledését. Úgy látszik, egyelőre nem siettek a blokkházat megostromolni. A csónakot azonban már felfedezték a kis öbölben, és elvitték arra a helyre, ahol saját kenuikat rejtették el a bokrok közt.

Júniusi Harmat most kijelentette, hogy itt az alkalmas pillanat. Mabel némi bizalmatlansággal nézte, hogyan ereszkedik le a létrán. Utána sietett, hogy rögtön bereteszeltesse mögötte az ajtót. Júniusi Harmat nem viselkedett gyanúsan. Az ajtót csak résnyire nyitotta ki, és gyorsan kiosont rajta. Mabel remegő kézzel akasztotta vissza a keresztvasakat a helyükre. Miután meggyőződött róla, hogy jól elreteszelte a bejáratot, visszatért az első emeletre, s figyelemmel kísérte, mi történik odakinn.

XVI. IZGALMAS ÓRÁK

Gyötrelmes lassúsággal telt az idő, amíg Mabel a tuszkaróra asszony visszatérését leste. Szorongó szívvel hallgatta az indiánok kurjongatását, amely a vastag falon is áttört. A diadalmas harcosok jócskán felöntöttek a garatra, és a szesz hatása alatt megfélelkeztek szokásos óvatosságukról. Dél tájban úgy rémlett Mabelnek, hogy egy fehér embert is lát a dőzsölő indiánok közt. Ennek a fehér embernek az öltözéke elütött az angolokétól, arca is sötétebb volt, viharvert, napbarnított. Mabel az első pillanatban megörült neki, mert úgy képzelte, hogy egy fehér embertől több könyörületet várhat, mint az irokézektől. Nem tudta, hogy a fehér tiszteknek milyen kevés befolyásuk van még azoknál az indiánoknál is, akik a szövetségeseik. Az irokézek, ha megrészegeznek a vértől és a pálinkától, nem fogadtak szót senkinek.

Mabel úgy érezte, hogy ennek a napnak sohasem lesz vége. Minden óra olyan hosszú volt, mint máskor egy hét. Vajon hitelt adhat-e Júniusi Harmat biztató szavainak? Az indiánok csakugyan nyugtot hagynak-e a blokkháznak, csak azért, hogy az őrmestert törbe csalják? A pillanatnyi helyzet mintha ezt a feltevést igazolta volna.

Amíg világos volt, Mabel még valahogy megbirkózott aggodalmaival. De amint sötétedni kezdett, félelme egyre fokozódott. Estére az indiánok tobzódása már nem ismert határt. A viharvert külsejű, barna arcú idegen tiszt - nyilván francia - hiába próbálta megfélemezni őket. Végül jónak látta magukra hagyni a garázdálkodókat, és átevezett a másik szigetre, ahol valamiféle sátra vagy hálólhelye volt. Úgy látszik, nem érezte magát biztonságban saját szövetségesei körében. De mielőtt visszahúzódott volna, eloltotta és szétaposta az indiánok tábor tüzét, nehogy felgyújtsák még a blokkházat, ami további terveit keresztezte volna. Még arra is ügyelt, hogy magával vigyen minden tűzszeres számot. Szívesen elvitte volna a fegyvereket is, de ezt már nem tudta megtenni, hiszen az indián harcosok is becsület kérdésének tekintették, hogy egy percre se váljanak meg késeiktől és tomahawkjaiktól. A puskákat egy halomba rakták ugyan, de szemmel tartották, és lehetetlen volt észrevétlenül hozzáférni.

A máglya kioltása okos dolog volt. Alighogy a francia tiszt magukra hagyta őket, az indiánok máris arról kezdtek beszélni, hogy jó lenne a blokkházat felgyújtani. Nyílhegy is megelégette a részek larmáját, és félrevonult az egyik faházba. Leheveredett a szalmára, és megpróbált egy kicsit aludni. Ugyancsak rászorult az alvásra az utolsó néhány éjszaka szüntelen átvirrasztása után. Közben az egyik részeg indítványára nyolc-tíz indián közelítette meg a blokkházat.

Most következett a legfélelmetesebb pillanat. Az indiánok olyan részekek voltak, hogy nem törődtek semmivel - még azzal sem, hogy talán puskacsövek merednek rájuk a lőrésekből. Már-már elfelejtették, hogy a házban emberek vannak, akik védekezni tudnak. Mint a pokolbeli ördögök, vad kurjongatással rohanták meg a blokkházat. Az ital felizgatta őket, de nem ittak még annyit, hogy tántorogjanak. Egyszerre, szinte „testületileg” mentek neki az ajtónak, de a vastag gömbfák meg se reccsentek. Még száz ilyen ember rohamának is ellenálltak volna. Mabel azonban nem tudta, mennyit bír ki az ajtó, és minden újabb kísérletnél úgy érezte, hogy szíve a torkában dobog. Csak akkor tért újra magához, amikor kitapasztalta, hogy az ajtó - mintha kőből épült volna - meg se moccan nehéz sarkaiban.

Amikor a zaj kissé alábbhagyott, Mabel összeszedte bátorságát, és kikandikált a lőrésen. A hirtelen beállott csend, melyet sehogy sem tudott megmagyarázni, kíváncsivá tette. Semmi sem olyan ijesztő annak, aki veszélyben forog, mint a bizonytalanság: az, hogy nem tudja, mit hoz a következő pillanat.

Mabel a lőrésen keresztül megállapította, hogy két-három indián a kioltott máglyához siet, és a hamuban kotorászva még teljesen el nem hamvadt parazsat keres, hogy a tüzet felélessze. Szenvedélyes vágyuk, hogy a blokkházat elpusztítsák, a szokottnál is leleményesebbé tette őket. Fehér ember már feladta volna a kísérletet, hisz reménytelennek látszott ebből a sok hamuból lángot előcsalni. De az erdő fiai ilyen dolgokban ezerszer ügyesebbek a civilizált embereknél. Száraz levelek segítségével, amelyeket csak ők tudtak bámulatos gondossággal kiválasztani, sikerült a tüzet felélesztelniük, azután már csak vékony gallyakat kellett rádobálni, hogy a láng újra vígan lobogjon. Amikor Mabel az emelet kiugró részén lepillantott, az indiánok már máglyát raktak az ajtó előtt, és nemsokára fenyegetően pattogott, ropogott a tűz. Az indiánok diadalmas ordításban törtek ki. Mabel szíve elszorult, de nem tudott elszakadni leshelyétől, annyira izgatták a pusztító munka fejleményei. De nemsokára olyan magasra csaptak fel a lángok, hogy kénytelen volt visszahúzódní. Rémülten szaladt a szoba másik végébe, de elfelejtette eltorlaszolni a nyílást, és máris füst öntötte el az emeletet. Mabel behunyta szemét, és úgy érezte, hogy vége van, fel kell adnia a harcot. Kis idő múlva azonban újra kinyitotta szemét, és legnagyobb meglepetésére észrevette, hogy a tűz nem erősödik, inkább lohad. A sarokban egy hordó víz állt. Mabel gondolkodás nélkül, inkább ösztönére hallgatva felkapott egy vödört, megtöltötte, és kiloccsantotta a lőrésen. Amikor újra lenézett, szíve nagyot dobbant örömeiben. Valaki szétrugdosta az égő gallyakat, és elfojtotta a tüzet. „Ki lehet az? - gondolta Mabel. - Milyen jó barátot küldött a jóságos gondviselés segítségemre?”

Könnyű léptek neszét hallotta alulról. Valaki az ajtót dőngette, de nem fenyegetően, inkább bebocsátást kérően.

- Ki van odalenn? Te vagy az, kedves bácsikám?

- Én vagyok az, nem Sósvíz! Eressz be gyorsan!

Mabel lesietett a létrán, és gyorsan kiemelte a keresztvasakat. Ezúttal megfélekezett minden óvatosságról, és egészen kitárta az ajtót, olyan heves mozdulattal, mintha ki akarna rohanni a szabadba. Júniusi Harmat rántotta vissza az ajtó mögé, azután gondosan bereteszte megint. Mabel a nyakába borult.

- Édes Harmat! Védőangyalom! De örülök, hogy visszajöttél! - kiáltotta.

- Fehér Liliom olyan szorosan ölel, mindjárt megfojt! - nevetett az asszony. - Fehér Liliom gyorsan sír, gyorsan nevet. Előbb jól bezárni ajtót!

Mabel karon fogta a tuszkaróra asszonyt. Néhány perc múlva egymás mellett ültek az emeleti szobában egy padon, kéz a kézben, bizalmas kettesben. Örültek egymásnak: az egyik azért, hogy jót tett, a másik, mert jót tettek vele.

- Beszélj, Harmat - kezdte Mabel. - Láttad a szegény nagybácsimat? Vagy hallottál felőle valamit?

- Semmi, semmi. Sósvíz talán kimenni tóra. Szállásmester is eltűnni. Júniusi Harmat néz itt, néz ott, néz mindenütt. Semmi, semmi.

- Hála istennek! Akkor talán sikerült elmenekülniük, ha nem is tudjuk, hogyan. Azt hiszem, egy francia tisztet láttam a szigeten.

- Igen, francia kapitány idejönni és elmenni. Szigeten csak indián - sok indián.

- Jaj, Harmat, nincs semmi mód arra, hogy édesapámat megmentsek?

- Sok indián harcos lesni és várni. Jenki meghal.

- Ne beszélj így, Harmat! Te, aki megmentetted az életemet, nem kívánhatod apám halálát.

- Harmat nem ismeri apa. Harmat nem szereti apa. Harmat saját népe szeretni. Nyílhegy a férj. Nyílhegy szeretni skalp, sok skalp.

- Harmat, nem ismerek rád! Az nem lehet, hogy te olyan kemény szívű légy!

A tuszkaróra asszony sötét szeme hidegen nézett Mabelre. Arc kifejezése most barátságtalan volt.

- Fehér Liliom jenki lány? - kérdezte, helyesebben nem is kérdezte, csak megállapította.

- Persze hogy jenki lány vagyok! És szeretném megmenteni honfitársaimat a skalpolástól.

- Szeretni, de nem tudni. Júniusi Harmat nem jenki. Férj tuszkaróra. Szív tuszkaróra! Fehér Liliom talán visszatartani jenki katonák, elvenni győzelem gyümölcse?

- Talán nem tenném meg - felelte Mabel, kezét szívére szorítva -, de ez egészen más. Te szeretsz engem, Harmat! Meg akarod menteni az életemet! Miért teszed, ha csak tuszkaróra módra tudsz érezni?

- Júniusi Harmat nagyon szeret Fehér Liliom. De csak Fehér Liliom. Apa nem, nagybácsi nem, többi jenki nem!

Mabel kezébe temette arcát, és keservesen zokogott. Eltartott néhány percig, amíg újra beszélni tudott.

- Tudni akarok mindent - mondta. - Mondd meg, Harmat, a legrosszabbat is. A te néped ma este eszik-iszik, mulat, ünnepel. Mi a szándékuk holnapra?

- Júniusi Harmat nem tudni... félni Nyílhegy... nem kérdezni... Legjobb itt elbújni.

- Nem támadják meg újra a blokkházat? Láttad, milyen csúnyán viselkednek, ha nekidühödnek.

- Nem jönni vissza... sok tüzes víz, sok rum... Nyílhegy aludni... francia kapitány elmenni... legjobb itt maradni.

- Gondolod, hogy nyugodtan alhatok - legalább ma éjszaka?

- Lehet aludni... nem támadni... Sok tüzes víz, sok rum. Ha Fehér Liliom bátor, most sok minden tenni.

- Mit tehetnék? Ragadjak fejszét vagy puskát?

- Fehér Liliom nem tenni... puska, tomahawk nem Fehér Liliom kezébe... Legjobb itt elbújni... blokkház jó, nem skalp.

- Magad is belátod, hogy harcolni nem tudok. De esetleg megszökhetnék. Csónakon.

- Fehér Liliom tud evezni? - kérdezte Júniusi Harmat kételkedően.

- Nem olyan jól, mint te. De talán el tudnék jutni egy másik szigetre, ahol nincs senki. Talán tudnék jelet adni apámnak, hogy figyelmeztessem. Vagy Nyomkeresőnek.

- Fehér Liliom szeret Nyomkeresőt?

- Mindenki szereti, aki csak ismeri. Te is szeretnéd, ha tudnád, milyen jószívű.

- Nem jószívű! Jó szem, jó puska, nem jó szív! Megölni sok irokéz! Nyílhegy megskalpolni Nyomkeresőt, ha lehet.

- De nem lehet! Nyomkeresőt vigyáz magára. És rám is vigyázna, ha tudná, milyen bajba kerültem. Csónakba ülök, és elébe megyek. Csak megvárom, míg mindenki elalszik.

- Júniusi Harmat nem engedi... kiabálni... hívni Nyílhegy!

- Meg tudnád tenni? Hát nem szeretsz?

- Júniusi Harmat szeretni irokézek, és szeretni Fehér Liliom.

- Értem, kedvesem. Engem is szeretsz, de a népedet is. Egyiket sem akarod elárulni. Én is ilyen vagyok. De egyet mondj meg: ha nagybátyám kopogtatna, beengednéd?

- Igen, beengedni. Itt fogoly. Júniusi Harmat nem szeret skalp. Fogoly igen.

A beszélgetés még sokáig folyt, hol nyíltan és őszintén, hol meg óvatosan. Júniusi Harmat igyekezett megnyugtatni Mabelt, de nagyon vigyázott, nehogy elárulja az irokézek további terveit. Mabel nem faggatta. Tudta, hogy ő sem mondana semmi olyat, amivel az angol és jenki katonák helyzetét veszélyeztetné. Júniusi Harmatban is volt annyi lelki finomság, hogy nem tett fel kellemetlen kérdéseket. Ahhoz azonban nem volt elég okos, hogy egy-egy elejtett szóval akaratlanul is el ne áruljon egyet-mást abból, amit voltaképpen el akart titkolni. Mabel nagyon figyelt ezekre az elejtett szavakra, és lassanként kialakított magában egy összefüggő, ha nem is teljesen világos képet a történekről.

Nyílhegy, úgy látszik, már régóta összeköttetésben állt a franciákkal, de eddig kétszínű játékot űzött, és most vetette le álarcát először. Nem merte többé rábízni magát az angolokra, mert az utolsó időkben észrevette, hogy gyanakodva néznek rá. Különösen Nyomkeresőtől félt. És dacos indián vakmerőséggel most nyíltan kimutatta árulását. Ő eszelte ki a támadást a sziget ellen, és ő is vezette a támadást, bár nem önállóan, hanem egy francia kapitány felügyelete mellett. Júniusi Harmat szavaiból nem világlott ki, hogy a franciák ismerték-e már az utat az Előörs-szigetre, vagy Nyílhegy mutatta-e meg nekik. De azt az asszony is elismerte, hogy ő meg férje együtt lesték a *Scud* elindulását, és kenujukon meg akarták előzni, hogy hírt adjanak róla a franciáknak. Ez azonban nem sikerült, mert a kutter elfogta a kenut. Ha meg is szöktek, eredeti úticéljukat nem tudták elérni. A hírt a franciákhoz egy sápadtarcú juttatta el, egy ember, aki Lundie őrnagy környezetéhez tartozik. Mabel nagyon szerette volna ezt a kérdést tisztázni, de nem volt rá lehetőség. Júniusi Harmat csak homályosan célzott rá, és Mabel nem merte firtatni. Szíve mélyén remélte, hogy nem Jasper Western az áruló.

Júniusi Harmat bevallotta, hogy őt Nyílhegy küldte a szigetre. Feladata az volt, hogy kikémlelje, hány katona maradt itt. Az asszony azt bizonygatta Mabel előtt, hogy elsősorban az ő kedvéért vállalkozott erre a feladatra - azért, hogy Mabelt megmentse. Dunham őrmester távozásáról már tudtak, azt is pontosan tudták, hány embert vitt magával. Céljait is sejtették, bár nem ismerték pontosan.

Júniusi Harmat szeretett csacsogni, Mabel pedig izgatottan leste minden szavát. Így, beszélgetés közben, gyorsan múlt az idő. Már késő éjszaka volt, mire elálmosodtak. Mabel ledőlt a katonák számára elkészített szalmazsákok egyikére, és csakhamar mély álomba merült. Júniusi Harmat egy másik szalmazsákra heveredett le, közvetlenül mellette. Ő is hamar elaludt, és mintha az egész sziget elszenderedett volna. Egyetlen hangot sem lehetett hallani, csak a fák lombjai susogtak, amint a szél borzolgatta őket, néha meg egy-egy hullám csobbant meg a parton.

Amikor Mabel felébredt, már egészen világos volt. Napfény áradt be a szoba egyik oldalának lőrésén. Júniusi Harmat még aludt - olyan nyugodtan és édesen, mintha az utolsó napok eseményei a legkisebb hatást sem tették volna rá. Ám Mabel lelkét, mihamarabb visszanyerte öntudatát, máris megülte a gond. Első dolga volt a lőrésekhez szaladni, hogy körülnézzon, és megtudja, nem változott-e meg a helyzet odakünn.

Minden lőrésen kikandikáltak, de az első pillantásra nem vettek észre semmit. A nyugodt éjszakát csendes, békés reggel követte. Egy kis halomnyi hamut és füstös ágat lehetett látni az eltaposott máglya helyén, ahol McNab és bajtársai reggelijüket főzték... egészen olyan volt, mintha csak az imént keltek volna fel mellőle. És körös-körül a kis házikók is olyanok voltak, mintha lakóik most ébrednének békés szunyókálásukból.

Mabel, miközben a szemét meresztgette, felkiáltott megdöbbenésében. Most vette csak észre azt a három embert, aki félig hátradőlve, beszélgetve heverészett a fűben. Az 55-ösök vörös egyenruháját viselték, és látszólag pompásan érezték magukat. De amikor Mabel jobban megnézte őket, megborzadt vértelen, sápadt arcuk és üveges, halott szemük láttára. Mindegyiknek a kezét-lábát más-más tartásba rakták, és az egész elrendezés csúfondáros volta háborította fel legjobban Mabelt. Micsoda tiszteletlenség a halottakkal szemben! Amint jobban körülnézett, Mabel felfedezett egy negyedik katonát is, aki a vízparton üldögélt, hátát egy juharfának támasztva, horgászbottal a kezében.

Mabel visszahúzódott a szobába, leroskadt szalmazsákjára, és kötényébe temette arcát. Ekkor Júniusi Harmat hívta oda az egyik lőréshez. Ujjával valami érdekeset mutatott. Az egyik házikó ajtajában a szegény halott Jennie állt, egy seprűnyélre támaszkodva. Kissé előrehajolt, mintha a fűben heverő katonák beszélgetését hallgatná. Fejkötője szalagjait vígan lengette a szél...

- Istenem, de borzasztó! - kiáltott fel Mabel. - Harmat, Harmat, de kegyetlenek a te rokonaid!

- Okosak - rikoltotta Júniusi Harmat, és arckifejezése elárulta, hogy nem talál ebben a hadicselben semmi kivetnivalót, sőt büszke honfitársai leleményességére. - Tuszkaróra harcos nagyon ravasz! Sápadtarcú katona most irokéz szolgálni! Idecsalni őrmester, és sápadtarcú mind csapdába esni.

Ujjongása jó lecke volt Mabelnek: figyelmeztette, hogy ez az indián asszony, akármilyen kedves hozzá, mégiscsak ellenségeihez tartozik... Más a gondolkodása, más a jelleme, más a

felfogása jóról és rosszról. Néhány percig rá se tudott nézni. Júiusi Harmat nem vette észre Mabel elhidegülését. Magában dúdolgatva elkészítette az egyszerű reggelit mindkettőjüknek. Mabel alig nyúlt hozzá, de az indián asszony jó étvággal evett, mintha nem történt volna semmi. Azután megint az ablakrésekhez sietett kémlelődni. Mabelt is ellenállhatatlan erővel vonzotta az ablak, noha újra megborzadt, amint megpillantotta a kísérteties képet - a csselfogásból mesterséges testtartásba helyezett halottak csoportját. Mintha gonosz szellemek űztek volna tréfát velük és vele.

Hiába leskelődött, egyebet nem látott sem reggel, sem délelőtt, sem délután. Az egész nap eseménytelenül telt el. Egyetlen indián sem bújta elő rejtekhelyéről, még a francia kapitány sem bukkant fel. Csak az árnyékok változtatták hosszúságukat és irányukat a nap állása szerint. Csak a természet végezte megszokott munkáját, zavartalanul és tökéletesen közömbösen, mit sem törődve azzal, milyen jó vagy rossz, okos vagy ostoba dolgokat művelnek teremtményei ezen a kis szigeten.

A következő éjszaka is zavartalan volt. Mabel elalvás előtt arra gondolt, hogy sorsa csak akkor fog eldőlni, ha édesapja visszaérkezik. Addig alighanem bánalom nélkül maradhat a blokkházban. Ez a gondolat kissé megnyugtatta.

Másnap reggel megint az ablakhoz szaladt, hogy megnézzé, mi újság odakinn. Ugyanaz a kép fogadta, mint tegnap, csak az időjárás változott meg. Friss déli szél kerekedett, az ég még nem volt nagyon felhős, de a levegőt közelgő vihar előjelei töltötték be.

- Úgy érzem magam, mint egy börtönben - panaszkodott Mabel. - Ezt nem lehet sokáig kibírni.

- Csitt! - felelte Júiusi Harmat. - Figyelj csak! Mintha emberek jönne, nem?

- Istenem! - sóhajtott fel Mabel. - Megint kezdődik ez a gyűlöletes vérontás!

- Nem, nem! Sósvíz! - kiáltott Júiusi Harmat, és kacagva kukucskált ki a keskeny ablakon.

- Cap bácsi! Az én drága bácsikám! Akkor életben van, hála a jó istennek! Jaj, Harmat! Ne engedd, hogy őt is megöljék!

- Júiusi Harmat gyenge virágszál... Harcos nem hallgat rá, akármit beszélni! De Sósvizet senki nem bántani! Nyílhegy is itt, de nem bántani!

Közben Mabel is az ablaknál termett, és első szempillantásra megértette, mi történik odalenn. Nyolc vagy tíz indián két foglyot vezetett a blokkház elé. Minden óvatosság nélkül közeledtek, mert most már tudták, hogy egyetlen férfi sincs a blokkházban. Nyílhegy vezette őket. Felsorakoztatta embereit és foglyait a ház előtt. Mabel fellélegzett, amikor látta, hogy a francia kapitány is köztük van. A két fogoly - mondanunk sem kell - Cap bácsi és a szállásmester volt.

Halk beszélgetés kezdődött a francia kapitány, Nyílhegy és a két fogoly közt. A francia kapitány barátságosan, Nyílhegy fenyegetően beszélt, de mindketten erősen igyekeztek valamire rábírní a foglyokat. Végre a szállásmester előlépett, és erős hangon kiáltozni kezdett:

- Mabel! Szép Mabel! Nézzen ki az egyik lőrésen, és vegyen szemügyre minket! Remélem, megesik a szíve rajtunk! Az indiánok kezére kerültünk, és még ebben az órában kivégeznek, hacsak maga meg nem könyörül rajtunk. Ha kinyitja a kaput, és megadja magát, akkor meg-

kegyelmeznek nekünk. Most magán múlik, hogy életben maradunk-e, vagy megskalpolnak minket.

Mabelnek valami azt súgta, hogy Muir szavaiból hiányzik az őszinteség, mintha kötekedő gúnyolódás vagy legalábbis léha nemtörődömség bujkált volna a hangjában. Ez megerősítette Mabelt abban az elhatározásában, hogy semmi körülmények közt sem nyitja ki az ajtót. Nem is felelt a szállásmesternek, hanem Cap bácsit szólította meg.

- Te mért nem beszélsz, bácsikám? - kérdezte a lőrésen keresztül. - Te mit tanácsolsz? Mit tegyek?

- Végre hogy hallom a hangodat, Mabel! Hála istennek! - örvendezett Cap. - A te édes, csengő hangocskád, Mágneském, eloszlatja fejem fölül a legsötétebb felhőket! Már attól féltem, hogy te is a szegény Jennie sorsára jutottál! De nem, élsz! Mintha több tonnányi ballaszt gördülne le szívemről! Azt kérdezed, mit csinálj, édes gyermekem... Magam sem tudom, mit tanácsoljak neked, egyetlen húgom egyetlen gyermekének! Keservesen megbántam, hogy elhoztalak egy civilizált városból, ide az isten háta mögé! Átkozott legyen a nap, amikor a tengert felcseréltem az erdővel és ezzel a nyomorúságos édesvízzel!

- De mégis, bácsikám... mit gondolsz, veszélyben van az életed? Segítene rajtad, ha kinyitnám az ajtót?

- Tudja az ördög - mert a jó isten, úgy veszem észre, ide se néz! De vigyen el az ördög, ha bárkinek is, aki még nem került ezeknek az átkozott vadaknak a kezébe, azt tanácsolnám, hogy nyisson ki egy ajtót, amit magára zárhat! Ne nyiss ki te, édes húgocskám, semmit! Ami pedig a szállásmestert illeti meg engem, mindketten megettük már kenyérünk javát, és igazán nem fontos, hogy hátralevő néhány évünket is lemorzsolhassuk. Igazán mindegy, hogy valamicskével előbb vagy egy kicsit később kerülünk végső bíránk elébe. Egyébként pedig lennénk csak kinn a nyílt tengeren, tudnám, mit kell csinálnunk. Így azonban, ebben az édesvízi sivatagban, nem tudok rajtad segíteni; Mágneském. Legfőljebb azzal, hogy a lelkedre kötöm: ne menj lépre semmiféle indián ravaszkodásnak! Az istennek se nyiss kaput, ha mondom!

- Ne hallgasson rá, Mabel kisasszony! - szólalt meg újra a szállásmester. - A szerencsétlenség és szomorúság megzavarta a szegény öreg esztét. Maga is láthatja, hogy nem tudja, mit beszél! Az ellenség kezébe kerültünk, foglyok vagyunk, ki vagyunk szolgáltatva a francia kapitány és a hős Nyílhegy kényének-kedvének! Még isteni szerencse, hogy ilyen lovagias ellenféllel van dolgunk! A katonákat már nem lehet feltámasztani. A háború áldozatokat követel, és ők feláldozták életüket a királyért és a hazáért. De mi ketten, a maga nagybátyja, Mabel kisasszony, és én - még élünk! Nem is fenyegeti életünket erőszak, ha okosan viselkedünk, ahogy legyőzötthöz illik. Igazán semmi okunk panaszra. A hős Nyílhegy, aki olyan, mint egy spártai vagy római hadvezér, mint a mi régi hőseink, akikről történelmi könyveink szólnak, Nyílhegy kegyesen bánt velünk, és nagy mérsékletről tett tanúságot. Egyetlen hajunk szála sem görbült meg, holott indián jog és szokás szerint a skalpunk az ő birtoka és tulajdona. De ha ellenkezésünkkel felbőszítjük, ha engedetlenségünkkel megharagítjuk, isten irgalmazzon nekünk! Akkor szomorú jövőt jósolok magának is, szép Mabel, meg a nagybátyjának is.

- Önmagáról nem is beszél! Milyen szerény! - felelte Mabel. - Nekem azonban az életösztön azt súgja, hogy húzódjak meg a blokkház vastag falai mögött. Ez nem bősítheti fel a győztes ellenséget. Nyílhegy tudja, hogy én nem árthatok neki, tőlem nem kell tartania. És ha nem

nyitok ajtót, azért cselekszem így, mert még nem vettem számot sorsommal, és magam sem tudom, mit tegyek.

- Értse meg, Mabel kisasszony, hogy megadtuk magunkat! - rikoltotta a szállásmester. - Én mint őfelsége tisztje, az egyetlen angol tiszt ezen a szigeten, feladtam a harcot, és beszüntettem az ellenállást. Annak rendje és módja szerint, szabályosan kapituláltam, vagyis megadtam magam az ellenségnek, nemcsak a magam, hanem mindnyájunk nevében. Ez a blokkházra is vonatkozik. Nyissa hát ki az ajtót; szép Mabel, és ne okoskodjék! Biztosíthatom, hogy a legudvariasabb bánásmódban lesz része.

- Nem kinyitni! - súgta Júniusi Harmat, aki közben odalopózott Mabel mellé. - Blokkház jó. Nem skalp.

Éppen idejében szólt bele, mert Mabel ingadozni kezdett, és már-már arra gondolt, hogy talán legokosabb volna az ellenséget engedelkenységgel kiengesztelni. Muir és Cap bácsi úgyis az ellenség kezében vannak. Az indiánok tudják, hogy nincs férfi a blokkházban. Ha nekidühödnek, tomahawkjaikkal is betörhetik az ajtót, hiszen puskagolyótól nem kell félniük. De Júniusi Harmat biztató szavai véget vetettek tétovázásának.

- Fehér Liliom még nem fogoly - súgta az indián asszony. - Bátran beszélni! Júniusi Harmat megijeszti őket.

Mabel erre erélyesen visszautasította Muir követelését, és kijelentette, hogy nem enged be a házba senkit. Cap bácsi arca, nem árult el valami nagy örömet, de nem csatlakozott Muirhoz, és nem igyekezett megpuhítani Mabelt.

- Így becsüli meg őfelsége nevét, Mabel kisasszony? - méltatlankodott Muir. - Én a király tisztje vagyok, és az ő nevében parancsolom meg önnek, hogy nyissa ki az ajtót!

- Úgy tudom, hadnagy úr, hogy ön csak megfigyelőként jött a szigetre, és nem parancsnoka az expedíciónak - felelte Mabel. - Ennélfogva nincs joga a blokkházat feladni vagy velem rendelkezni. Nem értek katonai dolgokhoz, de emlékszem, apám egyszer megjegyezte, ha egy tiszt fogságba esik, átmenetileg elveszti rendelkezési jogait.

- Ostoba beszéd, Mabel, azonkívül árulás a király ellen! Gondolkodjék csak egy kicsit. Remélem, hamarosan észhez tér. A tiszt mindig tiszt marad, akármilyenek is a körülmények.

- Átkozott körülmények! - dünnyögte Cap.

- Nem hallgatni rá! - súgta Júniusi Harmat hevesen. - Blokkház jó. Nem skalp.

- Nincs mit meggondolnom, hadnagy úr - mondta Mabel. - Itt várom meg apám visszatérését. Már nem várathat magára sokáig.

- Balga teremtés! Úgy beszél, mintha azt tenné, amit akar! Azt hiszem, ebből a tévhitéből hamarosan kiábrándítják.

- Úgy látom, ön túlságosan lebecsüli ennek a blokkháznak az ellenálló erejét. Figyelje csak egy kicsit a felső emeletet! Azt hiszem, ön ábrándul majd ki a tévhitéből!

Intett Júniusi Harmatnak, aki rögtön megértette, mit akar. Gyorsan felosont a létrán, és a következő percben egy puskacső bújott ki a felső emelet egyik lőrésén. A csel bevált. Mihelyt az indiánok megpillantották a puskacső végét, hanyatt-homlok hátraszaladtak, és a bokrok

mögött kerestek fedezéket. A francia kapitány nem szaladt el, de idegességében elővette burnótszelencéjét, és nagyot szippantott. Muir és Cap nyugodtan a helyén maradt, tudva, hogy ez a puskacső őket nem fenyegeti.

- Az isten szerelmére, Mabel kisasszony! - kiáltott fel Muir. - Kivel zárkózott be a blokkházba? Ki az, aki puskával fenyegetőzik odafenn? Micsoda meggondolatlanság! Vagy talán valami boszorkányság van a dologban?

- És ha Nyomkereső puskája ez? - kiáltott le Mabel rejtélyesen. - A franciák és indián szövetségeseik nagyon jól tudják, hogy Nyomkereső puskája nem szokott célt tévesztetni.

Nyomkereső nevének említése a francia kapitányt is mehökkentette. Jó idegzetű ember volt, aki megszokta már a határvidéki harcok különleges veszedelmeit. De annyi történetet hallott már a Szarvasölőről, Nyomkereső legendás hírű puskájáról, hogy jónak látta követni az indiánok példáját. Maga is elindult a bokrok felé, miután parancsolóan intett foglyainak, hogy kövessék. Mabel örült, hogy egyelőre megszabadult ellenségeitől, bár fájó szívvel intett búcsút Cap bácsinak a lőrésen keresztül. Az öreg tengerész vonakodva követte a francia kapitányt és Muir hadnagyot. Mindhárman eltűntek a bokrok sűrűjében.

Júniusi Harmat a csapóajtón keresztül felment a háztetőre terepszemlét tartani. Amikor visszajött, azt jelentette, hogy az egész indián csapat a sziget legtávolabbi csücskébe vonult, és nagy falatozásba kezdett. Muir és Cap is velük eszik, jó étvággal és látszólag gondtalanul. Ez a hír kissé megnyugtatta Mabelt. Úgy vette észre, hogy egyelőre nem lesz semmi baj. Talán még arra is lesz módja, hogy valamiképpen értesítse apját a csapdáról, melyet állítottak neki. Tudta, hogy az őrmester visszatérését a közeli órákban várják. Talán estig eldől apja sorsa és az övé is.

De a következő három-négy órában nem történt semmi. Megint teljes csend és nyugalom borult a szigetre. Múlt az idő, és Mabel még nem határozott el semmit. Júniusi Harmat lement a földszintre vacsorát főzni. Mabel pedig a csapóajtón át kibújt a háztetőre, ahonnan nagyon jó kilátás nyílt minden irányban. Csak a magasabb fák koronái zárták el itt-ott a kilátást. Mabel csak kuporogva mert körülnézni. Attól tartott, hogy egy indián megláthatja, és első indulatában golyót röpít felé.

A nap már leáldozott, és Mabel nem látott semmi biztatót, pedig háromszor is felkapaszkodott kisebb-nagyobb időközökben a háztetőre. Mielőtt besötétedett, elhatározta, hogy még egyszer felmegy és körülnéz. Abban reménykedett, hogy talán most jön meg az apja, felhasználva az alkonyatot. Ha sötétben köt ki, akkor a csapda talán nem lesz annyira veszélyes, mint nappal. Mabel arra gondolt, hogyha egészen besötétedik, talán tűz segítségével is jelt adhat magáról. Gondosan körülnézett, és már-már vissza akart húzódní, amikor figyelmes lett valamire. Az Előörsszigetet több más apró sziget vette körül, és köztük hat-nyolc keskeny vízi utat vagy lagúnát lehetett látni. És az egyik lagúnában, amelyet valósággal eltakartak a parti bokrok, mintha egy kéregkenu simult volna a parthoz. A kenuban kétségtelenül ült valaki. Ellenség vagy jó barát? Ha ellenség - gondolta Mabel -, már nem sokat ronthat a helyzetén, de ha jó barát, megmentheti. Mabel már előzőleg elkészített egy kis zászlót. Most felemelte, és jelt adott a kenuban ülő idegennek, gondosan ügyelve arra, hogy a jeladást a szigeten ne vehessék észre.

Mabel nyolcszor vagy tízszer is megismételte a jelzést, de eredménytelenül. Már csüggedten abbahagyta, amikor szíve nagyot dobbant. A kenuban ülő idegen viszonzta a jelzést.

Evezőjét felemelte, és többször meglengette. Azután felemelkedett a kenuban, hogy megmutassa magát. Csingacsuk volt!

Végre, végre egy jó barát! Nem is akárki, hanem olyan ember, aki tud segíteni rajta. Mabel csüggedtsége elmúlt, bátorsága visszatért. A mohikán főnök meglátta, és egészen biztosan megismerte. Most nyilván csak arra vár, hogy egészen besötétedjék. Akkor aztán a segítségére siet. Nyilván tudja, hogy ellenség van a szigeten, és nagy óvatosságra van szükség.

És Mabelnek ekkor jutott eszébe, hogy az ő dolga sem olyan könnyű. Tegyük fel, hogy Csingacsuk ide tud jutni, és bezörget az ajtón. Hogyan bocsátja be anélkül, hogy Júiusi Harmat észrevegye? Már alkalma volt meggyőződni arról, mennyire ragaszkodik az indián asszony övéihez. Csupán Mabelt akarja megmenteni, egyébként szívből kívánja Nyílhegy és társai győzelmét. Minden eszközzel megakadályozza majd, hogy egy ellenséges indián jusson be a blokkházba.

A következő fél óra volt talán a leggyötrelmesebb időszak Mabel Dunham fiatal életében. Úgy látta, hogy kezében van a megmenekülés lehetősége, de ugyanakkor ki is csúszik a kezéből. Ismerte Júiusi Harmat elszántságát, amely minden jóindulatánál erősebb. Hogyan fegyverezze le? Belátta; hogy csak csel útján érheti el célját. Nyílt és őszinte természete irtózott minden ravaszkodástól, de most kénytelen volt Júiusi Harmatot félrevezetni. Hiszen nemcsak a saját életéről volt szó, hanem esetleg apjáéről is.

Amikor besötétedett, szíve olyan hevesen vert, hogy majd kiugrott. Fejében egyik terv a másikat kergette. Mindegyiket sorra elvetette vagy megváltoztatta. Csingacsuk minden percben megjelenhetik az ajtó előtt. Hogyan vegye észre, és ha észreveszi, hogyan engedje be? Hogyan játssza ki az indián asszony éles szemét, éberségét? Pedig gyorsan kell határoznia. A mohikán halkán kopoghat csak, és ha nem bocsátják be rögtön, el kell tűnnie, nem időzhet az ajtó előtt. Már így is óriási kockázatot vállal, ha beteszi a lábát a szigetre.

Mabel végül odalépett az indián asszonyhoz. Igyekezett nyugodt hangon beszélni, és még arckifejezésén is uralkodni.

- Nagyon félek, Harmat - mondta. - A te néped most azt hiszi, hogy Nyomkereső itt van a házban. Nem jönnek ide, hogy ránk gyújtsák a házat?

- Blokkház nem égni. Blokkház jó. Nem skalp.

- Mégis félek, Harmat.

- Nem félni. Félni rossz. Blokkház jó. Nem skalp.

- Tudod mit, Harmat? Szeretném, ha felmennél a tetőre, és körülnéznél. Ha készül ellenünk valami, te inkább észreveszed.

- Nem félni - hajtogatta az indián asszony. - Harcosok most aludni. Előbb enni-inni, most aludni. De ha Fehér Liliom akarni, Harmat megnézni.

- Tedd meg, kedvesem, légy olyan jó. Nagyon nézz körül, mindenfelé, érted?

Az asszony elindult a létrán felfelé. De a második fokon tűnődve megállt. Mabel szíve akkorát dobbant, hogy attól tartott, Júiusi Harmat is meghallja. Most tűnődik valamin - nyilván gyanakszik.

Mabel jól sejtette, az indián asszony csakugyan gyanakodott. Az jutott eszébe, hátha Mabel meg akar szökni. De rövid tűnődés után kinevette önmagát. A sápadtarcú lány nem tudja elhagyni a szigetet, ha pedig itt kell maradnia, mégiscsak a blokkház a legbiztonságosabb, ezt maga is belátja. Júniusi Harmat következő gondolata az volt, hogy talán az őrmester közeledik, és Mabel valami módon észrevette. Ám ez a gondolat addig se nyugtalanította az indián asszonyt, mint az előbbi. Ostobaság feltételezni a sápadtarcú lányról, hogy észrevehet valamit, amit az indiánok még nem láttak meg. Az irokézek szeme sokkal élesebb. Ha van valami észrevennivaló, előbb látják meg, mint ez a lány.

Júniusi Harmat lassan folytatta útját a létrán. Amikor a második emeletre ért, Mabelnek az első emeleten szerencsés gondolata támadt.

- Hallod-e, Harmat? - kiáltott fel az indián asszony után. - Én közben lemegyek hallgatózni az ajtóhoz. Te odafenn figyelsz, én meg odalenn. Így nem érhet semmi meglepetés.

Júniusi Harmat ezt egészen fölösleges óvatosságnak tartotta, de csak Mabel ijedelmének tulajdonította. Mabel rémüldözése olyan nyilvánvaló volt, hogy Júniusi Harmat mindent ráhagyott. A csapóajtón kibújt a tetőre, Mabel pedig lemászott a létrán a földszintre. Most már olyan nagy volt a távolság köztük, hogy nem lehetett beszélgetni. Júniusi Harmat vagy öt percig meresztgette szemét minden irányban odafenn, Mabel pedig dobogó szívvel hallgatózott az ajtó mögött. Úgy figyelt, hogy minden érzéke szinte a fülébe költözött.

Júniusi Harmat nem látott semmit odafenn. Nem is csodálkozott rajta, hiszen már olyan sötét volt, hogy legfeljebb a távoli bokrok körvonalait lehetett kivenni. Viszont Mabel lefelé fordítása annál eredményesebb volt odalenn. Úgy rémlett neki, hogy valami neszt hall az ajtó külső oldaláról. Szólni nem mert, de mégis életjelt akart adni magáról. Így hát az jutott eszébe, hogy halkán dúdolgat egy dalt. Ezzel nem teszi gyanússá magát, mégis értésére adja Csingacs-guknak, hogy itt van. Olyan csend volt, hogy Mabel dúdoló hangját Júniusi Harmat is meghallotta odafenn, amint elindult lefelé a létrán. Ugyanebben a pillanatban halk kopogás hallatszott az ajtón. Mabel megdöbbsen. Tudta, hogy nincs veszteni való idő. Félt és reménykedett egyszerre, de a remény legyőzte félelmét. Reszkető kézzel nyúlt a keresztrudakhoz. Amikor az első rudat félrehúzta, már hallotta Júniusi Harmat mokasszínjának csikorgását. Amikor a második keresztrudat is elhúzta, az indián asszony alakja is felbukkant a létra közepén.

- Mit csinálni, Fehér Liliom?! - kiáltott fel haragosan. - Megszökni? Megőrülni? Blokkház jó - nem skalp!

Mire Mabel a harmadik rúdhöz ért, Júniusi Harmat már ott volt mellette. Egy kis birkózás támadt köztük, ha nem is túlságosan heves, mert egyikük sem akart erőszakoskodni.

Júniusi Harmat akarata bizonyára győzött volna, ha nem taszít valaki kívülről jó nagyot az ajtón. Ez a lökés elég volt ahhoz, hogy a harmadik keresztrúd is engedjen. Az ajtó kinyílt. Egy magas férfi lépett be rajta. Mabel és Júniusi Harmat, mintha összebeszélt volna, riadtan szaladt a létrán felfelé. Az idegen előbb gondosan bereteszelt az ajtót, azután alaposan körülnézett a földszinti helyiségben, végül óvatosan követte a két megriadt nőt fel a létrán. Júniusi Harmat még besötétedés előtt eltorlaszolta az első emelet lőréseit, és gyertyát gyújtott. Most ott állt Mabellel együtt az égő gyertya pislákoló fényében, és dobogó szívvel leste a férfit, kinek óvatos léptei alatt a létra jóformán meg se reccsent.

Amikor felért, Mabel és Júniusi Harmat arcán csodálkozó meglepetés tükröződött. Egyikük sem számított arra, amit látott, mert aki előttük felbukkant a létrán, nem volt más - mint Nyomkereső!

XVII. KÜZDELMES ÉJSZAKA

Három érzés fogta el Mabelt szinte egyszerre, abban a pillanatban, amikor meglátta Nyomkereső arcát: a kellemes meglepetés; a visszatérő biztonságérzet; végül az a remény, hogy most már talán megtud valamit apjáról.

- Nyomkereső! - kiáltotta. - De örülök, hogy itt van! Mondja csak, mi van az édesapámmal?

- Az őrmesternek eddig még a hajszála sem görbült meg, és győzelmesen megvalósította terveit. Persze hogy mi lesz a vége, azt még nem lehet tudni. Háborúban minden lehetséges. De mit látok - nem Nyílhegy felesége lapul és leskelődik ott a sarokban?

- Ne beszéljen róla ilyen hangon, Nyomkereső. Neki köszönhetem az életemet. Azt is, hogy jelenleg már félig-meddig biztonságban érzem magam. Mesélje tovább - mi történt apám csapatával, és hogy került ide maga? Azután majd elmondom, milyen borzalmas dolgok történtek itt a szigeten.

- Erre az utóbbira nem kell sok szót vesztegetni, Mabel. Elég, amit láttam, és már mindent sejtek. Ami pedig a mi kirándulásunkat illeti, minden úgy sikerült, ahogy reméltük, hiszen Nagy Kígyó nyitva tartotta szemét, és közölt velünk mindent, amit tudni akartunk. Rajta-ütöttünk három bárkán, elűztük róluk a franciákat, a bárkákat pedig parancs szerint elsüllyesztettük a csatorna legmélyebb pontján. Felső-Kanada ugyancsak szűkében lesz az áruknak ezen a télen. Nem lesz se golyó, se lőpor, se pálinka; a mohawk harcosok és vadászok kiábrándulnak egy kicsit francia gazdáikból. Nekünk semmi veszteségünk sem volt, de azt hiszem, az ellenség sem veszített sok embert. Vagyis olyan portya volt ez, mely Lundie kedvére való: sok eredmény, kevés veszteség.

- Sajnos, nem így van, Nyomkereső - sóhajtott fel Mabel. - Ha Duncan őrnagy megtudja az egész történetet, attól tartok, megbánja, hogy belefogott.

- Tudom, mire gondol. De hallgassa csak végig. Mihelyt az őrmester sikeresen teljesítette a parancsot, engem és Nagy Kígyót két kenun sürgősen visszaküldött ide, hogy hírt adjunk önnek a történekről, míg ő a két nehéz bárkával lassabban jön utánunk, és úgy hajnaltájban ér ide. Én ma délelőtt váltam el Csingacsguktól, és megbeszéltem vele, hogy két különböző lagúnán közelítjük meg a szigetet, és jól körülnézünk, mielőtt kikötünk. Azóta nem láttam a mohikán főnököt.

Mabel örvendezve közölte, hogy látta a mohikánt, és jeleket is váltott vele. Nem is Nyomkeresőt várta, hanem arra számított, hogy Nagy Kígyó jön a blokkházba.

- Szó sincs róla! - mosolygott Nyomkereső. - Egy ilyen harcos a világért sem bújik fedezék mögé, amíg a szabadban is hasznosan tevékenykedhetik. Magam sem jöttem volna ide, Mabel, ha nem ígértem volna meg apjának, hogy megvigasztalom magát, és gondoskodom a biztonságáról. Jaj nekem! Mindent tudok! Mielőtt kikötöttem, alapos felderítő munkát végeztem, és szívem megtelt keserűséggel. A legrosszabb az aggodalom volt: maga is az áldozatok közé tartozik, Mabel kisasszony!

- Micsoda szerencsés véletlen tartotta vissza attól, hogy tüstént ki ne kössön, és az ellenség kezébe ne kerüljön?

- Ugyanaz a szerencsés véletlen, amely a vizslát a szarvas nyomára vezeti, a szarvast pedig képessé teszi arra, hogy idején megneszelje a veszélyt. Nem véletlen ez, hanem a természet bölcsessége. Egyébként az a nyomorúságos csel, amelyet a mingók itt alkalmaztak, talán megtévesztheti a király tisztjeit vagy az 55-ös ezred katonáit, de nem olyan embert, aki az erdőben nőtt fel, mint én. Az első, akit megpillantottam, az álhorgász volt. A gazfickók ügyesen ültették oda a szegény halottat, de az én gyakorlott szemem mindjárt észrevett egyet-mást. A horgászbotot túl magasan tartotta, és az 55-ösök, ha azelőtt nem is értettek hozzá, Oswegóban megtanulták, hogy kell horgászni. A szegény ember túlságosan mozdulatlan is volt. Mindjárt megértettem, mi történt. De ha nem is látok semmit, nem szoktam vak bizalommal kikötni sehol. Megesett, hogy egész éjszaka lapultam az erdő közelében, és nem mentem be, csak azért, mert távollétemben megváltoztatták az örök elhelyezését, és ezt gyanúsnak tartottam. Nagy Kígyó ugyanígy jár el, és kizárt dolog, hogy lépre menjen a mohawk csalafintaságnak.

- És apám? - kérdezte Mabel gyorsan.

- Az őrmester jó katona, de nem indiánok tanítványa, mint én. Szerencsére itt van Nagy Kígyó. Bizonyára azon igyekszik most, hogy figyelmeztesse a közeledőket. Csak az a baj, hogy két úton is lehet idejönni.

- Nyomkereső! - mondta Mabel ünnepélyesen. - Maga egyszer majdnem megkérte a kezemet. Eddig is tiszteltem és becsültem, de ha megmenti apámat, imádni fogom magát!

- Ne beszéljünk most erről, drága Mabel. Nem kell nekem buzdítás ahhoz, hogy az őrmesterre gondoljak. Régi bajtársak vagyunk, és már több ízben megmentettük egymás életét.

- Akkor ne vesztegessünk el egyetlen percet sem! - felelte Mabel. - Szaladjunk ki a maga kenujához, és evezzünk apám elé be!

- Nem, ezt nem tanácsolom. Bízunk csak nyugodtan Nagy Kígyóra. Nem kétséges, ő megtalálja a módját annak, hogy az őrmestert figyelmeztesse. Magának itt a legjobb. A blokkház gömbfái még frissek, nem lesz könnyű felgyújtani. Ami pedig a támadás más módját illeti, akár egy egész törzzsel is felveszem a harcot. Az egész irokéz népség kevés ahhoz, hogy kifüstöljön ebből a kis erődből. Az őrmester meghúzódik majd reggelig valami közeli szigeten. Meghallja a puskalövéseinket. Úgy menthetjük meg a legbiztosabban, ha itt maradunk, és kezünkben tartjuk a blokkházat.

- Legyen úgy, ahogy jónak látja, Nyomkereső. Remélem, apát nem hibáztatják majd azért, ami a szigeten történt.

- Szörnyű igazságtalanság volna, de minden lehetséges. A katonai dicsőség igen bizonytalan dolog. Láttam már a delavárokat megfutamodni, de olyan vereség volt az, mely minden győzelemnél dicsőségesebbnek nevezhető. Persze ezt csak az tudja, aki részt vett a csatában. Egyébként csak az eredmény számít. Így hát a katonát szerencséje szerint becsülik. Hős az, akit sohasem hagyott cserben a szerencséje. Legalábbis a legtöbb ember így gondolkodik. Nekem, ha ellenséggel állok szemben, az az elvem, hogy szívvel-lélekkel harcolok, amíg a csata tart, de ha győztem, kíméletes vagyok. Nem száll fejembe a dicsőség, és nem nézem le a legyőzött ellenséget.

- Apám igazán nem sejthette, hogy az ellenség ismeri ennek az előőrsnek a helyét.

- Úgy van. Magam sem tudom, hogy jöttek rá a franciák. Ezt a rejtett szigetet jól választottuk ki. Csak árulás vezethette ide az ellenséget.

- Árulás? Hát az is lehetséges?

- De mennyire, Mabel! Vannak emberek, akiknek a csalás, a színlelés, a hazugság a kenyerük.

- Jasper Western nem ezek közé tartozik! - kiáltott fel Mabel akaratlanul.

- Egyetértünk. Nem tudom, ki dugta ezt a bogarat az őrnagy fülébe. Elég baj, hogy az őrmester, a hadnagy, még a maga nagybácsija is gyanakodni kezdett. Ami engem illet, hamarabb elhiszem, hogy a nap éjjel süt és a csillagok nappal ragyognak az égen, mint azt, hogy Édesvíz becsstelenségre képes.

- Isten áldja meg ezért a szóért, Nyomkereső! - mondta Mabel könnyezve, és forrón megszorította Nyomkereső kezét. - De beszéljünk valami másról. Nem gondolja, hogy ki kellene engednünk Júniusi Harmatot?

- Már magam is törtem rajta a fejemet. Hiszen álmra se hajthatjuk a fejünket, amíg ő itt van. Legjobb volna felküldeni a második emeletre, és elhúzni a létrát. Akkor legalább nem férhet az ajtóhoz.

- Nem tehetem vele. Hisz ez olyan, mintha börtönbe zárnám. Nem viszonzhatom így a jószágát. Én nyugodtan elengedném. Nem hiszem, hogy bármit is tenne, ami árthat nekem.

- Attól félek, nem ismeri eléggé, Mabel. Ha nem is vérbeli mingó, velük csavargott, és hozzájuk idomult. De figyeljen csak! Miféle csobogás az?

- Én is hallom! Mintha evező hasítaná a vizet. Úgy látszik, valami bárka vagy csónak!

Nyomkereső becsukta a földszintre vezető csapóajtót, eloltotta a gyertyát, aztán az egyik ablakréshez sietett. Néhány percig feszült figyelemmel meresztette szemét a sötétbe. Mabel a háta mögül nézett ki, de nem látott semmit. Nyomkereső szeme megszokta a sötétséget. Most már észrevette a két csónakot, amely elsuhant a lagúnán, és parthoz simult, körülbelül ötven yardnyira a blokkházon túl. Hogy barátok vagy ellenségek-e, nem lehetett megállapítani. Nyomkereső azt súgta Mabel fülébe, hogy az apja aligha lehet még itt. De a következő percben emberek ugráltak ki a csónakból, és háromszoros hurrát lehetett hallani. Tehát angolok! Nyomkereső a csapóajtóhoz ugrott, felemelte, és lerohant a létrán. Mabel követte, és segített neki leszedni az ajtóról a keresztrudakat. Még csak az elsővel készültek el, amikor puskaropogás hallatszott. Nyomkereső most már minden óvatosságot félretéve, kiszabadította az ajtót, és kirohant a szabadba. Mabel gondolkodás nélkül követte.

Néhány lépés után megálltak hallgatózni. Nyomkeresőnek úgy rémlett, hogy halk nyöszörgés hallatszik a parti bokrok felől. Mabel is meghallotta, és már szaladt is a part felé.

- Vissza! - súgta Nyomkereső halkan, de erélyesen, és megragadta a lány karját. - Biztos halálba rohan, és nem segít vele senkin. Vissza kell térnünk a blokkházba!

- És közben apám elvérzik! Egész biztos, hogy golyó érte, különben már itt lenne.

Nyomkereső nem vitatkozott vele, hanem felkapta, mint egy gyereket, és bevitte a házba. Még egy perc, és már bereteszte az ajtót. Éppen elkészült vele, amikor vad ordítózás tört ki valahol a bokrok közt. Kétségtelenül az ott leselkedő indiánok diadalordítása volt.

Nyomkereső gyertyát gyújtott, és alaposan megvizsgálta a földszinti helyiséget, majd az első emeletet. Arról akart meggyőződni, hogy mialatt odakünn tartózkodtak, a házba nem lopózott-e be valaki. A vizsgálat eredménye az volt, hogy csak ketten vannak a blokkházban - ő és Mabel. De hová lett Júniusi Harmat? Nyilván felhasználta az alkalmat, és megszökött, amíg nyitva volt az ajtó. Nyomkereső most nem ért rá törődni vele. Gondosan megtörölte kedves puskáját, a Szarvasölőt, és felkészült minden eshetőségre.

- Amitől úgy féltem, bekövetkezett! - zokogott Mabel. - Édes, drága jó apám! Katonáival együtt megölték vagy elfogták...

- Azt még nem tudhatjuk - felelte Nyomkereső. - A diadalordítás még nem jelent semmit. Ha a mingók győztek volna, már itt ugrálnának a ház körül.

- Én már hallok is valamit - mondta Mabel.

Nyomkereső figyelt. Mintha az iménti nyöszörgés megismétlődött volna. Most már egészen közelről hallatszott, az ajtó másik oldala felől. Nyomkereső habozott. Szíve azt súgta, hogy rohanjon ajtót nyitni. De hátha csak hadicsel? - gondolta. - Hátha az indiánok utánozzák egy sebesült nyögdecselését, és ezzel a csellel próbálnak bejutni az ajtón. Az indián harcok során már sok fehér telepes és katona fizetett életével azért, hogy nem volt eléggé óvatos és körültekintő.

- Előbb felmegyek, és leszólok az ablakrésen - mondta. - Oltsa el a gyertyát, Mabel.

Felment az emeletre; és száját az ablakrésre szorítva, suttogó hangon megkérdezte:

- Ki az ott lent? Ha jó barát, nevezze meg magát. Akkor rögtön beengedjük.

- Nyomkereső! - felelte egy ismerős hang, melynek hallatára nagyot dobbant Mabel szíve. - Tudsz valamit a leánykámról? Az isten szerelmére, beszélj!

- Apám, itt vagyok! Nincs semmi bajom! - ugrott a réshez Mabel. - Hála istennek, hogy te is élsz!

Az őrmester boldogan felsóhajtott, de hálálkodó szava fájdalmas nyögésbe fulladt.

- Megsebesültél, apám? - súgta Mabel. - Szaladunk le az ajtóhoz, hogy bejöhess!

Nyomkeresővel együtt lesietett a létrán. Villámgyorsan leszedték a kereszttrudakat. Még jóformán a kilincshez se nyúltak, amikor az ajtó benyomódott, és Dunham őrmester, aki eddig háttal támaszkodott neki, bezuhant a nyíláson. Mabel elkapta, és gyengéden karjaiban tartotta az alélt embert, míg Nyomkereső újra bereteszelte az ajtót. Azután minden figyelmüket a sebesültnek szentelték.

Mabel csodálatosan viselkedett ezekben a súlyos percekben. Nem jajveszékelt, nem vesztette el a fejét. Gyertyát gyújtott, vizet hozott, inni adott apjának, és először is megmosta csapzott homlokát. Azután megágyazott neki az egyik szalmazsákon. Összegöngyölt ruhákból vánkost rakott a feje alá, és betakarta. Mindez gyorsan és halkán történt. Mabel egy könnyet sem ejtett, még mosolygott is apjára, és a kezét csókolgatta. Az őrmester bágyadt mosollyal köszönte meg gondoskodását. Közben fel-felszisszent, mert sebe erősen sajgott. Nyomkereső megvizsgálta és kimosta a sebet. Megállapította, hogy egy puskagolyó fúrta át az őrmester mellét. Aggódva nézte, de nem szólt semmit. Csak annak örült, hogy Mabel még nem is sejti, milyen súlyos az édesapja állapota.

Attól a pillanattól kezdve, hogy a gyertya kigyulladt, az őrmester le nem vette szemét Mabel arcáról. Erős fájdalmai ellenére boldogság tükröződött arcán... az a boldogság, melyet akkor érzünk, ha visszakapunk egy drága kincset, amit elveszettnek hittünk.

- Csakhogy megmenekültél gyilkos golyóiktól! - sóhajtotta. - Szeretném tudni, mi történt, hogy történt. Az egész szomorú históriát. Beszélj, Nyomkereső!

- Bizony szomorú történet, őrmester - felelte Nyomkereső. - Magam sem értem, hogy is következhetett be. Kétségtelen, hogy árulás okozta.

- Az őrnagynak igaza volt! - sóhajtotta Dunham.

- De nem úgy, ahogy gondolod! Az áruló nem Jasper volt!

Mabel hálás pillantást vetett rá, aztán köténye csücskét arca elé tartotta, hogy eltakarja feltoluló könnyeit.

- Ami történt, megtörtént, nem tudunk rajta változtatni - folytatta Nyomkereső. - Emlékszel arra a helyre, ahol Nagy Kígyó meg én elváltunk tőled? Ha legalább attól kezdve óvatosabb lettél volna!

- Igen, hibáztam - bólintott a sebesült.

- Nem a támadásról beszélek, őrmester. Vakmerő rajtaütés volt, de jobban nem lehetett megcsinálni. Még akkor sem jöttél zavarba, amikor kiderült, hogy a francia bárkán egy kis rézágú is van.

- Elvettük tőlük! - mondta büszkén az őrmester.

- El ám! De hadd meséljem el, hogyan jöttem ide. Körülbelül tízmérföldnyire a szigettől elváltam Nagy Kígyótól. Hogy mi lett vele, nem tudom. Mabel azt mondja, hogy látta itt a közelben. A nemes szívű mohikán bizonyára megteszi a magáét, ha mi nem is tudunk róla. Úgy érzem, hamarosan felbukkan. Igazi nagy főnök, bölcs és bátor, helyén van az esze és a szíve. No de hadd folytassam! Amikor a szigethez közeledtem, úgy viselkedtem, mintha ellenséges táborba indulnék. Pedig még nem tudtam semmiről. Az első, amit gyanúsnak találtam, a füst hiánya volt. Nem láttam füstöt sehol. Pedig ismerem az 55-ösöket, és tudom, sohasem lehet a fejükbe verni, hogy ne rakjanak tüzet. Aztán megpillantottam az álhorgászt, ahogy már Mabelnek is elmondtam. A pokoli csel értésemre adta, hogy itt nagy baj történt. Rögtön tisztában voltam mindennel, mintha a szemem előtt játszódott volna le az egész. Mondanom sem kell, hogy első gondolatom az volt, mi történt Mabellel. Szerencsére megtaláltam a blokkházban, és a többit már tudod.

Az apa szerető pillantást vetett leányára, aki mellette térdelt; és megint a kezét csókolgatta.

- Remélem, jól megértitek egymást, gyermekem - mondta az őrmester, és megvonaglott fájdalmában. Homlokán hideg veríték ütött ki. - Nem felejtetted el, amit mondtam, Mabel?

- Nem, apám... minden úgy lesz, ahogy akarod.

- Nyújtsd a kezed Nyomkeresőnek. Ha a jó isten visszavezérel titeket az erődbe..., én már nem láthatom meg..., az 55-ösök tábori lelkésze összead benneteket. Nyugodtan halok meg, ha tudom, hogy van, aki leányomat megoltalmazza.

Az őrmester ezután vizet kért, és ivott néhány kortyot. Majd szaggatott mondatokban elmesélte, mi történt azóta, hogy elvált Nyomkeresőtől és a mohikántól. Első elhatározása az volt, hogy egy közeli szigeten üt táborni éjszakára, és csak hajnalban köt ki az Előőrs-szigeten. De türelmetlenségében, hogy lányát viszontlássa, megváltoztatta tervét. Nem is lett volna semmi baj, ha az egyik csónak nem horzsolja a keskeny lagúna zátonyát. A csónak nem feneklett meg, de megreccsent, és ez a kis nesz elárulta közeledésüket.

Teljesen gyanútlanul kötöttek ki, fegyvereiket a csónakban hagyták, és előbb a hátizsákokat rakták ki. Az indiánok tüze váratlanul érte őket. Olyan közlelől lőttek, hogy a sötétség ellenére is jóformán minden golyó talált. Öt-hat katona elesett, mindössze két-három embernek sikerült megmenekülnie. Isten tudja, mi lett velük. Dunham is sebet kapott, és a porban heverve várta végzetét. De az indiánok valami okból nem rohantak elő rejtékhelyükről.

Az őrmester ekkor meghallotta Mabel hangját. Minden erejét összeszedte, és a blokkházig kúszott, ott feltápázkodott és az ajtónak támaszkodott...

Az őrmestert kimerítette a beszámoló. Pihenésre volt szüksége. Mabel mellette maradt, és vizes borogatást tett a sebére. Nyomkereső felment terepszemlét tartani.

Mielőtt a réshez lépett volna, sorra megvizsgálta és megtöltötte a falhoz támasztott fegyvereket. Körülbelül egy tucatnyi puskát talált a házban, löszert pedig bőségesen.

Mabel mozdulatlanul figyelte apja arcát. Az őrmester behunyt szemmel feküdt most, és a jelek szerint elszundított. Csend volt, olyan csend, hogy még Nyomkereső mokasszinjának halk neszt is jól lehetett hallani, amint a felső szobában tevékenykedett.

A sebesült nyugodtan lélegzett, de nem aludt. Abban a lelkiállapotban volt, amikor a világ minden öröme és bánata elhalványul, és az ember megbékél az elmúlás gondolatával.

Talán fél óra telt el így, a legnagyobb csendben. Ekkor Mabel, aki apja lélegzetét figyelte, óvatos kopogást hallott. Biztosra vette, hogy Csingacsguk érkezett meg. Az ajtóhoz lépett, félretolta a két felső keresztrudat; és a harmadikhoz nyúlva megkérdezte, ki van ott. Nagybátyja hangja felelt, és sürgős bebocsátásért könyörgött. Mabel kinyitotta az ajtót. Cap belépett. A lány nem is üdvözölte, hanem előbb gondosan visszatolta a reteszeket helyükre. Az elővigyázatosságot úgy megszokta már, hogy szinte gépiesen cselekedett.

A kemény szívű tengerész majdnem sírva fakadt, amikor meglátta sógorát és Mabelt. Boldog volt, hogy az őrmester itt van, és csak akkor szomorodott el; amikor állapotáról értesült. Cap az indiánok fogságából szökött meg. Hanyagul őrizték, mert előzőleg pálinkával itatták foglyaikat, és azt hitték; hogy málörükben mély álomba merültek. A pálinkát azért nem sajnálták tőlük, mert nem akarták őket megölni, de azt sem akarták, hogy figyeljék előkészületeiket az őrmester törbecsalására. Muir el is aludt, vagy legalábbis mély álmat színlott. Cap a puskaropogás zajára előrohant a bokrok mögöl. Meglátta Nyomkereső kenuját, elhatározta, hogy megszökik rajta, és magával viszi Mabelt is. Ezért sietett ide a blokkházba. Tervét természetesen megváltoztatta, amikor sógorát meglátta.

- Most már elegenden vagyunk ahhoz, hogy megvédjük a blokkházat a pokol minden ördöge ellen is - mondta. - Mert ezek a mingók nem jobbak az ördögöknél!

- Végre hogy megismerte őket - bölintott Nyomkereső, aki nagyon haragudott a mingókra. - Az indián törzsek nem egyformák. Ha véletlenül delavárok fogságába esnék, maga is kitapasztalná a különbséget.

- Barátunk, Nagy Kígyó, gentleman, ha indián is - hagyta rá Cap bácsi. - De ezek a mingók igazi vademberek. És milyen alattomosan támadtak ránk! Mint a nyulakat, úgy ölték le McNab káplárt és embereit. Véletlenül egy barlangot találtunk, Muir hadnagy meg én, és sikerült elbújnunk. Rengeteg sziklabarlang van ezen a szigeten. Az egyikben úgy meglapulunk, mint egy hajó fenekén. Ott is maradtunk volna, ha végül ki nem űz az éhség. Átkozott gyomor! Sohasem hagyja nyugton az embert.

- Bácsikám! - szólalt meg Mabel szemrehányó hangon. - Apám nagyon-nagyon beteg.

- Én meg itt mindenről megfélelkezve mesélgetek! Bocsáss meg; Mágneském! - felelte Cap, hangját lehalkítva. - Azt hiszem, rád fér egy kis pihenés, kislányom. Vagy menj fel Nyomkeresővel az emeletre, és nézzetek körül. Majd én vigyázok apádra. Hadd maradjak egy kicsit egyedül vele. Talán van valami mondanivalója számomra.

Mabel engedelmeskedett. Cap néhány percig némán ült sógora szalmazsákja szélén. A sebesült végül kinyitotta szemét.

- Ne búsulj, sógor - mondta gyenge hangon. - Késő bánat, eb gondolat.

- Bizony, bizony - sóhajtott Cap bácsi. - Ha az egyik kenut előreküldöd felderítésre, kikerülhetted volna ezt a szerencsétlenséget.

- Tudom, sógor. De megtörtént, és nem zúgolódom. Katonasors..., ki előbb, ki utóbb... Csak a szegény Mabel...

- Tudom, tudom..., súlyos gond. De mit akarsz, sógor? Nem vinnéd magaddal, még akkor sem, ha megtehetnéd. Majd gondoskodunk róla, hogy szépen férjhez menjen, és mellette maradok én is..., feltéve, hogy kievickélek ebből a pácból, és nem hagyom itt a skalpomat ezen az átkozott szigeten.

- Mabelnek már van jövődöbelije, Cap. Nyomkeresőt választottam ki neki.

- Nézd, sógor, minden embernek megvan a maga véleménye; én bizony nem őt választanám. Nem mintha kifogásom lenne a kora ellen. Magam is javakorabeli ember vagyok, és úgy vélem, egy ötven év körüli férfi a legeszményibb férj. Csakhogy Mabel tanultabb, műveltebb lány már, semhogy egy ilyen egyszerű ember élettársa legyen.

- Én meg azt mondom, jobb élettársat el sem lehet képzelni. Bárcsak együtt jöttünk volna vissza mindvégig!

- Hát bizony nagy kár, de mit csináljunk...

- Az én hibám volt, és szegény Mabel adja meg az árát! De nem egészen én vagyok a hibás. Az árulásnak is nagy része van benne. Ki gondolta volna, hogy ez a Jasper...

- Úgy látszik, az édesvíz nem edzi az ember jellemét. Sokat beszéltünk erről Muir hadnaggyal, amíg abban a barlangban lapultunk. Váltig magyarázta, hogy Jasper árulásának köszönhetjük az egészséget. De nézd csak, milyen óvatosan jön le Nyomkereső a létrán! Olyan, mint egy indián, aki skalp után oson.

Nyomkereső csak néhány fokot jött lefelé. Ujját ajkához emelte, hogy csendre intse Cap mestert. Aztán suttogó hangon szólt neki, hogy adja át a helyét Mabelnek, maga pedig jöjjön fel az emeletre.

Cap engedelmeskedett. Megvárta, míg Mabel lejön, aztán felkapaszkodott az emeletre.

- Most óvatosnak és vakmerőnek kell lennünk egyszerre - mondta halkán Nyomkereső. - A gazfickók komolyan nekiláttak, hogy felgyútsák a blokkházat, mivel tudják, hogy másképp nem bírnak velünk. Az a csavargó Nyílhegy uszítja őket, megismertem a hangját. Fel kell készülnünk, Sós víz, mégpedig hamar! Szerencsére van itt négy vagy öt hordó tele vízzel, azt hiszem, elég lesz. Nagy Kígyóra is számíthatunk, előbb-utóbb segítségünkre siet.

Nyomkereső kinyitotta az egyik lőrést. Előbb elfújta a gyertyát, nehogy fénye megkönnyítse valamelyik irokéznek a célzást. Aztán odaszorította arcát a réshez, és hallgatózott.

- Nyomkereső mester! - hallatszott alulról. - Egy barát szeretne beszélni magával. Jöjjön bátran az ablakhoz, nem érheti semmi baj, amíg az 55-ösök hadnagyával tárgyal.

Cap bácsi is megismerte Muir hangját, és kíváncsian várta, mi lesz ebből.

- Itt vagyok, hadnagy úr, mit kíván tőlem? - felelte Nyomkereső. - Ismerem az 55-ösöket, derék ezred, bár a magam részéről a 60-asokat jobban szeretem. Az indiánok közül meg a delavárokat kedvelem jobban, mint a mohawkokat. No de ez mellékes. Halljuk: mit óhajt? Mert bizonyára nemcsak egy kis beszélgetés kedvéért jött ide a blokkházhoz, ilyen késő éjszakai órában, amikor jól tudja, hogy kedvenc játékszerem, a Szarvasölő itt van a kezem ügyében.

- Ah, magától nem félek, Nyomkereső barátom! Eszembe se jut arra gondolni, hogy belém ereszt egy golyót. Azért jöttem, hogy baráti tanáccsal szolgáljak. A bátorság és a kitartás szép dolog, de csak bizonyos határig. Az ellenség olyan túlerőben van, hogy minden ellenállás esztelenség. Nagyon sajnálnám, ha a maga makacssága újabb bajokat okozna. Adja fel a blokkházat, azzal a kikötéssel, hogy magát hadifogolynak tekintsék, és ennek megfelelő bánásmódban részesítsék.

- Jó tanács, mondhatom - felelte Nyomkereső. - És olcsó is..., magának legalábbis nem kerül semmibe. De rosszul ismer, ha azt hiszi, hogy én megadom magam, amíg van lőszerem, vizem és harapnivalóm. Márpedig itt egyikben sincs hiány.

- Hát ha mindenáron Cap mester sorsára akar jutni, aki ott fekszik holtan a bokrok közt...

- Hol fekszem én?! - rikoltotta egy másik lőrésből az állítólagos halott. - Vegye tudomásul, hogy élek, és virulok, sőt még egy puskát is el tudok sütni, ha kell!

- Ez bizony az ő hangja! - ismerte el Muir. - Hogy került oda? No, mindegy, örülök, hogy él. Azt hittem, fűbe harapott. De ha Cap barátunk ott is van maga mellett, a sógorára kérésztet vethet, mert a szerencsétlen őrmester sortűz áldozata lett embereivel együtt. Lundie az oka, az a vén számár! Sajnálom a szegény őrmestert, aránylag fiatalon halt meg.

- Ebben is téved, hadnagy úr - felelte Nyomkereső, és egy kis cselhez folyamodott, hogy a blokkház védelmét erősebbnek tüntesse fel. - Az őrmester is itt van velünk, és semmi baja. Egy keveset ő is ért a puskához, nem?

- Csupa jó hír! - lelkesedett a szállásmester. - Örülök neki a szép Mabel kedvéért. De ha az ifjú hölgy itt van még, sürgősen hagyja el a blokkházat, nehogy tűzhalált haljon. Maga erdei ember, ismerheti ennek az elemnek pusztító erejét.

- Igen, tudom, hogy a tűz nemcsak ebédfőzésre használható. Ismerem, ahogy ön mondja, ennek az elemnek a pusztító erejét. De az én Szarvasölőm tüze sem megvetendő, elhiheti. Aki tűzcsóvával ide merészkedik, megpörköli az irháját! Gyújtónyilakkal is kár próbálkozni, mert a blokkház vaskos rönkjeit nem zsindely takarja, és vizünk is van, mint már mondtam, bőségesen. A lapos tető megkönnyíti a tűzoltást. Békés ember vagyok, ha békében hagynak, de aki megpróbálja rám gyújtani a házat, pórul jár.

- Ez amolyan üres hősködés, Nyomkereső! Ha maga igazi katona lenne, belátná, hogy ebben a helyzetben ki kell tüzni a fehér zászlót.

- Elég a szóból! Nagyon furcsállom a beszédét, szállásmester úr. Egy királyi tisztől más beszédet vártam volna. Adjuk át a szót a fegyvereknek.

- Van lelke azt a szegény lányt kitenni ilyen veszélynek?

- Mabel Dunham az apja mellett van, és a világért sem hátrálna meg. Jó éjszakát, hadnagy úr! Végeztünk.

Visszahúzódott a lőréstől, és utasította Cap mestert, hogy menjen fel a tetőre, és készüljön fel a tűzoltó teendőire. Cap kibújt a csapóajtón. Nagy ordítózás, majd puskaropogás fogadta. Sűrűn kopogtak a golyók a farönkökön. Az ostrom komolyra fordult. Gyújtónyilak is röpködtek a levegőben. Cap alig győzött utánuk kapkodni. Néhány perc alatt vagy tíz lángoló nyilat taposott el.

A lárma és puskaropogás nem ijesztette meg Cap mestert, Nyomkeresőt még kevésbé. Mabelt annyira elfoglalta apja ápolása, hogy semmi mással nem törődött. Az őrmester meghallotta a csatazajt, szeme mintha kigyúlt volna egy pillanatra, és arca is kipirult, amint az ismerős hangokra figyelte.

- Roham! - hebegte. - Gránátosok, előre! Ki meri megtámadni erődünket? A tűzéréség mért nem nyit tüzet?

Miközben lázában félrebeszélte, csakugyan megszólalt egy ágyú a közelben. A nehézlövedék eltalálta a blokkházat. A gerendák recsegték-ropogtak. Mabel önkéntelenül felsikoltott. Azt hitte, az emeleten vége mindennek. A borzalmat még az is növelte, hogy a beteg kissé feltápászkodott, és hörgő hangon kiáltotta:

- Roham! Előre!

Szerencsére Nyomkereső megjelent a létrán, és leszólt, hogy megnyugtassa a lányt:

- Ne féljen, Mabel! Ez afféle igazi mingó munka - nagyobb a lárma, mint a baj. A csavargók kézre kerítették a kiságyút, amit az őrmester zsákmányolt a francia bárkán. Most a blokkház ellen fordították és elsütötték. Szerencsére csak egy golyó volt benne, és így máris kitombolták magukat. Egy kis kárt okoztak az emeleti raktárban, de oda se neki! Az a fő, hogy senki sem sebesült meg. Cap bácsi le se jött a háztetőről, én pedig annyiszor voltam már puskatűzben, hogy egy ágyútól sem ijedek meg, különösen ha mingó kézben van.

Cap csakugyan megérdemelt minden dicséretet. Még az indiánok is csodálattal adóztak bátorságának. Úgy járkált odafenn, mintha egy hajó fedélzetén sétálgatna valami kisebb viharban. Eszébe se jutott fedezéket keresni az indián hadviselés szokása szerint, hanem vakmerő módon teljes célt mutatott az ellenségnek. Szinte egyszerre jelent meg vödrével a

tető minden pontján, hol ide rohant, hol oda, a kellő időpontban a kellő helyre zúdítva a vizet. Mindezt olyan nyugalommal cselekedte, mintha csak a fedélzet felmosása lenne a feladata. Az indiánok ordítózását tulajdonképpen ő váltotta ki. Amikor rendíthetetlen nyugalma látták, eleinte vad düh öntötte el őket, és úgy üvöltöztek, mint egy farkascorda. Ennek a sápadtarcúnak, úgy látszik, meg se kottyannak a golyók. Jobbra-balra füttyülnek el a füle mellett, még a ruháját is megszaggatják, de egyetlen horzsolást sem ejtenek rajta. Valami bűbájosság lehet a dologban. Amikor az ágyúgolyó áttörte a tetőgerendákat, az öreg tengerész elejtette vödrét, de nem esett hasra. Sapkáját lengette, és háromszoros hurrával üdvözölte a veszedelmes vendéget. Persze örömeiben hurrázott, hogy a lövedék nem tett benne kárt. De ez a móka mentette meg igazában az életét. Ettől a pillanattól fogva az indiánok nem lőttek többé rá, még a lángoló nyilakat sem röpítették a blokkház felé. „Sósvíz megörült!” Mintha összebeszéltek volna, valamennyien egyszerre jutottak erre a megállapításra. Mindenki ismeri az indiánoknak azt a nagylelkű vonását, hogy egy ujjal sem bántják azt, akit örülnek tartanak.

Nyomkereső viselkedése egészen más volt. Minden mozdulatát hosszú tapasztalaton alapuló gondos számítás vezette. Mindig óvatosan közelítette meg a lőréseket, nehogy fölöslegesen kitegye magát a veszélynek. Ennek az embernek a bátorsága közmondásos volt. Egy ízben már a kivégzőoszlophoz kötözve nézett farkasszemet kínzóival, akik késeikkel hadonásztak az orra előtt. Nem ismerte a félelmet. De ha most látta volna valaki, aki még nem hallott róla soha, talán mosolyog túlzott óvatosságán. Persze nem azért volt olyan körültekintő, mert a saját életét féltette. Mabelre gondolt, a fiatal lány biztonságára és jövőjére, ezért nem mulasztott el semmiféle elővigyázatossági rendszabályt. Ma bölcs volt, mint a kígyó, és rendíthetetlen, mint a kőszikla.

Az ostrom első tíz percében fel sem emelte puskáját, hiszen tudta, hogy az ellenséges golyók amúgy sem tesznek kárt a blokkház kemény gerendáiban. Ott volt, amikor a kiságyút zsákmányolták, és tudta, hogy csak egy golyó volt hozzá. Semmi oka sem volt az ellenség tüzetől félni, hiszen legfeljebb egy-egy különösen szerencsés golyó juthatott be véletlenül a lőrésen. Ez meg is esett néhányszor, de a golyó olyan szögben repült, hogy nem okozhatott semmi bajt, amíg az indiánok ilyen közel voltak; viszont ha messzebből lőnek, aligha találják el a szűk nyílást. Ám amikor mokasszinba bújtatott lábak gyors neszét hallotta, tudta, hogy ütött a cselekvés órája. Lehívta Cap bácsit a tetőről, ahol megszűnt már minden veszély, és megkérte, hogy tartsa készenlétben a vizet annál a nyílásnál, amely alatt az ellenség máglyát próbál gyújtani.

Kevésbé gyakorlott harcos talán lázasan sietett volna megghiúsítani a veszedelmes kísérletet. Nyomkeresőnek eszébe se jutott elsietni a dolgot. Célja nemcsak az volt, hogy eloltsa a tüzet, amelyet egy percig sem vett komolyan. Fontosabb volt, hogy megleckéztesse az ellenséget, és elvegye a kedvüket attól, hogy - legalábbis az éjszaka hátralevő óráiban - megismételjék a támadást. Ezért várnia kellett, amíg a máglya első fényénél hasznát veheti céllövő tudományának. Hadd hordják csak ide az irokézek a sok száraz rőzsét, rakják csak meg a máglyát, lobbantsák lángra, és térjenek vissza akadálytalanul rejtekhelyeikre! Nyomkereső csak annyit engedett még Cap mesternek, hogy egy vízzel telt hordót odagurítson a lyukhoz, közvetlenül a készülő máglya fölé, hadd legyen kéznél a kellő percben. Ez a perc azonban, megítélése szerint, csak akkor következik be, amidőn az ágaskodó lángok megvilágítják a környező bokrokat, és éles szeme felfedezheti három vagy négy indián körvonalait, amint a bokor mögött lapulva lesik a tűz elharapózását.

- Készen van, Cap mester? - kérdezte végre. - A lángok már erősen nyalják a gerendákat. Itt a hordó? Jó helyen van? Egy csepp víznek sem szabad kárba vesznie.

- Rendben! - felelte kurtán a tengerész.

- Várja meg a parancsot! Csatában vagy válságos percekben ne legyen az ember se vakmerő, se türelmetlen. Várjuk ki a kedvező pillanatot.

Miközben ezeket az utasításokat kiadta, maga is megtette a szükséges előkészületeket. A Szarvasölőt szép nyugodtan a vállához emelte, gondosan célzott, majd elsütötte a fegyvert. Az egész körülbelül fél percig tartott. Azután megint behúzta a fegyvert, és szemét a lőrészhez tapasztotta.

„Egy gazfickóval kevesebb - dűnnyögte magában. - Láttam már ezt a pofát azelőtt, tudom, vérszomjas fickó volt. Istenem! A maga felfogása szerint helyesen cselekedett, viszont én is csak azt teszem, amit tennem kell. Még egy ilyen találat, és akkor talán nyugtunk lesz reggelig.”

Újra megtöltötte puskáját, és megint a bokrok közé durrantott. Egy másik indián is a fűbe harapott. A többi nem várta meg a harmadik lövést. Az egész banda, amely a blokkház körül a bokrokban kuporgott, talpra szökkent, és már azzal sem törődve, látják-e vagy sem, szétszaladt a szélrőzsa minden irányában.

- No, most aztán öntheti, Cap mester! - mondta Nyomkereső. - Ma éjszakára elvettem a kedvüket a gyűjtogatástól.

- Zuhany! - kiáltotta Cap, nagy gonddal megbillentette a hordót, és egy csapásra eloltotta a lángokat.

Az éj hátralevő része tökéletes nyugalomban telt el, Nyomkereső és Cap felváltva örködött, valójában egyik sem aludt. Mindketten megszokták az őrtállás fáradalmait, és hosszú ideig meg tudtak lenni alvás nélkül, mint ahogy szinte érzéketlenül túrték az éhséget és szomjúságot is.

Mabel apja szalmazsákja mellett virrasztott. Arra gondolt, hogy az ember boldogsága mennyire függ képzelte dolgoktól. Eddig apátlanul nőtt fel, de nem érezte magát árvának. Most pedig, amikor számolnia kellett apja halálával, úgy érezte, hogy a világ üres lesz nélküle, és soha életében nem lehet már boldog.

XVIII. AZ ÁRULÓ

Mihelyt megpirkadt, Nyomkereső és Cap megint felment a tetőre terepszemlét tartani. A tető egy részét alacsony oromzat vette körül. Ez meglehetősen védelmet nyújtott a lövészeknek, ugyanis lefekhettek a mellvéd mögé, és onnan lőhettek a szigetre; még az idevezető csatornákat és lagúnákat is lehetett látni.

Friss déli szél fújt. A víz haragoszöld volt, de csak gyengén hullámozott. A nagyjában ovális alakú sziget kelet-nyugati irányban nyúlt el. Ügyes hajósnak nem esett volna nehezére a sziget bármelyik hosszanti partja mellett elvitorlázni. Cap tüstént megállapította ezt, és meg is magyarázta Nyomkeresőnek. Mindketten örültek neki, mert abban reménykedtek, hogy Oswegóból kapnak majd segítséget. Miközben a vizet bámulták, Cap hirtelen felkiáltott:

- Vitorla a láthatáron!

Nyomkereső gyorsan abba az irányba nézett, mint Cap, és csakhamar észrevett valamit, ami igazolhatta az öreg tengerész örömét. Valami kis fehérség emelkedett ki a szomszédos szigetek sík terepe mögül. Nemsokára meg is lehetett különböztetni a víztől, fűtől és bokroktól egy hajó vitorláját, amint a part mögött elsuhan. Mintha egy fehér ló nyargalt volna a zöld fűben..., vagy inkább olyan volt, mint egy bárányszerű, ha gyorsan kergeti a szél.

- Ez nem Jasper - mondta Nyomkereső csalódott hangon, mert az elsuhanó járműben nem ismerte fel barátja hajóját. Nem, nem. A fiú már rég messze jár innen. Ez valami francia bárka lehet, amit szövetségeseik, az átkozott mingók megsegítésére küldtek.

- Ez alkalommal tévedett, Nyomkereső barátom - jelentette ki Cap ellentmondást nem tűrő hangon. - Ez bizony a *Scud* orra és árboca, ha a vitorlák elhelyezése nem is olyan, mint máskor.

- Ha csakugyan Jasper közeleg, akkor hurrá! - kiáltott fel Nyomkereső. - Ilyen szövetséggel az egész mingó népet megfutamítom! De nehogy a fiúnak eszébe jusson egyszerűen kikötni! Isten őrizz, hogy ő is csapdába essék, mint az őrmester!

- Sajnos, a veszély fennáll. Micsoda háború ez? Itt bójákkal kellene kijelölni a kikötőhelyet, ahol horgonyt lehet vetni, kórházsátor is kellene, ahol a sebesülteket bekötözik. Ez nem háború, hanem közönséges mészárlás. Ha a fiú a part mellett horgonyt vet, vége! Persze ha titokban összejátszik a franciákkal, akkor meg...

- Már megint ezzel hozakodik elő, Cap mester! Öt perc múlva megtudunk mindent. De akárhogy is, azt hiszem, annyit elvárhat tőlünk, hogy figyelmeztessük, vigyázzon magára.

De jeladásra nem került sor. Először is nem tudták, hogyan csinálják meg, másodszor meg nem is volt rá idő, mert a *Scud* már tájékozódva verve hasította a hullámokat a sziget széloldalán. Egyetlen lelket sem lehetett látni a fedélzetén, akinek jelezni lehetett volna. Még a kormányállás is elhagyatottnak tűnt fel, noha a hajó biztosan és határozottan tartotta irányát.

Cap néma csodálattal nézte a szép kis hajót. Amint a *Scud* közelebb ért, Cap látta, hogy a kormánykerék működik - kötelekkel irányítja valaki láthatatlanul. A korlát mögött deszkákat fektettek élükre, és ez mindjárt megmagyarázta az egész titokzatosságot: az emberek nyilván a

deszkák mögött fekszenek, mert számítanak arra, hogy a hajót golyózápor fogadhatja. Ez részben megnyugtató, részben pedig aggasztó volt.

- Nem esnek bele vakon a csapdába - mondta Nyomkereső. - Viszont azt is látom, hogy Nagy Kígyó még nem jutott el Oswegóba, hogy hírt adjon rólunk, és segítséget hozzon. Nem számíthatunk másra, csak a saját erőnkre. Most, hogy itt van Jasper is, megállunk a magunk lábán. Jasper egymaga felér egy század katonával. Ön, Cap mester, kiváló tengerész, minden hajóhoz ért. Jasper jobban ismeri ezt a nagy tavat, mint bárki más, én pedig felveszem a versenyt a mingókkal. A legjobb eséllyel harcolhatunk a kis Mabelért.

- Meg is tesszük! - felelte Cap derűsen, mert most már bízni kezdett abban, hogy nem kell búcsút vennie skalpjától!

- Istenemre! - kiáltott fel Nyomkereső boldogan. - Nagy Kígyó is a *Scud* fedélzetén van, látom a kenuját a hajó farán! Most már nem félek semmitől! Jaspert nem érheti kellemetlen meglepetés. Nagy Kígyó elmondott neki mindent. Egy mohikán többnyire hallgat, de beszélni is tud, ha kell. Éspedig pontosan mondja el a történetet - vagy hallgat, s nem fecseg, mint a mingók.

Az olvasó bizonyára már régen észrevette, milyen jó véleményt táplált Nyomkereső a mohikánokról és a velük rokon delavárokról, viszont mennyire megvetette a mingókat. Főleg azért haragudott rájuk, mert hazudtak - mint egynémely rossz író, aki nem látja meg a legérdekesebb dolgokat, amelyek az orra előtt játszódnak le, mert egyetlen tudománya légből kapott hazugságok pókhálóját szövögetni.

- Lehet, hogy az a kenu mégis a kutterhoz tartozik - mondta Cap aggodalmaskodva. - Jaspernek is volt egy kenuja, amikor elvitorlázott.

- Nem, nem, Cap mester - nyugtatta meg Nyomkereső. - Ha én egy kenut látok, ezer közül is felismerem. Ez bizony Nagy Kígyó kenuja, és már tudom is, hogy került oda. Mihelyt a nagy főnök megállapította, hogy a blokkházat a mingók ostrom alá vették, elindult az erőd felé, hogy segítséget hozzon. De útközben találkozhatott a kutterral, és idehozta, hogy hamarabb segíthessen rajtuk. Remélem, hogy még Jasper a kapitány!

- Mi tagadás, most jó volna - vakargatta a fejét Cap. - Mert akár tisztességes ember, akár áruló, megmutatta a viharban, hogy legény a talpán.

- És amikor lesiklott a zuhatagon? - kérdezte Nyomkereső. Könyökével Cap hasába bökött, és hangtalanul nevetett a maga furcsa módján.

A *Scud* most már olyan közel volt, hogy Cap nem is felelt az ugratásra. A helyzet ebben a pillanatban olyan különös volt, hogy részletesebb leírást követel. El kell mondanunk egyet-mást, hogy az olvasó tisztán lásson.

A szél viharossá erősödött. A kisebb fák meghajtották koronájukat, mintha le akarnának feküdni, és a bokrokon keresztül száguldó szél olyan volt, mint a régi római harckocsik zúgása, amint letiporták az ellenséget. A levegőben vadul röpködött a sok falevél, amelynek ebben az évszakban egy kis szellő is elég volt, hogy tovasöpörje. Szigetről szigetre röpködtek, mint egy madárcsapat. De a szélről eltekintve a sziget néma volt, mint a sír. Hogy a mingók még ott voltak, a kenuik árulták el, amelyek az 55-ösöktől zsákmányolt csónakokkal együtt himbálóztak a vízen, abban a kis öbölben, amelyet kikötőnek szemeltek ki. A *Scud* váratlan megjelenése kellemetlen meglepetés lehetett a mingók számára, de ezt nem árulták el

semmivel. Ha a hadiösvényt járták, annyira fegyelmezettek voltak, hogy érzelmeiknek és indulataiknak nem adtak hangos kifejezést. Az odvában leselkedő róka ösztönös ravaszságával lapultak rejtekhelyükön. Bizonyára nagy aggodalommal bámulták a rejtélyes hajót, melynek útját látszólag nem irányította senki. Hogy fedélzetén egyetlen élő lelket sem lehetett látni, ijesztő és vészjósló lehetett az indiánok szemében. Még a bátrabbak is kételkedni kezdtek abban, hogy ez a szerencsés kezdetű kaland jó véget ér. Nyílhegy sokat érintkezett a fehérekkel a tó mindkét oldalán, és megismerte szokásaikat. De még ő is babonás borzongással bámulta a legénység nélkül közelgő vitorlást, és örült volna, ha már hátat fordíthat ennek az átkozott szigetnek.

Közben a hajó egyre jobban közeledett. A lagúna közepén dagasztotta a tajtékos vizet, meg-meghajolva a szélroham előtt, majd újra kiegyenesedve, mint egy filozófus, aki leszegi fejét a nekizúduló szélben, de újra felemeli, ha a vihar továbbvonult. Ámbár kevés vitorlát húzott fel, sebessége nagy volt. Mindössze tíz perc múlhatott el azóta, hogy árboca először bukkant fel a távoli fák koronái mögött - és már egy vonalban volt a blokkházzal. Cap és Nyomkereső kihajolt az oromzaton, amint a hajó elhaladt sásfészük előtt. Ekkor legnagyobb örömeikre Jasper talpra szökkent a fedélzetén, és három harsány hurrával üdvözölte őket. Cap - mit sem törődve a kockázattal - az oromra ugrott, és karját lengetve viszonzta az üdvözlést. Szerencséje volt, senki se lőtt rá, mert az indiánok jobbnak látták némán lapulni. Nyomkereső nem szédült meg a perc drámai izgalmától, és csak a gyakorlati követelményekre gondolt. Amint megpillantotta barátját, sztentori hangon átkiáltott hozzá:

- Hurrá, most már miénk a győzelem! Sózzál oda nekik a bokrok közé, úgy szétrebbenek majd, mint a fűjek!

Jasper meghallott talán egy-két szót, de a többit elnyelte a szél. A *Scud* pedig már tovasuhant, és a következő percben eltűnt a berek mögött, melynek fái elzárták a kilátást a blokkház elől.

Két-három szívszorongató perc után a fehér vitorlák újra megcsillantak a kis ligeten túl. Jasper lassított, megfordította az ormányvitorlát, és a hajó irányt változtatva, befordult a másik lagúnába. A szél elég erős volt ahhoz, hogy lehetővé tegye a műveletet. A fordulat könnyedén ment végbe, a vitorlák meg se feszültek, a pompás kis hajó készségesen engedelmeskedett a lapátnak. Most már látták, hogy Jaspernek esze ágában sincs horgonyt vetni. Célja egyelőre a felderítés volt. De amikor körülvitorlázta az egész szigetet, és újra eljutott abba a lagúnába, ahol először felbukkant, megint irányt változtatott. A fővitorla akkorát csattant, mint egy ágyú, és Cap már-már attól tartott, hogy megreped.

- Szerencsére öfelsége nem sajnálja hajóitól a legjobb vásznat - dünnyögte. - Mi tagadás, a fiú ért a vitorlához!

- Ért bizony, ha nem is szagolt még sós vizet, és csak itt tanulta a mesterségét, az Ontario-tavon - bólíntott Nyomkereső. - Mindig mondtam, ezzel a tehetséggel született, nagy hajókon volna az igazi helye.

- Jön is már! - ujjongott Cap, amint a *Scud* befordult eredeti irányába. - Mindjárt meglátjuk, mit akar. Mert az nem lehet a célja, hogy fel és alá sétifikáljon, mint egy kislány a bálon.

A *Scud* most már olyan közel járt a parthoz, hogy a két férfi a blokkház tetején azt hitte, végre igazán horgonyt vet. A rejtekhelyükön leselkedő mingók alig tudták örömkialtásukat visszafojtani; a lapuló tigris érezhet így, amikor látja, hogy kiszemelt áldozata gyanútlanul közeleg. Ám Jasper tudta, mit csinál. Ismerte a víz mélységét a sziget körül, és tudta, hogy a hajó

bátran megközelítheti a partot, nem futhat zátonyra. Olyan közel merészkedett, hogy magával sodorta a két katonai csónakot, amely a kis öbölben ringatózott kikötve. Egyszerűen maga után húzta, majd vontatókötélre vette őket. Igen ám, csak hogy az indiánok a saját csónakjaikat is rákötötték a két zsákmányolt katonai csónakra! Így aztán Jasper egy csapásra megfosztotta az indiánokat járműveiktől és attól a lehetőségtől, hogy szükség esetén elhagyhassák a szigetet, ha csak úszva nem. Rá is eszméltek a mingók, egyszerre felugrottak, dühös ordításban törtek ki, és elsütötték puskáikat, de tüzelésük nem árthatott a hajónak. Miközben a mingók így megfélemlítkeztek magukról dühükben, két puska dördült el az ellenséges oldalon. Az egyik a blokkház tetején szólalt meg, és nyomában egy irokéz holtan esett össze: koponyáját fúrta át a golyó. A másik puska a *Scud* mellvédje mögött dördült el. A mohikán fegyvere volt. Ha nem is talált célba olyan hajszálnyi pontossággal, mint a Szarvasölő, mégis nyomorékká és harcképtelenné tette az egyik mingót. A *Scud* fedélzetéről hurrázás hallatszott, az indiánok pedig tüstént lehasáltak - úgy eltűntek, mintha a föld nyelte volna el őket.

- Nagy Kígyó üdvözlete volt ez - mosolygott a második lövés után Nyomkereső. - Jó puskája van, ha nem is olyan, mint az én Szarvasölőm. No, ha Jasperen kívül a mohikán is itt van, aztán mi ketten, maga meg én, megtanítjuk ezeket a csavargókat kesztyűbe dudálni!

A *Scud* közben folyton mozgásban volt. Amint a sziget végébe ért, Jasper szabadon eresztette zsákmányát; a szél menten elsodorta a csónakokat, amelyek végül a szélenyhe oldalon vetődtek partra, egy mérföldnyire a blokkháztól. A *Scud* most már a másik csatornában hasította a habokat. A blokkház tetejéről látni lehetett, hogy a fedélzeten történik valami. Amikor a kutter megint a fő öbölbe ért, ahhoz a helyhez, ahol a mingók lapultak, szétrepült egy ponyva, és egy ágyú torka meredt fenyegetően a mingók felé. A *Scud* egyetlen ágyúja abban a pillanatban el is dördült, és kartácstűzet zúdított a bokrokra. Az indiánok úgy felugrottak, mint egy felrebbenett fűjcsapat. A Szarvasölő is beleszólt a dologba, és egy irokéz megint fűbe harapott. Csingacsukuk sem volt rest, és második lövésével megsántított egy indiánt. A menekülő hamarosan újabb búvóhelyet találtak. Az erőviszonyok megváltoztak. De mielőtt az újabb támadás megindulhatott volna, felbukkant Júniusi Harmat nagy fehér zászlóval a kezében. Mellette Muir és a francia kapitány lépkedett, felemelt kézzel jelezve, hogy fegyverszünetet kérnek.

A tárgyalások a blokkház alatt kezdődtek meg, Nyomkereső biztos fegyvere lehetetlenné tett minden cselt vagy ravaszkodást. Jasper is hamarosan horgonyt vetett a közelben, és ágyúját a tárgyalókra szegezte. A fedélzeten most már nyugodtan felálltak az emberek. Csak Csingacsukuk maradt tovább is láthatatlan, inkább szokásból, mint bizalmatlanságból.

- Győztek, Nyomkereső - kiáltotta a szállásmester -, és Sanglier kapitány úr személyesen kéri, szabják meg feltételeiket! A kapitány úr reméli, hogy szabad elvonulást engedélyeznek az ellenfélnek, mely csak kötelességét teljesítette hazája és uralkodója iránt, éppen úgy, mint önök. Felhatalmaztak arra, hogy felajánljam a sziget kiürítését, a foglyok kölcsönös kicserélését és a skalpok visszaszolgáltatását. Miután az ellenfélnek málhája nincs, azt hiszem, hadisarcról nem lehet szó.

A tárgyalás olyan hangosan folyt, hogy egyformán lehetett hallani a blokkház tetején és a kutter fedélzetén.

- Mit szólsz ehhez, Jasper? - kiáltott át a hajóra Nyomkereső. - Hallottad a feltételeket. Hagyjuk szaladni a csavargókat, vagy pörköljük meg őket?

- Mi történt Mabellel? - kérdezte a fiatalember, és gondfelhő borította el csinos arcát. - Ha csak egy hajaszála is meggörbült, nem kegyelmezünk a gazfickóknak!

- Mabelnek semmi baja! Sebesült apját ápolja odalenn. Az őrmester állapota súlyos, de Mabel...

- Itt vagyok! - csendült fel a lány hangja, amint most előbújt a csapóajtón. - Én azt mondom, legyen vége a vérontásnak. Elég baj az is, ami eddig történt. Ha el akarnak vonulni, menjenek isten hírével. Ne tartsuk vissza őket! Apám, sajnos, utolsó óráit éli, hadd haljon meg békességben.

- Ne szólj bele, Mágneském, ehhez nem értesz - intette le Cap. - Ha elengedjük őket, legközelebb megint a torkunknak esnek. A hadisarcról sem mondhatunk le olyan könnyen.

- Nem tudom - mondta Nyomkereső. - Inkább Mabel kisasszonynak adnék igazat. Elég volt a vérengzésből. Folytassa, hadnagy úr. Mit akarnak még mondani a franciák és szövetségeseik?

- Nyomkereső régi harcos, és tudja, hogy a hadiszerencse forgandó - mondta Muir. - Ezért nem szabad a győzelmet kihasználni. Az ellenfél sem bánt kegyetlenül legyőzött foglyaival. Ezt Cap mester is tanúsíthatja.

- Mi ketten nem voltunk legyőzött foglyok, mert nem is harcoltunk - felelte Cap. - Én csak azt tanúsíthatom, hogy együtt bujkáltunk egy sziklaodúban.

Jasper és Nyomkereső jót nevetett. Cap meg hangosan hahotázott. A francia kapitány is mosolygott. A derűs hangulat megkönnyítette a tárgyalások befejezését. Nemsokára megállapodásra jutottak. A szigeten levő mingókat fegyvertelenül felsorakoztatták a tisztáson, vagy száz lépésnyire a blokkháztól. A *Scud* rájuk szegezte ágyúját, hogy sakkban tartsa őket. Nyomkereső kijött a blokkházból, és ellenőrizte a megadási feltételek betartását. Az indiánok kénytelenek voltak minden fegyverüket lerakni, még késeiket és tomahawkjaikat is. Nyomkereső ragaszkodott ehhez a kikötéshez, tekintettel arra, hogy az ellenfél számbelileg négyszeres túlerőben volt. A francia tiszt, akit Sanglier kapitánynak emlegettek, bár nem ez volt az igazi neve, tiltakozott a fegyverletétel ellen, amelyet megalázónak tartott. Fegyveres elvonulást szeretett volna, de nem tudta elérni. Nyomkereső szemtanúja volt már néhány vérfürdőnek, amit az indiánok rendeztek, és tudta, hogy semmiféle ígéletben vagy fogadkozásban sem szabad megbízni. Makacsul ragaszkodott az ellenfél lefegyverzéséhez. Másik kikötése az volt, hogy a kapitány adja ki foglyait, akiket ugyanabban a sziklabarlangban őriztetett, ahol Muir és Cap talált korábban menedéket. Előhozták a foglyokat. Hatan voltak, köztük két könnyebb sebesült. A másik négynek semmi baja sem volt, és csak cselből vágódott hasra, mintha elesett volna, ami az indián harcokban megszokott fogás volt. Mind a hatan visszakapták puskájukat, és csatlakoztak Nyomkeresőhöz, aki ilyenformán már számba vehető haderővel rendelkezett. Az ellenségtől elkobzott fegyvereket behordatta a blokkháza, és szabályos őrséget állított fel az ajtóban és a parton is. A többi katona, sajnos valóban elesett. Az irokézok a súlyosan sebesült katonákat is leöldösték.

Amikor ezek az intézkedések lehetővé tették, Jasper újra elindította hajóját, és összeszedte a partra vetett csónakokat, majd visszavontatta őket a blokkház közelébe. Itt az indiánok mind csónakba szálltak. Jasper harmadszor is vontatókötélre fogta a csónakokat, kivitte őket a tóba, és a szigettől néhány mérföldnyire valamennyit szélnek eresztette. Minden csónakban csak egy evezőt hagytak meg. Jasper tudta, hogy a szél kihasználásával így is eljutnak a kanadai partra.

Az ellenség soraiból nem maradt a szigeten más, csak Sanglier kapitány, Nyílhegy és Júniusi Harmat. A kapitány még néhány írásbeli feljegyzést akart kicserélni az egyetlen jelenlevő angol tiszttel, Muir hadnaggyal, Nyílhegy pedig saját elhatározásából maradt vissza. Bizonyára megvoltak az okai arra, hogy elszakadjon irokéz szövetségeseitől. Két kenut visszatartottak hármuk számára, hogy később elhagyhassák a szigetet.

Az első csendes percek eszébe juttatták Nyomkeresőnek, hogy már huszonnégy órája böjtöl, és barátai is éhesek lehetnek. Cap segítségével tüzet rakott a szabadban, és kiadós reggelit főzött. Mabelt is kényszerítette, hogy egyék valamit. Közben beszaladt az őrmesterhez, és vigasztalagatta, bár látta, hogy felépüléséhez nincs semmi remény. Amikor visszatért a tűzhöz, ott találta Jaspert is.

Enni kell a legizgalmasabb körülmények között is, az emberi szervezet megköveteli a magáét. A katonák mohón estek neki az ételnek, de senkinek sem volt kedve beszélgetni vagy tréfálkozni, mint falatozás közben szokás. Mindnyájan tudták, hogy az őrmester végét járja, és együtt éreztek vele.

Muir félrevonta Nyomkeresőt egy kis magánbeszélgetésre. Modora most is olyan volt, mint máskor; az a túlzott udvariasság jellemezte, mely nemcsak mesterkélten, hanem szinte sértően hat az emberre. Sokan azt mondják, hogy a fiziognómia és a frenológia - vagyis az arcvonások és a koponyaalkat tana - nem komoly tudományok, de Nyomkereső úgy vélte, hogy Muir arcából és fejformájából is ki tudja olvasni kétszínűségét, alattomoságát. Ez az elfajzott skót élmelygősen édes mosollyal leplezte álnok szándékait, és skót tájszólással sima nyelve hazugságait. Előléptetését és kenyerét Lundie családjának köszönhette, mégis minden alkalmat megragadott az őrnagy ócsárlására. Persze csak a háta mögött szidta, szemtől szemben hízelgett neki. Mindezt Nyomkereső már régen észrevette. Kedvetlenül ballagott a szállásmester mellett, várva, mit akar neki mondani. Nagyobb ellentétet el sem lehet képzelni, mint ami a két ember közt mutatkozott. Az egyik magas volt, a másik inkább köpcös. Az egyik bőbeszédű, a másik hallgatag. Az egyik ravasz, a másik nyílt és egyszerű. Csak egyben hasonlítottak: a bátorság mindkettőjükben körültekintő óvatossággal párosult.

- Kedves barátom - kezdte Muir -, meg kell mondanom, hogy ön ugyancsak kitüntette magát ebben a kalandban. Kár, hogy nem tiszt, és nem is válhatik azzá, de mint katonai vadász és erdei vezető is kaphat kitüntetést. Majd szólok az őrnagy úrnak néhány szót az ön érdekében.

- Köszönöm, ne fáradjon - felelte Nyomkereső száraz hangon. - Ha akarok valamit az őrnagy úrtól, meg tudom mondani magam is.

- Igaz, igaz, nincs szüksége az én támogatásomra. De a tanácsomat megszívlelheti. Azt ajánlom, vegye feleségül Mabelt. Nagyon jól fog járni vele. Mindketten jól járnak egymással.

- Csodálatos tanács! Azt hittem, Mabel kisasszony kezére a hadnagy úr is pályázik.

- Csak pályáztam, kedves barátom. De meggondoltam a dolgot. Belátom, hogy magának több esélye van. Csak ne tétovázzon sokáig. Addig üsse a vasat, amíg meleg.

- Nem hiszem, hogy ildomos volna erről a kérdésről beszélni, amikor a szegény őrmester haldoklik.

- Éppen azért, kedves barátom. Nagy vigasztalás lenne számára az a tudat, hogy a lánya jó kezekben van. Mert a nő gyenge folyondár. Kell egy karó, amire bizton támaszkodhat.

- Maga csak tudja, szállásmester úr - jegyezte meg csendesen Nyomkereső.
 - Ejnye, milyen kópé! Ki se néztem magából. Még ugratja is a szerencsétlen flótást, akinek elszerette a szíve választottját!
 - Vigasztalódjék, még nem jött hozzám feleségül - mondta Nyomkereső. - Egyelőre nem is kerülhet rá sor, amíg az őrmester halálán van. Aztán... majd meglátjuk.
 - Igen, meglátjuk. Akárhogy lesz is, elviselem férfiasan. De valamivel kárpótolhat engem, kedves barátom.
 - Éspedig?
 - Nézze csak..., az én helyzetem itt nagyon furcsa. Én vagyok az egyetlen tiszt, és mégsem én rendelkezem. Mint megfigyelő vettem részt az expedícióban, csupán megfigyelői minőségben. Bizonyos okok arra késztettek, hogy másnak engedjem át a parancsnokságot. Képzelteri, mennyire bántott ez. Míg mások kitüntették magukat, én nem voltam több, mint afféle - megfigyelő!
 - Nem tudom, mi lett volna, ha ön a parancsnok - felelte Nyomkereső. - Hiszen az első puskalövésre elbújt egy odúba!
 - Igen, igen..., de mivel az őrmester, hogy úgy mondjam, harcképtelenné vált...
 - Sajnos!
 - Mégiscsak át kell vennie valakinek a parancsnokságot!
 - Hogy az 55-ösöknek ki a parancsnoka, nem tartozik rám. Ön a rangidős, vegye át a parancsnokságot! Bár könnyen lehet, hogy nem tetszik majd a katonáknak. Talán felhánytorgatják majd, hogy megadta magát, és nem a saját erejéből szabadult ki a fogságból. De mondom, ez nem tartozik rám.
 - Azzal is beérem, hogy nem ellenzi - mondta Muir, kezét dörzsölve. - Ne féljen semmit, viszonzni fogom előzőkenységét. Majd ha megírom a jelentésemet, nem feledkezem meg az ön érdemeiről.
 - Nincs szükségem feldicsérésére. Lundie őrnagy tudja, ki vagyok, és a tábornok is hallott már rólam eleget. Velem ne törődjék. De ha okvetlenül dicsérni akar valakit, ne feledkezzék meg Mabel apjáról. Egyébként csináljon, amit akar, bánom is én!
- Muir arca tökéletes meglepődést fejezett ki. Tüstént összehívta a katonákat a tűz köré. Egy kis beszédben közölte velük, hogy átveszi a parancsnokságot, és feltétlen engedelmességet követel mindenkitől. A katonák minden csodálkozás nélkül tudomásul vették ezt. Végére is hadnagy, tehát megilleti a parancsnokság, ha eddig valami okból át is engedte az őrmesternek.
- Sangler kapitány is ott ült a tűz mellett. Egy filozófus nyugalmával, egy öreg katona egykedvűségével, egy francia nagyvilági mozdulataival és egy éhes strucc falánkságával figyelte lábósát, melyben reggelijét főzte. A kapitány már harminc évet töltött a kanadai gyarmatokon. Vasszervezete, rideg könyörtelensége és szervezőképessége alkalmassá tette arra, hogy a franciákkal szövetséges indián törzsek katonai irányítója legyen, afféle összekötő tiszt, aki a felsőbb parancsnokság utasításait végrehajtja. Olyan sokáig élt a mohawkok és irokézok között, hogy megismerte, sőt átvette szokásaikat. Nemegyszer vezette őket portyára,

és ilyenkor furcsa módon kétféleképp viselkedett: néha szemrebbenés nélkül nézte a legkegyetlenebb vérontást, máskor meg igyekezett indiánjait emberségesebb viselkedésre kényszeríteni. Valójában közönséges kalandor volt, aki kénye-kedve és szeszélye szerint engedett jó és rossz ösztöneinek. Régebben vérszomjas kegyetlenségével szerzett magának hírnevet. Ezért is nevezték Sangliernak, ami vadkant jelent. Mások Kőszívű Kapitány néven emlegették. Az igazi nevét nem tudta senki. Újabban azonban mintha megbánta volna fiatalkori garázdálkodását, enyhíteni igyekezett rossz hírét.

Nyomkereső itt a tűznél beszélgetett először Sanglier kapitánnyal. A két ember sokáig szótlánul méregette egymást. Mindegyik érezte, hogy most méltó ellenfélre akadt. Mindketten megszokták az őserdőt, és megedződtek benne, egyébként alig volt köztük hasonlatosság. Az egyik pénzért és előléptetésért kockáztatta életét, a másik azért, mert sorsa ide vetette, és segíteni akart honfitársain. Nyomkereső sohasem volt nagyravágyó. Talán most foglalkozott először a jövőjével, akkor is csak Mabellel kapcsolatban. Bizonyos tisztelettel nézett Sanglier kapitányra mint bátor harcosra, de megvetette hideg önzését, kapzsiságát és barbárságát. A kapitány is bizonyos ellenszenvvel nézett Nyomkeresőre. Gyakran hallott egyenességéről és igazságérzetéről, önzetlenségéről is - csupa olyan dologról, amit nem tudott meg érteni.

Végül a kapitány két ujját sapkájához illesztette, és kissé meghajolt. A vad őserdei élet sem fosztotta meg teljesen udvarias modorától, mely fiatal korában ragadt rá, sem attól a kedves kedélyességtől, amely a legtöbb francia vérében van.

- Monsieur - mondta barátságos mosollyal -, örülök, hogy személyesen is megismerkedhetem önnel, kinek hírnevét már régen hallottam. Beszél irokéz nyelven?

- Szükség esetén meg tudom értetni magam velük, de meg kell mondanom, nem szeretem sem őket, sem a nyelvüket. A mingó vér sohasem tagadja meg magát. Egyébként én is ismerem önt, gyakran láttam csatában, és el kell ismernem, mindig az első vonalban.

- Szerencsémre nem kötöttem közelebbi ismeretséget az ön híres puskájával, mely sok emberemet leterítette - felelte a kapitány. - De ejnye no, mi van itt? Mit csinálnak ezzel a derék fiatalemberrel?

A tábortűz túlsó oldalára mutatott, ahol két katona Muir parancsára durván megragadta Jaspert, és meg akarta kötni.

- Valóban, mit jelent ez?! - kiáltott fel Nyomkereső, és egy ugrással barátja mellett termett. - Kinek van szíve így bánni Jasper Westernnel? - rivallt a két katonára, és izmos karjával félrelökte őket. - Ki meri megtenni ezt az én szemem láttára?

- Én rendelkeztem így, a saját felelősségemre - felelte Muir hadnagy. - Kérem, ne avatkozzék bele! Csak nem akar szembe szegülni egy királyi hadnagy parancsaival?

- Éppen olyan hűséges alattvalója vagyok a királynak, mint bárki más, de ez már égbekiáltó igazságtalanság! Jasper nem ezt érdemli tőlünk. Hát nem ő mentette meg az életünket, a skalpunkat? Nem ő változtatta kudarcunkat győzelemmé? Nem, hadnagy úr! Ha így kezdi parancsnoki teendőit, akkor megtagadom az engedelmisséget!

- Ez bizony úgy hangzik, mint a függelemsértés - méltatlankodott Muir -, de Nyomkereső barátunktól nem vesszük komolyan. Igaz, hogy Jasper *látszólag* jó szolgálatot tett nekünk most, de ezzel még nem tette jóvá az egész múltját. Duncan őrnagy úr maga figyelmeztette Dunham őrmestert, hogy tartsa szemmel ezt az embert. Hát nem győződünk meg róla, hogy

elárult minket? Nem szenvedtünk miatta eleget? Hallgasson rám, Nyomkereső, és ne higgyen olyan könnyedén a látszatnak. A képmutatás gyakori bűn, mondhatnám az emberi természet-hez tartozik.

Sanglier kapitány gúnyosan vonogatta vállát, és hosszasan nézett hol Jasperre, hol meg Muirra.

- Engem nem érdekel, mit locsog maga képmutatásról meg az emberi természetről! - fakadt ki Nyomkereső hevesen. - Én csak azt tudom, hogy Jasper a barátom, és a legtisztességesebb ember a világon! Nem tűröm, hogy bárki is kezét emeljen rá! Még Lundie őrnagy parancsára sem tűrném, hát még az önére, Muir hadnagy! Az 55-ösöknek parancsolgathat, de semmi hatalma fölöttem vagy Jasper fölött!

- Bravó! - jegyezte meg Sanglier elismerő hangon, mintha megtetszett volna neki Nyomkereső erélyes fellépése.

- Legyen észnél, barátom! - kérlelte Muir. - Ne legyen vak, ha mondom. Az őrnagy úr tudta, mit beszél. És ha nem hisz neki, nézzon csak ide! - tette hozzá, és előkotort valamit a zsebéből. - Látja ezt a kis vörös kelmét? Mabel Dunham találta itt a szigeten, egy fa ágára kötözve, éppen egy órával az ellenséges támadás megindulása előtt. Ez volt az áruló jeladása. És ha jobban megnézi, láthatja, hogy a *Scud* zászlajáról tépték le. Kell-e meggyőzőbb bizonyíték?

- Hitemre, ez már kissé sok! - dűnnyögte foga között a francia kapitány.

- Nem vagyok kíváncsi a bizonyítékaira! - ripakodott a szállásmesterre Nyomkereső. - Jasper becsületessége minden gyanú fölött áll. El a kezekkel a barátomról, mert különben mindjárt csatára kerül a sor! Gondolja meg, Muir hadnagy! Ne becsülje túl az erejét! Maga és az 55-ösök az egyik oldalon, a másikon én meg a Szarvasölöm, aztán Nagy Kígyó, Jasper és a *Scud* legénysége.

- *Très bien!* - tapsolt a francia. - Nagyon jó!

- Ne hozzon kínos helyzetbe, Nyomkereső! Arra kényszerít, hogy egészen nyíltan beszéljek. Sanglier kapitány úr itt és Nyílhegy, ez a derék tuszkaróra közölte velem, hogy ez a szerencsétlen fiú árulásra vetemedett. Ilyen minden kétséget kizáró, mondhatnám hivatalos közlés kötelességemmé teszi, hogy az árulót letartóztassam.

- *Scélérat!* - mondta a francia. - Gazfickó!

- Sanglier kapitány vitéz katona, és nem tiporhatja sárba egy egyszerű hajós becsületét - szólalt meg Jasper. - Lát itt árulót, kapitány úr?

- Nagyon helyes - hagyta rá Muir -, döntse el a kapitány úr a vitát. Lássuk, mi az igazság! Én is megkérem, kapitány úr, nyilatkozzék: lát itt árulót?

- De mennyire! - felelte Sanglier. - Bizony hogy látok!

- Elég a hazugságból! - kiáltotta most Nyílhegy mennydörgő hangon, és keze fejével indulatosan mellbe vágta Muirt. - Hol vannak az én harcosaim? Hol a jenki skalpok? Hol a sok ígéret?

Muirból nem hiányzott a személyes bátorság. Hiúsága sem engedte, hogy ilyen hangon beszéljenek vele. Nyílhegy féktelen mozdulatát is félreértette, komoly támadásnak vélte. Elöntötte a düh, hátralépett, és kezével egy puska után kapott. Arca egészen ólomszínűvé vált, és elárulta gyilkos szándékát. Ám Nyílhegy gyorsabb volt nála. Szeme felvillant, keze villámgyorsan öve alá nyúlt, és egy elrejtett kést rántott elő. Egy szempillantás alatt markolatig döfte a szállásmester szívébe. Muir tüstént összeesett, és üveges szemmel meredt a világba, mint azok az emberek, akiket hirtelen lep meg a halál. Sanglier kapitány elővette szelencéjét, egy kis tubákot szippantott, és nyugodt hangon megjegyezte:

- Vége a dalnak... - Vállát vonogatva hozzátette: - Egy csirkefogóval kevesebb.

Mindez olyan hirtelen történt, hogy senki sem akadályozhatta meg. Nyílhegy elordította magát, és a bokrok közé ugrott. A megdöbbent jenkik még nem ocsúdtak fel eléggé ahhoz, hogy utána vessék magukat. Csingacsguk volt az egyetlen, aki nem veszítette el lélekjelenlétét. A bokrok még be sem zárultak a menekülő tuszkaróra mögött, amikor újra megnyíltak az üldözésére siető mohikán előtt.

Jasper Western folyékonyan beszélt franciául. Sanglier viselkedése és szavai gondolkodóba ejtették.

- Beszéljen nyíltan, Monsieur - fordult hozzá. - Én vagyok az áruló?

- *Le voilà!* - felelte a francia hidegvérrel. - Itt a mi kémünk - a mi ügynökünk - a mi barátunk! Szavamra: sötét csirkefogó volt!

Mialatt beszélt, Sanglier a holttest fölé hajolt, és bedugta kezét a szállásmester zsebébe. Egy erszényt húzott ki belőle, és tartalmát kiürítette a fűbe. Több Lajos-arany gurult szét, és a katonák fürgén felszedték. A francia kalandor megvetően elhajította az erszényt, és újra levese fölé hajolt, amelyet olyan nagy gonddal főzött magának. Megízlelte, és megfelelőnek találta, azután kanalizni kezdte, olyan egykedvű nyugalommal, hogy még a leghidegvérűbb indián harcos is megirigyelhette volna.

XIX. A BÚCSÚ

A katonák eltávolították Muir holttestét a tábortűz mellől. Elvitték a bokrok mögé, és betakarták egy köpönyeggel. Közben Csingacsuk is visszajött, és némán leült a tűz mellé. Sanglier kapitány és Nyomkereső mindjárt észrevették a még egészen friss skalpot, mely a mohikán övéen függött. Egyikük sem kérdezett tőle semmit. A francia a legkisebb kíváncsiságot sem árulta el, de részvétet sem. Egyszerűen tudomásul vette, hogy Nyílhegyet utolérte végzete, és újra lábosa fölé hajolva, nyugodtan folytatta a reggelizést. Volt ebben a viselkedésben bizonyos büszkeség, az indiánoktól ellesett belenyugvás a sors fordulataiba, de egy kis ridegség is. Nyomkereső viselkedése hasonló volt, de másféle érzéseket takart. Sohasem szerette Muirt; sima nyelve és színészkedő udvariassága nem is tetszhetett egy nyílt-szívű, őszinte embernek. A hadnagy hirtelen halála mégis meghökkentette, de még nagyobb megdöbbenést keltett benne az árulás, melyet a francia kapitány végérvényesen leleplezett. Szeretett volna erről többet is megtudni. A kapitány nem zárkózott el a további felvilágosítás elől. Úgy érezte, most már nem köti a titoktartás, és nincs oka bármit is elhallgatni.

Elmondta, hogy Muir már régen felajánlotta szolgálatait a franciáknak. Amikor önként ajánlkozott a kém aljas szerepére, eldicsekedett azzal, hogy gyermekkorá óta ismeri Lundie őrnagyot. Ez a kapcsolat - mondta - lehetővé teszi számára, hogy titkos értesülések birtokába jusson. Ajánlatát a franciák örömmel fogadták. Maga Sanglier tárgyalt vele több ízben Oswego közelében, sőt egy éjszakára magában az erődben is elrejtőzött. Később Nyílhegy tartotta fenn a kapcsolatot köztük. Azt a bizonyos névtelen levelet, mely felkeltette az őrnagy gyanúját Édesvíz ellen, maga Muir fogalmazta meg. Eredeti levelét eljuttatta Frontenacba, ott más írással lemásolták, aztán visszaküldték Oswego-ba. A levelet Nyílhegy vitte el, és éppen erről a titkos útvjáról tért vissza, amikor a *Scud* elfogta. A szállásmester szemrebbenés nélkül feláldozta Jaspert; azért terelte rá a gyanút, hogy szabad kezet nyerjen, és nyugodtan elárulhassa az előőrs helyét az ellenségnek. Szolgálatait arannyal fizették - ebből a júdáspénzből találtak néhányat az erszényében. Az őrmestert azért kísértte el útjára, hogy hadmozdulatairól értesítéseket küldhessen a franciáknak. Nem volt szerelmes Mabelbe. Csak azért udvarolt neki, hogy ürügye legyen részt venni az expedícióban. Azt kérte, hogy megfigyelőként vehessen részt benne. Így aztán - gondolta - nem terheli majd felelősség a kudarcért. Sanglier kapitány mindezt jól tudta, és gúnyos szavakkal emlékezett meg Muir ravaszságáról.

- Aljas kutya - mondta ajkbiggyesztve. - Háborúban szükség van kémre. Nehezen nyeljük le; mint az undorító orvosságot. Lenyeljük, de megvetjük. A holttest a magáé. Hazaviheti az erődbe, ha akarja.

- Először magam is arra gondoltam, hogy elviszem Lundie őrnagynak. De nem érdemel meg tisztességes temetést. Majd elföldeljük itt, ahol legsötétebb árulását elkövette. Jasper, fiam - fordult most Nyomkereső a fiatal hajóshoz -, gyere csak egy percre! Beszélni szeretnék veled.

Félrevonta a fiatalembert, és vállára tette kezét.

- Remélem, rám nem neheztelsz. Én egy pillanatig sem hittem el a vádat, amit ellened emeltek. Pedig a körülmények nagyon gyanúsak voltak, és magam sem tudtam, mit gondoljak. Annyi eszem nem volt, hogy a szállásmester viselkedését figyeljem.

- Persze, a hadnagyi rang! - felelte a fiatalember keserűen.

- Az emberi rang, édes fiam! Minden ember arra született, hogy tisztességesen éljen, és megbecsülje embertársait. Mindig ezt tartottam szem előtt, és ezért nem tételeztem fel Muirról sem ilyen aljasságot.

- Micsoda agyafürtség! Megjátszotta, hogy szerelmes Mabelbe, pedig minden érzés hiányzott belőle!

- Igazad van, Jasper, ez volt a legnagyobb aljassága. Egy férfi, aki nem bánik tisztességesen egy nővel, nem is nevezhető embernek. Még szerencse, hogy Mabel megszabadult tőle. Szegény apjának jó szeme volt. Hallani sem akart a szállásmesterről. Rám bízta a leányát, és most az én kötelességem gondoskodni róla. Istenem - tette hozzá sóhajtva -, úgy érzem, nem vagyok rá méltó!

Jasper nagyot nézett, amikor ezt hallotta. Nehezen értette meg, nem akarta megérteni. Arca elsápadt, szemébe könny szökött. De erőt vett magán, és így felelt:

- Ne mondd ezt, Nyomkereső! Még egy királynő kezére is méltó vagy.

- Igen; fiam, a te nézeted szerint. De ez nem elég. Igaz; hogy meg tudok ölni egy szarvast, szükség esetén egy mingót is. Az erdőben jobban el tudok igazodni, mint bárki más, és megtalálom az ösvényt akkor is, ha senki sem látja. Kétségtelen, hogy Mabel, ha valaha a feleségem lesz, nem szenvedne szükségét semmiben. Asztalán mindig lenne vadpecsenye és hal. De ez nem elég. Egy fiatal lánynak más is kell - udvarlás, művelt társalgás, sok minden, amihez én nem értek.

- Nem szoktál ilyen kishitű lenni!

- Nagyon kedves, hogy bátorítasz. De én tudom, hogy Mabelnek más kell. Fiatalabb és csinosabb, mint én. Például olyan ember, mint te vagy.

- Mit beszélsz, Nyomkereső! Én éppen olyan faragatlan vagyok, mint te, de nincs olyan hírnevem, mint neked...

- Tudod, Jasper, hogy kemény ember vagyok, mégis úgy érzem, nagyon lesújtana, ha Mabelt elveszíteném.

- Ne beszéljünk róla - felelte Jasper. - Ha apja neked ígérte, és a lány is beleegyezik, ebbe már nem szólhat bele senki.

Lehorgasztotta fejét, és elindult a tábornút felé.

Nagy zavarban volt, nem is tudta volna a beszélgetést folytatni. Szerencsére ebben a pillanatban ért oda Cap, aki eddig a blokkházban üldögélt a haldokló szalmazsákja mellett. Nem is tudta, mi történt azóta, hogy az ellenség megadta magát.

Ő is lehorgasztott fejjel lépett a tűzhöz.

Viselkedésében nyoma sem volt most annak a kötekedő fölényességnek, amely gyakran felbosszantotta környezetét.

- Szomorú dolog az élettől búcsút venni - mondta. - Itt van Dunham őrmester, a kiváló katona, aki annyiszor szembenézett már a halállal, és most mégis olyan nehezen tud megválni az élettől.

- Talán csak nem sűrgeti a végét, Cap uram? - felelte Nyomkereső szemrehányó hangon. - Az élet szép és érdekes még akkor is, ha öregek és betegek vagyunk. Ezt mindenkinek meg kell értenie.

Cap hűledezve nézett rá.

- Teljesen félreérti a szavaimat, Nyomkereső. Az őrmester nemcsak a sógorom, de a legjobb barátom is. Örülök minden percnél, melyet még köztünk tölt, és saját éveimből adnék neki, ha ezzel meghosszabbíthatnám az életét. Én csak arra gondoltam, hogy a lánya miatt aggódik, és ezért nem tud nyugodtan meghalni. Pedig ez a sors vár mindnyájunkra, még a legkiválóbb emberre is. De hol van a szállásmester?

- Teljesen egyetértek önnel, mégis szeretném szavait kijavítani - felelte Nyomkereső, nem Cap utolsó kérdésére, hanem előbbi megjegyzésére. - Igen, mindenkinek meg kell halnia, nemcsak a legkiválóbbnak, de a legalávilóbbnak is. A szállásmester már nem búcsúzhatsz el az őrmestertől, mert megelőzte. Pedig álmában sem jutott eszébe, hogy ő fog előbb meghalni, mint szegény szerencsétlen barátom.

- Micsoda? Nem értem, mit beszél.

- Nem is könnyű megérteni - felelte Nyomkereső, aztán röviden elmondta, mi történt, miután a tárgyalást befejezték.

- Hihetetlen! - álmélkodott Cap.

- Ha nem hiszi, menjen oda a bokor mögé, ott megláthatja a holttestét. A tuszkaróra olyan hirtelen végzett vele, mint a csörgőkígyó, ha ráveti magát áldozatára. Nem gondoltam volna, hogy olyan indulatos ember. Régen forrhatott benne a düh Muir ellen.

Cap sokáig hallgatott. Végül néhány köhintés után csak ennyit mondott:

- Nem irigylem magát, Nyomkereső, hogy itt kell élnie, ilyen vademberek közt. Alig várom már, hogy megint ott legyek a tengeren. Az árulót azonban nem sajnálom - még csúnyább halált érdemelt volna. De a francia kapitányt sem irigylem, hogy ilyen piszkos emberekkel kellett keznet fognia. Persze, egy francia...

A kapitány gúnyosan meghajolt. Nyomkereső udvariasságból a pártjára kelt.

- Hagyjuk ezt - mondta. - Francia vagy angol, egyre megy. Más nyelven beszélnek, más királyt szolgálnak, de emberek..., közös bennük, ami jó, de gyarlóságaik is közősek. Láttam már franciát megfutamodni, de angolt is. Van nagyszerű indián, mint Csingacsuguk, és van aljas is, mint Nyílhegy volt. Az embert kell nézni, és nem azt, hogy milyen fajta.

- Ki lesz most az 55-ösök vezetője? - kérdezte Cap.

- Van itt egy örvezető, aki életben maradt - felelte Nyomkereső. - De azt hiszem, nincs már itt sok keresnivalónk. Egyetlen dolgunk eltemetni a halottakat, és felgyújtani a blokkházat meg a többi épületet, nehogy az ellenség vegye hasznát. Arról már szó sem lehet, hogy ez a sziget a mi támaszpontunk legyen. A franciák tudnak róla, ostobaság volna itt maradnunk. Ne marad-

jon itt semmi. A munkának ezt a részét elvégzem majd én Nagy Kígyóval. Van már tapasztalatunk a támadásban és a visszavonulásban egyaránt.

- Szegény Dunham! - sóhajtott Cap. - Ki gondolta volna, hogy egy elhagyott szigeten fejezi be életét?

- Mit tegyünk? - kérdezte Nyomkereső. - Legjobb annak, aki keveset hagy itt. Magam is mindig úgy képzeltem el a halált, hogy földi javak miatt nem kell sóhajtoznom. Nem mondom, nehezen válnék meg kedvenc puskámtól. De azonkívül mi jószágom van még? A pipám, amit Nagy Kígyótól kaptam ajándékba, néhány emléktárgy, egy jó takaró - egész vagyonom befér egy hátizsákba.

- Én is körülbelül így vagyok vele - felelte Cap. - Bejártam a világot a Jóreménység fokától az Északi-sarkig, és sok vihart átvészeltam. Azt tapasztaltam, hogy ha egy tengerész dollárokat kuporgat a ládájában, jobban fél a vihartól, mint az, akinek egész vagyona elfér a zsebében. A tiszta lelkiismeret többet ér minden vagyonnál.

- Ebben aztán igazán egyetértünk, Cap mester - bólintott Nyomkereső. - Magam is azt tapasztaltam, hogy a dollárok és centek hajszolása lealacsonyítja az embert. A kapzsiság a legundorítóbb bűn.

- Jól beszél, Nyomkereső. Csak azt nem tudom, úgy beszél-e, mint egy filozófus, vagy mint egy jó keresztény.

- Nem kereszteltek meg ugyan, de azért jó kereszténynek tartom magamat. Véleményem szerint még egy tisztességes delavárt is jó kereszténynek lehet tekinteni, ha egyenes lelkű, emberséges, és csak önvédelemből nyúl a fegyveréhez.

- Furcsa gondolat, mondhatom. Kíváncsivá tesz, Nyomkereső! Milyen felekezethez tartozik? Minek vallja magát tulajdonképpen? Melyik templomban érzi magát otthonosan?

- Erre könnyen felelhetek, tengerész barátom. Az erdő az én otthonom. A szabad ég alatt mindig templomban érzem magam. A fák és a virágok az én oltárai, és a természet szépsége, nagysága, bölcsessége tölti el áhítattal szívemet. Ezt mondtam egy misszionáriusnak is, akit Rómából küldtek ide. Egy hosszú erdei úton a vezetője voltam, és sokat beszélgettünk ilyen dolgokról. Megmondtam neki, hogy nem akarok sem pópista, sem református, sem egyéb lenni. Beérem azzal, hogy jó keresztény vagyok.

- Akkor mondjon az őrmesternek valami vigasztalót. Menjünk be hozzá. Nincs mellette más, csak Mabel.

- Szegény kislány! Azt hiszem, neki is támogatásra van szüksége. Nehéz dolog egy haldokló mellett virrasztani. Nem egy haldoklót láttam már életemben. Van, aki elfásul utolsó óráiban, de van olyan is, aki örül, hogy leteheti végre az élet nehéz terhét. Azt hiszem, az ember tisztán lát utolsó pillanataiban, és múltja emlékeivel foglalkozik.

- Vagy a bűneit bánja meg - mondta Cap. - Szerencsére nincsenek nagy tartozásaim ebben a tekintetben. Nem mondom, hogy a múltam teljesen tiszta, de nem raboltam, nem gyilkoltam, nem kalózkodtam. Egy kis csempészést talán szememre lehet vetni, de hol az a tengerész, aki nem követ el ilyesmit? Azt hiszem, minden mesterségnek megvan a gyenge oldala.

- Bizony így van. Az erdei vezetők közt is sok csirkefogó akad. Magam háromszor estem kísértésbe. Egyszer találtam egy bokorban egy nagy csomag állatbőrt, szépen összekötözve. Tudtam, hogy egy francia prémvadászé, aki a közelben dolgozik, de gyakran eltéveszti a határvonalat. Nyugodtan elvihettem volna prémjeit. De eszembe jutott, hogy mennyi gondnal és fáradsággal gyűjtötte össze, és milyen nagy reményeket fűzött zsákmánya értékesítéséhez. Nem nyúltam hozzá; ott hagytam a bokorban. Sok ember kinevetett volna, de a következő éjjel olyan jól aludtam, hogy azt a nyugalmat, azt a pompás érzést nem cseréltem volna el semmivel. Egy más alkalommal egy szép puskát találtam az erdőben. Majdnem olyan jó volt, mint a Szarvasölő. Nem tartottam meg, visszaadtam a gazdájának. A harmadik kísértés volt a legnagyobb. Egyszer egy mingó táborhelyre akadtam. Hat mingó aludt ott mélyen, talán tüzes vizet ittak előző este. Puskáik, késeik ott heverték mellettük, csak a kezemet kellett kinyújtanom értük. Jó alkalom lett volna Nagy Kígyó számára - hat skalpot szerzett volna egyszerre, minden fáradság nélkül. Én nem bántottam őket, még a puskájukat sem vettem el. Nem nagy dicsőség akkor végezni az ellenséggel, ha alszik.

- No, hát ez már aztán ostobaság volt! - vélte Cap.

- Nem olyan biztos. Jelet hagytam hátra annak bizonyosságául; hogy ott jártam. A mingók nagyot néztek, amikor felébredtek. Legalább leckét adtam nekik a lovagiasságból. Nem hiszem, hogy fogott volna rajtuk, de azért egy kissé gondolkodóba estek, azt hiszem. Ki tudja, melyik fehér telepes köszönhetne később az életét éppen ennek?

Cap dűnnyögött valamit, elárulva, hogy ezt a gondolatmenetet nem tudja követni.

Közben a blokkház ajtajához értek. Arcuk elkomolyodott, amint felkészültek arra, ami rájuk várt.

A jó katona az ütközet hevében nem sokat törődik a halállal. De a kavarodás elmúltával a nyugalom és a komoly töprengés órái következnek. Az ember múltját vizsgálgatja, és jövőjét találgatja. Dunham őrmester bátor katona volt, mindig megtette kötelességét. Most, hogy a végét járta, érezte, hogyan távolodik a világi dolgoktól, melyek egyre jobban elhalványodnak, egyre kevésbé érdeklik. Azt mondják, a halál nagy kiegyenlítő, megszünteti a különbséget az emberek közt, de a szerencse és kudarca, a jó és rossz sors között is. Az életre visszapillantva, sok dologról kiderül, hogy merő hiúság volt.

Cap fején találta a szöveget, amikor Nyomkeresőt filozófusnak nevezte. Ez a kiváló vadász egyszerű, de gondolkodó ember volt. Talán az erdő magánya tanította elmélkedésre. Mint mondotta, sok halált látott már életében.

Most mégis meghatottsággal, tisztelettel lépett Dunham őrmester fekhelyéhez. Cap már sokkal felületesebb és fecsegőbb volt. Amint sógora felemelte fejét, Cap kinyitotta zsilipjeit, és valóságos szóáradattal öntötte el. Részletesen elújságolta Muir és Nyílhegy halálát. Észre se vette, hogy Júniusi Harmat is ott kuporog a sarokban. Az indián asszony meghallotta a hírt. Nem szólt semmit, nem jajveszékelt. Nesztelen léptekkel kiosont a házból.

Dunham üres tekintettel meredt sógorára. A hírek nem érdekelték. Már szinte elfelejtette, ki is volt az a Nyílhegy, és Muir halála is hidegen hagyta. Csak egy körülmény keltette fel érdeklődését. Elhaló hangon Jaspert szólította. Tüstént érte küldtek, és a fiatalember hamarosan megjelent. Az őrmester jóságosan nézett rá. Tekintete még azt is kifejezte, hogy sajnálja az igazságtalanságot, ami Jaspert érte. Most négyen vették körül a haldoklót: Nyom-

kereső, Cap, Jasper és Mabel. A három férfi állt. Mabel pedig apja szalmazsákja mellett térdelt, kezét szorongatta, és nedves kendővel hűsítette homlokát.

- Muir és Nyílhegy megérdemelte korai végét - jegyezte meg Nyomkereső. - A te eseted egészen más. Világéletedben megtetted kötelességedet, és nincs mit megbánnod.

- Igen, ami ezt illeti, nyugodt lélekkel halok meg - mondta az őrmester halkan.

- Apám! Édes, drága jó apám! - zokogott Mabel.

- Te vagy az, kislányom? - kérdezte Dunham, és tekintetét a hang irányába fordította.

- Itt vagyok melletted! - felelte Mabel. - Nem akarsz imádkozni, édesapám?

- Nem szoktam..., nem is emlékszem már az ima szavaira..., de utánad mondom, ha akarod.

Mabel vallásos nevelésben részesült. Hite valójában nem volt más, mint a fiatalság kiapadhatatlan reménysége. Amikor letérdelt a haldokló szalmazsákja mellé, nem lehetett megindulás nélkül nézni. Elmondta a miatyánkot, és a többiek halkan utána suttoztak.

Ez a jelenet különféleképpen hatott azokra, akik részt vettek benne. Mabel vigasztalást merített belőle. Dunham megnyugodott. Cap babonás borzongással gondolt a halál nagy titkára. Nyomkereső mozdulatlanul állt, puskájára támaszkodva. Amint Mabel hangját hallgatta, izmos ujjai olyan erővel szorították a puska csövét, hogy szinte összeroppantották. Ami szívét felkavarta, nem a halál közelsége volt, hanem a fájdalom, amit barátja, és a részvét, amit Mabel iránt érzett. Jasper pedig - anélkül, hogy maga is észrevette volna - önkéntelen mozdulattal letérdelt a szalmazsák másik oldalán, Mabellel szemben, és arcát eltakarva átengedte magát a nagy szomorúságnak, mely szívére nehezedett.

Dunham őrmester kezét Mabel kezére tette, és behunyta szemét.

- Köszönöm, drága gyermekem..., igazán megvigasztaltál - rebegte.

Mabel letörölte könnyeit, és mosolyt erőltetett arcára apja kedvéért, de az őrmester már nem látta.

- Búcsúzzunk, Mabel..., hol a kezed, gyermekem?

- Itt van, apám..., itt van mind a kettő.

- Nyomkereső - pillantott az őrmester fekhelye másik oldalára, ahol Jasper térdelt. A haldokló tévedésből az ő kezét fogta meg. - Ne felejtsd el, amit mondtam..., ez az erős kéz... vigyázzon... Mabelre..., isten áldása... mindkettőtökre.

Jasper nem merte elhúzni kezét. Senkinek sem jutott eszébe durván közbeszólni; és felvilágosítani a haldoklót tévedéséről. Az őrmester keze Jasper és Mabel kezén nyugodott az utolsó pillanatig.

Cap felkiáltása tette nyilvánvalóvá, hogy a halál bekövetkezett. Mabel nem vette észre. De amikor felpillantott, látta, hogy Jasper forró részvéttel néz rá, és érezte, hogy megszorítja kezét. Mabel felugrott, visszahúzódott egy sarokba, és heves zokogásban tört ki. Nyomkereső karon fogta a kissé vonakodó Jaspert, és kivezette a blokkházból.

A két férfi némán elhaladt a tábortűz elhamvadt parazsa mellett, átvágott a tisztáson, és elérte a sziget túlsó partját. Itt megálltak, és Nyomkereső szólalt meg először.

- Vége; vége, Jasper! - mondta fájdalmas hangon. - Szegény Dunham befejezte földi pályafutását. Egy gaz mingó keze oltotta ki életét. Ki tudja, nem vár-e ugyanilyen sors rám vagy terád is, akár holnap vagy holnapután?

- Nem lehet! - kiáltott fel Jasper. - Mi lenne akkor Mabellel?

- Igen, igen, igazad van... - Nyomkereső arcán szokatlan csüggedés és tétovázás tükröződött. - Az emberek nagyon irigyek..., különösen olyan kis helyen, mint az Oswego-erőd. Néha már arra gondolok, milyen kár, hogy Mabel nem figyelt fel rád, és te nem szerettél belé. Mert akárhogyan nézem is a dolgot, ti ketten jobban összeillénétek. Attól tartok, te inkább boldoggá tudnád tenni, mint én.

- Ne beszéljünk erről! - felelte Jasper rekedt hangon, türelmetlenül. - Apja még utolsó percében is kifejezte óhaját, hogy te légy Mabel gondviselője, és úgy látom, a lány is beleegyezett. Mit kell erről még beszélni? Ami engem illet, elfogadom Cap mester ajánlatát, és elmegyek vele a tengerre.

- Te, Jasper Western? Itt hagynád ezt a gyönyörű tavat, a végtelen erdőt? Mi keresnivalód van zsúfolt városokban, piszkos kikötőkben vagy akár zord tengeren? Mindig úgy képzeltem, hogy egymás mellett éljük le életünket, mindig számítottam rád, fiam. Úgy gondoltam, hogy Mabel meg én egy kis házikót építünk, és idővel te is ott telepszel le, a szomszédságunkban. Már ki is néztem egy szép helyecskét vagy ötven mérföldnyire az erődtől. Pompás kis öböl van ott, ahol horgonyt vethetsz a kutterrel, ha egy szabad napod van. Úgy gondoltam, két kunyhót építünk egymás mellé, és a másikba te költözől majd be a feleségeddel, hiszen előbb vagy utóbb te is találsz megfelelő élettársat magadnak. Nappal együtt vadászánk az erdőben, és este családjunk várna..., milyen boldogan élhetnénk, szépen négyesben!

- Úgy beszélsz, mintha már volna valakim - felelte Jasper, és mosolyt erőltetett arcára. - Nem hiszem, hogy valaha is találok embert, akit úgy szeretnék, mint téged és Mabelt.

- Köszönöm, fiam, szívből köszönöm! - kiáltott fel Nyomkereső, és megszorította Jasper kezét. - Szép dolog a barátság, és örülök, hogy kiterjesztetted Mabelre is. Mert a szeretet, amiről beszélsz, nem lehet más, mint baráti érzés, ugyebár? Nálam más a helyzet. Bevallom, újabban gyakran álmodom Mabelről. Például az erdőben kószálok, és egy fiatal őzre akadok. Már felemelem a Szarvasölömet, hogy megszerezsem a finom pecsenyét. De az őzike rám néz, és szeme olyan szelíd, mint Mabelé. Mintha azt mondaná: „Ugye, nincs szíved engem bántani?” Aztán már hallom is Mabel hangját..., boldogan dalol, mint az énekesmadarak! De vannak rossz álmaim is. Néha verítékezve riadok fel..., azt álmodom, hogy valami gaz mingó elrabolta Mabelt - hogy elvesztettem mindörökre! Meg tudod ezt érteni?

- Megérteni? Én? Hát mit gondolsz, Nyomkereső - amit álmodni is olyan gyötrelmes, milyen lehet a valóságban? Te csak álmodban szenvedsz néha, én meg éjjel-nappal, minden órában és minden percben! Kétségbeejtő!

Ezek a szavak önkéntelenül törtek ki Jasperből. A keserűség söpörte el tartózkodását, amelyet addig tanúsított. Nyomkereső nagyot nézett. Egy percre némán bámult barátjára. Egy hosszú percre tartott, míg ráeszmélt arra, amit egyszerű lelke nem is sejtett addig. De most egyszerre emlékezetébe tolultak a jelek és bizonyítékok, amelyek eddig kikerülték figyelmét.

Jasper kitörése olyan heves és természetes volt, hogy Nyomkereső szíve megesett rajta. „Hogy is lehettem olyan vak, hogy még nem vettem észre?” - gondolta magában. Eszébe jutott Jasper fiatalsága és kellemes külseje. Magától értetődik, hogy Mabel, ha nincs tekintettel apja kívánságára, Jaspert választaná. Nyomkereső nemes gondolkodása menten levonta azt a következtetést, hogy jog szerint félre kell állnia - Jaspernek több joga van a lányra. Karon fogta barátját, és vasizmaival arra kényszerítette, hogy üljön le egy kidőlt fatörzsre, és aztán maga is letelepedett melléje.

Miután elárulta érzelmét, Jasper megijedt, és elszégyellte magát hevesességéért. Mindent odaadott volna, hogy kitörését meg nem történné tegye, de erre persze nem volt lehetőség. Mindig őszinte volt barátjához, most sem kezdhetett színlelésbe. Így hát hallgatott, és remegve várta, mit mond Nyomkereső.

- Jasper - szólalt meg végre a vadász ünnepélyes hangon -, ez igazán nagy meglepetés volt számomra. Tehát így állunk! Titokban szerelmes vagy Mabelbe! Szívemből sajnállak. Én igazán meg tudom érteni, milyen érzés az, egy ilyen lányt szeretni, ha nem vagyunk bizonyosak benne, hogy viszonzza érzelmeinket. Ezt a dolgot tisztáznunk kell, Jasper, nehogy felhő legyen köztünk, miként a delavárok mondják.

- Mit lehet itt tisztázni? Szeretem Mabelt, és Mabel nem szeret engem, téged választott. Az egyetlen, amit tehetek, hogy elfogadom nagybátyja meghívását, és vele megyek a tengerre.

- Még csak az kellene, Jasper! Csak nem akarsz engem büntetni vele? És egyáltalában, honnan tudod, hogy Mabel engem választott? Miből gondolsz? Képtelenség!

- Mabel nem olyan lány, aki férjhez menne egy emberhez, akit nem szeret.

- Csak apja kedvéért ígérte meg. Mint kötelességtudó gyermek, nem akart ellenszegülni haldokló apja akaratának. És még valamit: megmondtad-e valaha is Mabelnek, hogy szereted?

- Nem mondtam meg, és nem is mondom meg soha. Annyival tartozom a barátságunknak.

- Elhiszem, öcsém. Képesnek tartalak arra is, hogy csupa barátságból beállj Sósvízhez hajóinasnak, és nyomtalanul eltűnj az életünkből. De ennek nem szabad megtörténnie. Mabelnek meg kell tudnia mindent, és aztán legyen úgy, ahogy ő akarja, még ha a szívem meg is szakad belé. Szóval erről nem is beszéltetek még?

- Nyíltan semmiképpen sem. De egy olyan barát előtt, mint te vagy, nem hallgathatok el semmit. Tudod, hogy fiatal emberek szavak nélkül is megértik egymást. Kitalálják egymás gondolatát ezernyi módon, apró semmiségekből. Ismered ezt, ugye?

- Nem én, Jasper - felelte Nyomkereső őszintén. - Én sohasem voltam olyan helyzetben, hogy megismerjem a viszonzott szerelem néma jeladásait. Mabel mindig nyíltan megmondta nekem, amit meg akart mondani. De jeleket nem küldött felém.

- Hát nem mondta neked, hogy a feleséged akar lenni?

- Mondta, de nem ilyen határozottan. Azt is mondta, hogy tisztel és becsül, és hálás nekem - de azt soha, hogy szeret. Az őrmester meg vigasztalt, hogy jól nevelt lány nem is beszélhet másképp - Mabel anyja is ilyen volt. Végül abban a hitben ringattam magam, hogy minden rendben van.

Jasper minden áldozatot meghozott volna barátjáért, mégis - mi tagadás - leírhatatlan öröm és megkönnyebbülés fogta el, amint Nyomkereső utolsó szavait hallgatta. Nem mintha új reményt merített volna belőlük. De vigasztalást talált abban, hogy más férfi sem jelent többet Mabelnek, mint ő.

- Meséld csak el, milyen az a beszélgetés szavak nélkül, az a néma jelbeszéd - faggatta Nyomkereső. - Én is beszéltem már így Csingacsgukkal meg egyetlen fiával, Unkasszal, mielőtt meghalt szegény. De nem tudtam, hogy fiatal lányok is értik ezt a fajta beszédet. Miből áll az?

- Semmi az egész. Csupán egy pillantás, egy mosoly vagy csak a kéz remegése, ha hozzád ér. Én mindjárt észrevettem, mert engem elfogott a remegés már akkor is, ha ruhám Mabel ruhájához ért. Nyíltan sohasem beszéltem vele szerelemről, és most már igazán céltalan.

- Jasper - felelte Nyomkereső ellentmondást nem tűrő hangon -, tegyük félre most ezt a kérdést. Egyelőre beszéljük meg az őrmester temetését és a mi távozásunkat a szigetről. Ha mindezt elintéztük, lesz még időnk bőven Mabelről beszélni. Ezt a kérdést alaposan meg kell vizsgálni, hiszen Dunham őrmester énrám bízta leánya sorsát.

Jasper örült, hogy nem kell folytatnia ezt a fájó témát. A két jó barát megbeszélte a legsürgősebb tennivalókat, azután ki-ki ment a maga dolga után.

Délután eltemették a halottakat. Az őrmester sírját a nagy tisztás közepén ásták meg, egy óriási szilfa árnyékában. Mabel zokogva nézte végig a szertartást, de patakzó könnyei megvigasztalták. Az éjszaka, éppen úgy, mint a következő nap; teljes nyugalomban telt el. Még nem indulhattak, mert Jasper kijelentette, hogy a szél még túlságosan erős, és nem tanácsos kimerészkedni a tóra. A viharos idő tartotta vissza Sanglier kapitányt is, aki Dunham őrmester halála után harmadnapra hagyta el a szigetet, amikor a szél mérséklődött. Mielőtt kenujába szállt, jól megszorította Nyomkereső kezét. A két férfit ég és föld választotta el egymástól, de megtanulták - ha nem is megérteni, de megbecsülni egymást.

XX. A MEGOLDÁS

Az utolsó napok eseményei majdnem levették lábáról Mabelt. Naponta többször borzongás fogta el, amint eszébe jutott Jennie hirtelen halála és a többi borzalmas jelenet, melynek tanúja vagy részese volt. Mégis fokozatosan magához tért, és nem engedte át magát annak a bénító bánatnak, amit egy közeli hozzátartozónk halála szokott felidézni bennünk. Ebben segítségére volt az a gyász is, mely Júniusi Harmatot földhöz sújtotta, és huszonnégy órára szinte elkábította, magával tehetetlen bábbá silányította. Mabel hálát érzett a fiatal indián asszony iránt, és mindent elkövetett, hogy megvigasztalja. Reggeltől estig vele törődött, és közben kissé megfeledkezett a saját bánatáról. Sikerült is megnyugtatni Júniusi Harmatot azon a csendes, kedveskedő módon, amelyhez a nőknek különös tehetségük van.

A *Scud* elindulását a harmadik napra tűzték ki. Jasper megtette már a szükséges előkészületeket. Mindazt, amit magukkal akartak vinni, berakták a hajóba, és Mabel elbúcsúzott Júniusi Harmattól. Mindenki elhagyta a szigetet, vagy beszállt a kutterba, csak négyen időztek még a parton: az indián asszony, Mabel, Nyomkereső és Jasper. A két férfi elbúcsúzott Júniusi Harmattól, aki visszahúzódott a bokrok közé, hogy megint sírjon egy sort. A parton három kenu maradt; az egyiket Júniusi Harmatnak szánták, a másik kettőnek az volt a rendeltetése, hogy kivigye Nyomkeresőt és társait a vitorlásra. Mielőtt beszálltak volna, Nyomkereső intett társainak, hogy kövessék. Elvezette őket ugyanahhoz a kidőlt fatörzshöz, ahol néhány nappal előbb Jasperrel beszélgetett. Leült a fatörzs közepére; aztán leültette Mabelt és Jaspert jobbra-balra maga mellé.

- Foglaljatok helyet - mondta nekik. - Valami nehéz teher nyomja a lelkemet, és itt az ideje; hogy legurítsam, ha ugyan valaha is meg tudok szabadulni tőle.

Elhallgatott. A szünet két-három percig tartott. Nyomkereső arcán meglátszott, hogy tusakodik magában, de a másik kettő számára sem volt könnyű ez a néhány perc.

- Mabel - szólalt meg aztán Nyomkereső. - Beszélünk kell egymással, mielőtt csatlakoznánk nagybátyjához. Sós víz már a vitorlás fedélzetén van, ott is aludt az utolsó három éjszakán. Azt mondja, ha el is kergettük a mingókat, mégiscsak a *Scud* az egyetlen hely, ahol az ember skalpja biztonságban van. Istenem, mért is fecsegek ilyen ostobaságokat! Úgy látszik, nem merek rátérni a tárgyra. Mabel, maga tudja, mi volt boldogult apja utolsó kívánsága, amelyet már hetek óta emlegetett.

Mabel arca már visszanyerte pompás színét a friss reggeli levegőn. De Nyomkereső szavaitól megint elsápadt. Komolyan, de szelíden és jóságosan nézett Nyomkeresőre, sőt mosolyogni is próbált, csak nem sikerült neki.

- Tudom, nagyon jól tudom - felelte. - Apám kívánságát teljesítem. Meghálálom, Nyomkereső, amit értünk tett, és hűséges felesége leszek.

- Attól tartok, Mabel, hogy a hála nem a legalkalmasabb érzés egy ilyen frigy megkötésére. Ehhez más is kell.

Mabel arca megint kipirult.

- Nem volna helyesebb máskorra halasztani ezt a beszélgetést? - kérdezte remegő hangon. - Nem vagyunk egyedül, és azt hiszem, egy harmadik számára kellemetlen, sőt kínos ilyen családi ügyeket végighallgatni.

- Csakhogy ebben az esetben éppen azért teszem szóvá, mert Jasper is itt van - mondta Nyomkereső. - Az őrmester azt hitte, hogy én eszményi élettársa lehetnék magának. Voltak bizonyos kételyeim, de végül hagytam, hogy levegyen a lábamról. Így alakult ki a helyzet köztünk. De amikor megígérte nekem, Mabel, hogy a feleségem lesz, valamit kihagyott a számításból. Hogy is mondjam csak? Néha beérjük egy darab száraz kenyérrel is. De ha jó vadpecsenye van előttünk, inkább azt választjuk.

- Nem értem a hasonlatot. Ha ezt a vitát okvetlenül szükségesnek tartja, kérem, beszéljen világosabban.

- Igen... arra gondoltam, hogy amikor engedett apja kívánságának, még nem ismerte Jasper Western érzelmeit.

- Nyomkereső! - kiáltott fel a lány, és színe most váltakozott csak igazán viharosan: az egyik pillanatban halálsápadt, a másikban bíborpiros volt. De nem vette észre senki. Nyomkereső olyan izgatott volt, hogy nem látott semmit. Jasper pedig arcát kezébe temette.

- Beszéltem a fiúval... egybevetettem álmaimat az ő álmaival, érzéseimet az ő érzéseivel. Attól tartok, túlságosan egyformán érzünk ahhoz, hogy mindhárman boldogok legyünk.

- Nyomkereső! Hogy beszélhet így? Elfelejtí, hogy ha nem is forma szerint, de jegyesek vagyunk - mondta Mabel olyan elhaló hangon, hogy alig lehetett megérteni.

- Tudom, nem egészen illő, Mabel... és azt is tudom, hogy nagyon kínos erről beszélni. Mégis meg kell kérdezem: ha maga tudja, hogy Jasper mit érez maga iránt, akkor is beleegyezett volna abba, hogy egy olyan koros, otromba és faragatlan ember felesége legyen, mint én vagyok?

- Minek ez a kegyetlen próbatétel? Hová vezethet? Különben is: Jasper Western sohasem nyilatkozott. Talán nem is érez ilyesmit.

- Mabel! - szakadt ki a felkiáltás Jasper ajkán, elárulva érzelmeit. De tüstént erőt vett magán, és egy szót se szólt többet.

Most Mabel is kezébe temette arcát, és úgy ültek Nyomkereső jobbán meg balján, mint két bűnös a bírāja mellett. Jasper elhatározta, hogy inkább letagadja szerelmét, semmint gyötrelmet okozzon önzetlen barátjának. Mabelt még váratlanabbul érte ez a beszélgetés; annyira meghökkent, hogy maga se tudta, örüljön-e vagy búsuljon.

- Nyomkereső - hebegte -, micsoda vad beszéd! Mire való mindez?

- Vad beszéd? - felelte Nyomkereső, és nevetni próbált a maga hangtalan módján, de inkább keserves sóhajtás fakadt az ajkán, mint nevetés. - Lehet, hogy vad. Hiába - tette hozzá olyan hangon, mintha fojtogatná valami -, hiába, én csak vadember vagyok!

- Kedves Nyomkereső! Legjobb barátom! Tudnia kell, éreznie kell, hogy nem ezt akartam mondani! - vágott a szavába Mabel. - Eszem ágába se jutott olyasmit mondani, amivel megbánthatom. Ha bátorság, őszinteség, nemes lélek, önzetlen viselkedés és még sok más

nagyszerű tulajdonság kiemelhet egy embert a többi közül, akkor minden lánynak imádattal kell felnéznie magára!

- Micsoda hang, micsoda szavak, Jasper! - mosolygott Nyomkereső. - Megszédülök, mintha bort ittam volna. De nem szabad megszédülnöm. Újra megkérdem, Mabel: ha tudta volna, hogy Jasper Western is szereti magát, ugyanúgy, mint én, vagy talán még jobban, bár ez aligha lehetséges, ha tudta volna, hogy álmában a maga arcát látja tükröződni a tóban, hogy még imádott hajójáról is megfélemedezik, mert szüntelenül magára gondol, hogy megcsókolná a földet is, ahol a maga lába nyomát sejtí - ha mindezt tudta volna, Mabel, akkor is nekem ígéri a kezét?

Mabel, ha akart volna, akkor sem tudott volna válaszolni erre a kérdésre, mert kezét arcára szorította, egészen eltakarta, bár ujjain keresztül látni lehetett, milyen pírban ég. De akármilyen zavarban volt, a kíváncsiság zavaránál is erősebbnek bizonyult: ugyanis ujjain keresztül kandikálva, lopott pillantást vetett Jasper arcára, mintha nem tudna hinni Nyomkereső szavainak, és saját szemeivel akarna meggyőződni arról, mit árul el Jasper arca. És úgy látszik, sokat árult el, mert Mabel tüstént lehajtotta fejét, és majdnem a föld alá süllyedt zavarában.

- Ne siesse el a választ, Mabel, gondolja meg alaposan - folytatta Nyomkereső -, mert egy lány életében nincs komolyabb pillanat, mint az, amikor eldönti, kinek adja a kezét. Jasper meg én már beszéltünk erről, mint jó barátok. Mindig tudtuk, hogy a legfontosabb dolgokról egyformán vélekedünk, de nem gondoltuk volna, hogy még ebben is ennyire megegyezik az ízlésünk! A fiú bevallotta nekem, hogy beleszeretett magába abban a pillanatban, amikor először meglátta. És azóta mindig magával van gondolatban, és éjjel-nappal retteg, hogy valaki elrabolja magát, vagy más módon fosztja meg őt magától.

- Jasper!

- Meg kellett mondanom, Mabel, mert nem lett volna tisztességes dolog, ha nem hozom szóba. Most álljon fel szépen, és válasszon köztünk! Az őrmester azt akarta, hogy a leánya védője és oltalmazója legyek, nem pedig zsarnoka. Beszéljen velem olyan nyíltan, mintha az édesapjával közölné szíve vágyát, óhaját!

Mabel felállt, és szembenézett két kérőjével. Arca most már lázasan piros volt, mintha zavarába szégyenkezés is vegyült volna.

- Mit kíván tőlem, Nyomkereső? - súgta. - Maga mondja meg, mit tart helyesnek.

- Jó, hát akkor megmondom! Itt állok, az erdő embere, az egyszerű szavak és érzések embere... Hogy mit akarok? Igazságot akarok tenni. Ketten szeretjük magát - én semmivel sem kevésbé, mint Jasper. Ebben hát egyformák vagyunk. Mint vadász, azt hiszem, az első vagyok, ezen a téren nem múlhat felül senki. Énmeltemmel soha életében nem szenvedne szükségét halban, vadban, ennivalóban. Jobban el tudnám látni, mint bárki. De elismerem, hogy Jasper is tudna gondoskodni magáról. Ebben is egyenlők vagyunk. Egyébként azonban nem versenyezhetek vele. Fiatalabb nálam, csinosabb, műveltebb. Franciául beszél, én meg csak néhány indián nyelvjárást beszélek tökéletlenül. Jasper könyveket is olvas, talán ugyanazokat a könyveket, mint maga... vele meg tudna beszélni mindent. Egy szó, mint száz: nem mondom, hogy én érdemtelen lennék magára, de Jasper inkább illik magához, mint én - ez az igazság.

- Nyomkereső! Nagylelkű, nemes szívű barátom! - kiáltott fel Mabel. Elkapta a vadász kezét, csókjaival borította. - Nem engedem, hogy önmagát ócsárolja! Hogy csupa jóságból és szerénységből félreálljon! Nem akarom megszegni az ígéretemet!

- Ígéret! Hol vagyunk már attól? Ha arra gondolok, hogy beszélt magáról Jasper! A szépségéről, a modoráról, a viselkedéséről! Az ördög látott ilyen félénk fiatalembert! Hogy mindezt nekem mondta el, ahelyett, hogy a maga fülébe súgja!

- Jasper! Igaz ez? - kiáltott fel Mabel. Sokáig visszafojtott érzései hirtelen kitörték, és ellenállhatatlan erővel elsöpörték eddigi tartózkodását. - Jasper, Jasper! Hát mért nem mondta meg nekem?

A fiatalember ránézett, és gyámoltalan mozdulattal kitárta karjait. Mabel a vállára borult, és sírt, mint egy gyermek.

Sokáig tartott, míg Jasper egy értelmes szót tudott kinyögni. De akkor Nyomkereső már nem volt ott, már régen magukra hagyta a szerelmeseket.

- Ó, Jasper! - kiáltott fel Mabel hirtelen, és hangja csupa önvád volt. - Hol van Nyomkereső? Édesvíz felocsúdott, és remegve körül nézett. Nem félelmében remegett, hanem aggodalmában, hogy fájdalmat okozott barátjának. Hiába nézett minden irányba, nem találta sehol. Nyomkereső tapintatosan visszavonult, és olyan lelki finomságról tett tanúságot, hogy egy igazi lovagnak is becsületére vált volna. A két szerelmes néhány percre némán leste visszatérését. Nem is csalódtak - Nyomkeresőben nem lehetett csalódní. Nemsokára felbukkant a fák közt, és lassan, elgondolkodva közeledett feléjük.

- Most már értem, Jasper, mire gondoltál, amikor a jelbeszédről meséltél nekem, amelynek kimondásához nem kell nyelv, és megértéséhez nem kell fül - mondta, amikor odaért. - Igen, most már értem magam is, és belátom, hogy a beszélgetés kellemes fajtája lehet, különösen ha egy olyan lány a társunk, mint Mabel Dunham.

Jasper és Mabel úgy ült ott, mint az első emberpár, amikor az első bűn tudatára ébredt. Egyikük sem mert szólni, még egymásra pillantani sem mertek. Mindketten úgy érezték, hogy boldogságukban nem szabad megfeledkezniük barátjukról.

Jasper halálsápadt volt, Mabel pedig tűzpiros. Talán még sohasem volt ilyen szép. Nyomkereső leplezetlen elragadtatással nézte, majd hirtelen nevetni kezdett, szokása szerint egészen hangtalanul. De hamarosan visszanyerte komolyságát, és kijelentette:

- Lehetett volna annyi eszem, hogy megkíméljem magamat ettől a csalódástól! Remélem, inkább tévedés volt, mint bűn, és nem kell súlyosan megbűnhődnöm érte. Mi tagadás, ez az utolsó óra elég keserves volt.

- Óra! - visszahangozta Mabel csodálkozva. - Csak nincs még egy órája, hogy magunkra hagyott minket?

- Ugyan, ne tréfálj! - tiltakozott Jasper is. - Legfeljebb tíz perce lehet, hogy elmentél.

- Lehet, hogy neked van igazad, de nekem úgy rémlett, mintha egy nap lett volna. Hiába, így van ez. A boldog ember szemében egy percre tetszik az, amit a szerencsétlen flótás egy egész napnak érez. No de elég a szóból! Még azt találjátok hinni, hogy megbántam, amit elhatároztam. Nem, Jasper, Mabel a tiéd, és remélem, boldogabbá teszed, mint én tettem

volna. Kár, hogy az őrmesterre hallgattam. Csakhogy az ember szívesen hiszi el azt, ami jólesik neki. Nem akarok másodszor is ebbe a hibába esni. Eleinte úgy gondoltam, hogy a szomszédságokban fogok letelepedni, és csendes tanúja leszek boldogságoknak. De most már belátom, bölcsebb, ha megválok az 55-ösöktől, és visszatérek a 60-asokhoz, úgyis az volt az eredeti ezredem. Dunham őrmester kedvéért vállaltam munkát az erődben. Nem sajnálom, hogy megtörtént, máskülönben nem ismerkedtem volna meg veled, Jasper.

- És én? - kérdezte hevesen Mabel. - Azt talán nem bánta volna, ha soha az életben nem találkozok velem?

- Nem, Mabel, ezt a gondolatot üzze ki fejéből - tiltakozott Nyomkereső. - Hát megbánhatja az ember, ha a napsugár csak néhány órára is bearanyozza, rideg otthonát? Sohasem felejttem el, mit köszönhetek magának. Sok-sok szép órát, melyben érdemtelenül boldog voltam. Nem a maga hibája, hogy többről álmodtam, mint ami jár nekem. No de legfőbb ideje beszállni a hajóba! Cap mester bizonyára türelmetlenül járkal a fedélzeten, és szidja Jaspert, amiért elmulasztja a kedvező szelet. Ne várássátok tovább, mert még csónakba talál ülni, hogy értetek jöjjön.

- Értünk? - csodálkozott Mabel - Hát nem mind a hármunkért?

- Nem, Mabel. Én itt maradok. Most kell elbúcsúznunk.

- Csak nem akarsz elválni tőlünk? - tiltakozott Jasper is.

- De igen, Mabel... de igen, Jasper... Higgyétek el, ez a legokosabb. Veletek maradnék, amíg élek, ha csupán az érzéseimre hallgatnék; de a józan ész azt követeli, hogy váljunk el egymástól, mégpedig most mindjárt. Ti visszatértek Oswegóba, és mihelyt megérkeztek, összeházasodtok. Ez annál sürgősebb, mert Cap bácsi már alig várja, hogy viszontlássa a tengert, Mabel pedig nem maradhat egyedül. Ami engem illet, vár az erdő, ott az én helyem. Egy búcsúcsókot, Mabel! - fejezte be beszédét Nyomkereső, és ünnepélyesen odalépett a lány elé. - Jasper nem tilthatja meg ezt az első és utolsó csókot, mielőtt elválunk.

- Ó, Nyomkereső! - kiáltott fel Mabel, és a vadász karjaiba omlott. Újra meg újra arcon csókolta. - Isten áldja meg, legjobb barátom, kedves, drága Nyomkereső! Még viszontlátjuk egymást! Eljön hozzánk, ha megöregszik. Nálunk lakik majd, és én a leánya leszek.

- Igen, a leánykám - felelte Nyomkereső nagyot sóhajtván. - Meg kell tanulnom, hogy annak tekintsem. Kétségtelen, hogy inkább lehet a gyermekem, mint a feleségem. Isten veled, Jasper! Most aztán igazán indulás!

Nyugodt léptekkel vezette őket a kenu felé. Amint odaértek, még egyszer megfogta Mabel kezét, kartávolságra tartotta magától a lányt, és sóvárogva nézett rá, miközben egy könnycsepp gördült le napbarnított arcán. Mabel letérdelt előtte.

- Áldjon meg, Nyomkereső - mondta, maga is könnyezve. - Mintha az apám volna!

Nyomkereső a lány fejére tette kezét, majd felemelte, és besegítette a kenuba. Amikor eleresztette, olyan mozdulatot tett, mintha elszakítaná magát tőle. Azután karon fogta Jaspert, kissé félrevonta, és így szólt hozzá:

- Te igazán jószívű, finom lelkű ember vagy, Jasper. De Mabelhez képest mindketten otromba fajankók vagyunk. Vigyázz rá, és sohase bánts meg durva szóval, még egy barátságtalan pillantással sem. Remélem, hogy megértitek egymást, és igazán boldogok lesztek.

Megszorította kezét, és őt is besegítette a kenuba. Aztán puskájára támaszkodva nézett a kenu után, amíg a vitorlás oldalához nem ért. Mabel keservesen sírt, és egy pillanatra sem vette le szemét Nyomkeresőről, amíg a vitorlás el nem takarta.

Nyomkereső megszokta a magányt; de most, amikor a vitorlás elindult, és eltűnt a messzeségben, életében először úgy érezte, hogy a magányosság nyomasztóan nehezedik rá. Az utóbbi időben ugyanis észrevétlenül megbarátkozott azzal az elképzeléssel, hogy élete hátralevő részét családi körben fogja eltölteni, és neki is része lesz a társas élet örömeiben. Most mindez, ahogy mondani szokták, egy csapással semmivé vált. Nyomkereső ott maradt egyedül, tártalanul, reménytelenül. Még Csingacsguk is elhagyta, bár csak rövid időre. Pedig a mohikán társasága is sokat jelentett volna ebben az órában, Nyomkereső életének legválságosabb órájában.

Még sokáig állt ott, puskájára támaszkodva, arra a pontra bámulva, ahol a hajót elnyelte a köd. Lába mintha megdermedt, megbénult volna. Csak a nagyon izmos és fegyelmezett emberek képesek sokáig így állni, ilyen szoborszerű mozdulatlanságban. Végre megrázkódott, hátralépett, és nagyot sóhajtott.

Ezt a rendkívüli embert sohasem hagyták cserben ösztönei - mindig megsúgták neki, mit kell tennie. Gondolatai még Mabellel foglalkoztak, maga előtt látta rózsás arcát, kék szemét, kedves mosolyát. Szíve elszorult a gondolatra, hogy a lány egyre távolodik tőle. De bánatában sem veszítette el a fejét. Elindult egyenesen arra a helyre, ahol Júniusi Harmatot megtalálhatta - vagyis Nyílhegy sírjához. Ott hosszabb beszélgetésre került sor a tuszkarórák nyelvén, melyben Nyomkereső meglehetősen járatos volt.

Júniusi Harmat haja vállára omlott, és arcát is elborította, úgy ült ott egy kövön, a sír mellett. Nem látott, nem hallott, Nyomkereső közeledését sem vette észre. Sőt valójában azt hitte, hogy a Nagy Fehér Vadász is elhagyta a szigetet, ő meg egyedül maradt itt. Nyomkereső mokasszinba bújtatott lába ugyanolyan nesztelenül járt, mint az indiánoké.

Megállt Júniusi Harmat közelében, és néhány percig némán figyelte az indián asszonyt. Szemmel látható nagy bánata, kétségbeesett vigasztalansága rokon volt azzal, amit ő maga érzett. Valahogy vigasztalást talált ebben a látványban. Józan esze azt súgta neki, hogy Júniusi Harmat bánata nagyobb és jogosabb, mint az övé. A fiatal indián asszonyt váratlanul és erőszakosan fosztották meg férjétől, urától és parancsolójától, gondviselőjétől és eltartójától.

- Júniusi Harmat - szólalt meg hirtelen olyan hangon, mely elárulta rokonszenvét. - Nem vagy egyedül bánatodban. Emeld fel a fejed, és nézz fel... egy jó barátod áll itt, és segíteni akar rajtad.

- Harmat nem van jó barát - felelte az asszony. - Nyílhegy már messze a boldog vadászmezőkön, és senki nem törődik szegény özvegyasszony. A tuszkarórák elkergetik wigwamjaikból, az irokézek gyűlölik látni. Hagyd Júniusi Harmat - hagyd meghalni férje sírján!

- Ez nem helyes beszéd - nem is akarom hallani. Ellenkezik a józan ésszel. Nem hiszel a nagy Manituban, Júniusi Harmat?

- Manitu eltakarta arcát, mert haragszik. Magára hagyta Júniusi Harmatot... meghalni egyedül.

- Hallgass rám, fiatalasszony! Tapasztalt ember vagyok, ismerem az ember természetét, az indiánokét is. Ha a sápadtarcúak Manituja megharagszik gyermekeire gonoszságukért, gyásszal és bánattal sújtja őket, hogy önmagukba nézzenek és megjavuljanak. Így van ez nálatok is. A Nagy Szellem a javadat akarja. Azért szólította el Nyílhegyet, hogy megszabadulj gonosz nyelvétől, még mielőtt magad is mingóvá aljasulnál.

- Nyílhegy nagy főnök volt! - felelte az asszony dacosan és büszkén.

- Voltak érdemei, igaz. De hibái is. Ne félj, Harmat, nem maradsz te sokáig magadra. Engedj utat gyászodnak, a természet is megköveteli ezt. Sírd ki magad, búsulj szíved szerint! De majd eljön az ideje, hogy könnyeid elapadnak, és újra mosolyogsz. Akkor lesz egy kis beszédem veled.

Nyomkereső ezzel elindult a part felé, aztán csónakjába ült. A nap folyamán Júniusi Harmat néhány puskalövést hallott a távolból. Amikor bealkonyodott, Nyomkereső újra felbukkant a szigeten. Néhány vadmadarat hozott teljesen elkészítve. Olyan finom illatuk volt, hogy még egy haldoklónak is étvágya támadt volna rájuk. Így ment ez napról napra. Júniusi Harmat makacsul ragaszkodott férje sírjához, és nem volt hajlandó elmozdulni onnan, de az ételt elfogadta Nyomkereső kezéből, és szemmel láthatóan örült társaságának is. Egy közeli viskóban aludt. Nyugodtan hajtotta fejét álmra, mert tudta, hogy hatalmas védője van, aki vigyáz rá. Pedig Nyomkereső a szomszéd szigeten aludt: ott állította fel sátrát.

A hónap végén az idő hűvösre fordult. Az előrehaladott őszt lehetetlenné tette a táborozást. A fák lehullatták leveleiket, az éjszakák szelesek voltak. Ideje volt téli szállásról gondoskodni.

Ekkor, az utolsó pillanatban jelent meg újra Csingacsguk. Hosszú, bizalmas tanácskozást folytatott Nyomkeresővel. Júniusi Harmat messziről figyelte őket. Egy ideje már észrevette, hogy Nyomkereső milyen levert. Néha megsimogatta a férfi kezét, és elhalmozta hálája, tisztelete, rokonszenve néma jeleivel, így próbálta megvigasztalni és felvidítani.

- Köszönöm, Harmat - mondta Nyomkereső az utolsó napon is. - Tudom, hogy jót akarsz, de hasztalan. Egyébként ez az utolsó napunk a szigeten. Hajnalban megyünk tovább. Neked is velem kell jönnöd.

Júniusi Harmat az indián nők alázatos szelídségével fejezte ki beleegyezését. A nap hátralevő részét Nyílhegy sírjánál töltötte. Sokáig ült a sírnál, és imádkozott az elköltöztöttért. Hitte, hogy valamikor még találkozhatnak a vitéz harcosok örök honában. Persze nem tudta volna megmondani, hogyan képzei ezt.

Hajnalban elindultak mind a hárman. Nyomkereső gondos és körültekintő volt, mint mindig, Nagy Kígyó nyugodt és szófukar, Júniusi Harmat bánatos, de szófogadó. Két kenun vágtak neki a tónak, az asszony csónakját ott hagyták a parton. Csingacsguk vezetett, Nyomkereső az asszonnyal mögötte haladt. Két napig eveztek nyugat felé, a két éjszakát pedig útba eső szigetekre, szabad ég alatt töltötték. Szerencsére az idő megint megenyhült, a tó üvegsima és nyugodt volt. Ezt az évszakot azon a vidéken „indián nyár” néven emlegetik, amely sokszor szebb az igazi nyárnál. Júniusi Harmat egész idő alatt ködös kábulatban gubbasztott a csónakban, vagy takaróiba burkolózva hevert a táborhelyeken.

A harmadik nap délelőttjén eljutottak az Oswego torkolatába. De az erőd hiába várta őket szerető megbecsüléssel. Csingacsguk egy pillantást sem vetett a partra, csak elevezett az erőd mellett, és eltűnt a folyó sötét hullámain. Nyomkereső néma igyekezettel követte. A bástya tele volt emberekkel, akik az ő fogadásukra csődültek össze. Ám Lundie, aki már tudott

mindenről, és megértette régi jó embere lelkiállapotát, csendre intette katonáit, és még azt sem engedte meg, hogy egy hurrá kiáltással üdvözljék a két csónak utasait.

A nap éppen delelőre hágott; amikor Csingacsuguk behatolt a kis öbölbe, ahol a *Scud* horgonyzott a védett révparton. Egy kis tisztás terült el ott. A tó szegélyén újonnan épült gerendaház nézett a vízbe. Egyszerű, nyers épület volt, magányos és elhagyatott, de a határvidék körülményeihez képest kényelmes és otthonos.

Jasper ott állt a parton, és amikor Nyomkereső kikötött, kezét nyújtotta, hogy partra segítse. Találkozásuk csendes, de szívélyes volt. Egyikük sem kérdezett semmit, hiszen Csingacsuguk már előzőleg közölte mindegyikkel azt, amit tudni szerettek volna. Nyomkereső halkán nevetett, amint barátja arcába nézett. Örült, hogy olyan boldog és megelégedett.

- És hol van ő, Jasper? Hol van? - súgta Nyomkereső végül, mert a találkozás első percében nem volt ereje és bátorsága ezt a kérdést feltenni.

- A házban vár rátok, szeretett barátom - felelte Jasper. - Nézd csak, Júniusi Harmat már ott is van.

- Nem csodálom, hogy megelőzött, könnyebb a lába meg a szíve is. Nálatok minden rendben van, ugye? Megtaláltátok a tábori lelkészt?

- Igen, megesküdtünk egy héttel azután, hogy elváltunk tőled. Ugyanaznap elutazott Cap mester..., a barátod, Sós víz... hát nem is érdeklődöl utána?

- Nem én. Nagy Kígyó elmondott mindent. Azt is tudom, mi történt veletek; csak a ti szátokból akarom hallani, milyen boldogok vagytok. Mabel sírt vagy nevetett, amikor a lelkész összeadott benneteket?

- Sírt is, nevetett is, de miért kérdezed?

- Semmi, semmi. Nem is gondoltam másképp. Könny és mosoly, így is kell lennie. És mit gondolsz, Jasper, eszébe jutottam akkor?

- Akkor és azóta, Nyomkereső, mindennap, minden órában. Nemcsak gondol rád, de emleget is. Sokat és gyakran beszéltünk rólad. Senki sem szeret nálunk jobban az egész világon.

- Ki is szeretne? Legfeljebb Csingacsuguk. Ez is rendben van. No de ne halasszuk tovább! Essünk túl rajta, ha már meg kell lennie. Előre, Jasper, vezess! Hadd lássam édes arcát még egyszer.

Jasper előresietett, és egy perc múlva ott álltak Mabel előtt. A fiatalasszony ragyogó mosollyal fogadta egykori imádóját, de lába úgy reszketett, hogy alig tudott állni. Modora azonban nyílt volt és csupa szeretet. A látogatás egy óra hosszát is elnyúlt, mert Nyomkeresőt ott fogták ebédre. Aki szereti az emberi lelkeket elemezni, sok érdekes megfigyelésre tehetett volna szert e rövid idő alatt. Különösen Mabel viselkedése volt érdekes. Jasperrel szemben párhetes asszonyok módjára tartózkodó volt, de Nyomkeresővel szemben szinte gyermeki elfogulatlansággal viselkedett. Egész kitáruló lényével értésére akarta adni, és éreztetni akarta vele háláját, megbecsülését, szeretetét. Nyomkereső mindezt komolyan fogadta, de szíve elszorult, és már alig várta, hogy elköszönhessen.

Végre elérkezett ez a perc is. Csingacsuk már elhelyezte a csónakot a házhoz tartozó fészerben. Most ott állt az erdőbe vezető ösvény kezdetén, szinte az erdő kapujában. Látszólag egykedvűen várta barátját.

- Néha azt gondoltam, sorsom elviselhetetlen - mondta Nyomkereső a búcsúzkodásnál -, de ez az indián asszony megtanított a türelemre.

- Júniusi Harmat nálam marad - jelentette be Mabel.

- Igen, magam is úgy gondoltam. Ha valaki felébresztheti életkedvét, úgy maga az, Mabel; bár nem vagyok bizonyos benne, hogy sikerül. Az a szegény asszony elvesztette törzsét és férjét, nehezen találhatja meg újra a helyét. Szegény fejem! Mit fecsegek itt! Mintha közöm volna más emberek házasságához és bajaihoz! Nem elég nekem a magam gondja? Ne is szóljatok, Mabel, Jasper, eresszetek utamra, hadd menjek férfi módjára, békességgel! Láttam a boldogságtokat. Esküszöm, nem fáj, örülök neki. De nem csókolom meg újra, Mabel, soha az életben. Itt a kezem, Jasper, szorítsd meg jól... Nem, Mabel; ezt igazán nem engedhetem... És elkapta kezét, melyet Mabel mindenáron meg akart csókolni, és megöntözött könnyeivel.

- Nyomkereső, mikor látjuk megint? - kérdezte.

- Ezen én is gondolkoztam már. Eljövök újra, majd ha úgy érzem, hogy egészen a húgomnak tekinthetem... vagy inkább a lányomnak, hiszen elég fiatal ahhoz. De egyelőre nem lehet. Isten vele! Isten vele! Bizony, az őrmester tévedett...

Ez volt Nyomkereső utolsó beszélgetése Jasper Westernnel és Mabel Dunhammel. Hirtelen elfordult, mintha a szavak torkát fojtogatnák, és a mohikán után sietett. Nagy Kígyó meg se várta - amint látta, hogy közeleg, vállára kapta puskáját, aztán nekivágott az erdőnek. Nyomkereső hamar utolérte.

Mabel, Jasper és Júniusi Harmat le nem vette tekintetét a távolodó alakról. Még egy intést reméltek, búcsúzó kézmozdulatot vagy szempillantást, de hiába - Nyomkereső nem nézett vissza. Egyszer-kétszer úgy látták, hogy megrázza fejét; keserű mozdulata elárulta, hogy tudja: nézik, figyelik. De szilárd léptekkel rőtta az ösvényt, és nemsokára eltűnt a sűrű fák között.

James Fenimore Cooper **(Réz Ádám utószava)**

Jasper és felesége nem látta Nyomkeresőt többé soha. Még egy további évet töltöttek az Ontario-tó partján, azután Cap ismételt kérésének és sürgetésének engedve, átköltöztek hozzá New Yorkba, ahol Jasper hamarosan a köztisztviselőiben álló gazdag kereskedők sorába került. A későbbi évek folyamán Mabel háromszor is kapott nagy időközökben értékes csomagot; szép és ritka prémek voltak benne, de egyetlen sor írás sem. Még később, amikor Mabel már felnőtt, daliás fiúk anyja volt, egyszer meglátogatta az ország belsejét. Fiai kíséretében, akik közül a legidősebb már igazi dalia volt, és meg tudta védeni édesanyját, egészen a Mohawk folyó partjáig merészkedett. Ez alkalommal úgy rémlett neki, hogy egy különös ruhába öltözött ember figyeli a fák sűrűjéből. Ez az ember mintha követte volna - messziről és feltűnés nélkül. Mabel kérdezősködni kezdett utána, és megtudta, hogy híres vadász, aki kissé különc, de nagyon tisztességes és nemes szívű ember. Ez már a forradalom után történt, amikor a nyugalom és biztonság kezdett helyreállni. Mrs. Western azt is megtudta, hogy ezt az embert Bórhárisnya néven ismerik. Többet nem sikerült megtudnia, de különös követője néhány álmatlan éjszakát okozott neki, és bánattal felhőzte még mindig bájos arcát.

Ami Júniusi Harmatot illeti, a kettős társtalanság, amelyről Nyomkereső beszélt, búskomorra tette, és aláásta egészségét. Mabel házikójában halt meg, a tó partján. Holttestét Jasper elvitte az Előőrs-szigetre, és Nyílhegy sírja mellé temette el.

Lundie őrnagy megvalósította régi tervét: nyugalomba vonult, és hazatért Skóciába, ahol feleségül vette nem éppen fiatal menyasszonyát, aki sok éven át türelmesen várt rá.

AZ IDEGEN NEVEK KIEJTÉSE

Mivel Cooper öt indiánregényében a szereplők elég nagy része ismételten előfordul, mind az öt regény szereplőinek és földrajzi neveinek teljes jegyzékét közöljük.

Abiram - *ébirem*

Abner - *ébner*

Adirondack - *edirondek*

Aggy - *egi*

Albany - *elbeni*

Alice - *elisz*

Allegheny - *eligeni*

Asa - *észe*

Bat, Obed - *bet, oubed*

Ben Pump - *ben pamp*

Bessy - *beszi*

Bumppo, Nathaniel - *bampo, neszéniel*

Bush, Ishmael - *bus, ismeil*

Cap, Charles - *kep, csárlsz*

Catskill - *ketszki*

Chesapeake - *csizepik*

Champlain - *csemlén*

Cora - *kora*

Corbeau Rouge - *korbó rúzs*

Delaware - *delevár*

Dick - *dik*

Don Augustin de Certavallos - *don augusztin de szertavaljosz*

Doolittle, Hiram - *dúlitl, hájrem*

Duke - *djúk*

Dunham, Thomas - *danem, tomasz*

Eau Douce - *ó dúsz*

Edwards - *edvordsz*

Edward - *edvord*

Effingham - *efingem*

Elisabeth - *elizabesz*

Erie - *íri*

Fort Stanwix - *fort sztenviksz*

Fritz - *fric*

Frontenac - *frontönak*

Gamut, David - *gamet, dévid*

George - *dzsordzs*

Hetty - *heti*
 Heyward, Duncan - *héjvord, danken*
 Hollister, Betty - *holiszter, beti*
 Hover, Paul - *hover, pól*
 Hovey, Thomas - *hovi, tomasz*
 Hudson - *hadzn*
 Hutter, Thomas - *hater, tomasz*

 Jefferson - *dzseferzon*
 Jennie - *dzseni*
 John - *dzson*
 Jones, Richard - *dzsouns, ricserd*

 Kentucky - *kentaki*

 La Longue Carabine - *lá long kárábin*
 Le Balafré- *lő báláfré*
 Le Cerf Agile - *lő szerf ázsil*
 Le Garzon qui Bondit - *lő garszón ki bondi*
 Lequoi - *lőkoá*
 Le Renard Subtil - *lő rönár szübtíl*
 Louisa - *luiza*
 Louisiana - *luízzána*
 Lundie, Duncan of - *landi, danken ov*

 Mabel - *mébel*
 March, Henry - *márts, henri*
 McNab - *mekneb*
 Middleton, Duncan Uncas - *midlton, danken ankasz*
 Mohawk - *mohók*
 Montcalm - *monkálm*
 Muir, Davy - *mjúr, dévi*
 Munro - *manrou*

 Natty - *neti*

 Ohio - *ohájou*
 Ontario - *onterjo*
 Oswego - *oszvigo*
 Otsego - *otszigo*

 Panthère - *panter*
 Penguillan, Benjamin - *pengvilen, bendzsemin*
 Pennsylvania - *penszilrénia*
 Pettibone, Remarkable - *petibourn, rimárkebl*
 Platte - *plet*

 Quebec - *kebek*

 Ransom, Jared - *renszom, dzsered*
 Riddle, Jotham - *ridl, dzsoutem*

Sangler - *szanglié*
Schoharie - *szkohári*
School, Dirky - *szkúl, dörki*
Scud - *szkad*
Squirrel - *szkvirel*
Susquehanna - *szaszkevena*

Temple, Marmaduke - *templ, mármedjük*
Tennessee - *teneszi*

Uncas - *ankasz*
Uncle Sam - *ankl szem*

Virginia - *vördzsínia*

Wade, Ellen - *véd, elen*
Washington, George - *vosingtn, dzsordzs*
Western, Jasper - *vesztern, dzseszper*
White, Abiram - *vájt, ébirem*
William, Henry - *viljem henri*

-oOo-